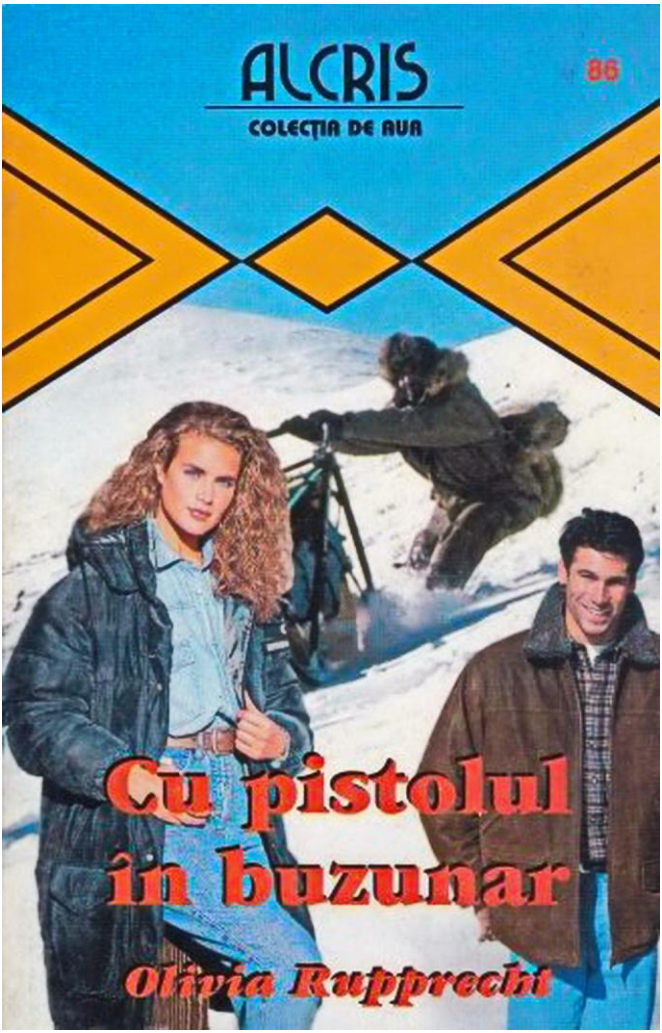

OLIVIA RUPPRECHT
CU PISTOLUL ÎN BUZUNAR
Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura Alcris
Colecţia de aur
2003

ISBN 973 – 646 – 240 – 4

PROLOG
Juneau, Alaska – 1898

URMĂRIT
LUKE LASSITER
PENTRU JAF CU MÂNA ARMATA ŞI OMOR
$5.000 RECOMPENSA
MORT SAU VIU

Aplecându-se înainte ca să vadă mai bine chipul desenat al nelegiuitului, călăreţul îşi simţi armăsarul cabrându-se sub el, în timp ce pe obraji îi cădeau stropi reci de ploaie.

Un chicotit slab se desprinse de pe buzele dure care strângeau o ţigară subţire al cărei jar lucea roşu în lumina palida a lunii. Fumul de ţigară se amesteca printre aburii albi ai respiraţiei. Cu glas precis şi cultivat, călăreţul zise:

— Ia spune-mi, Bitter, crezi ca portretul ăsta mă arata aşa cum sunt?

Fornăitul calului se suprapuse peste mârâitul gros al omului.

— Nici eu nu cred, fu el de acord, rupând hârtia de pe stâlp şi vârândusio sub cojocul căptuşit cu blana. O amintire, Bitter. După noaptea asta, în curând n-am să mai umblu deghizat. Mă rog, oricât mi-a plăcut să-l joc pe

Luke Norocosu, în curând nu va mai fi nevoie de el, o dată ce Noble Zhivago va primi îndărăt ceea ce i se cuvine de drept.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Noble ştia că numai dac-ar fi putut învia morţii ar fi primit înapoi tot ce i se cuvenea. Simţi un val de ura tăioasă, setea de răzbunare cerând să fie ostoita.

Arunca ţigara, îşi controla pistolul, apoi îl îndemna pe Bitter la trap. Cu pălăria trasa pe ochi, dădu din cap spre cei câţiva trecători răzleţi de pe strada principala. Se părea ca populaţia rămasă în Juneau avea atâta minte să prefere un foc în locul furtunii care se anunţă.

Ce confort jalnic, îşi spuse el, în timp ce prin minte imaginile din

Anglia îşi cântau seducător refrenul dulce. Cum îi mai lipsea plăcerea simpla de a bea caiul într-un salon elegant! O, dar să se aplece peste mâna înmănuşată a unei doamne de obârşie buna, să petreacă o seară în compania unor actori vestiţi, după ce-şi făcuse plăcerea

pentru drama cu o piesă de

Shakespeare! Şi un tribunal adevărat – ei, da, aceea era adevărata drama, să ţină solilocvii impresionante sau să nimicească necruţător cu o pledoarie elocventa!

Noble ofta adânc. Dacă nu l-ar fi ros nevoia de a face dreptate, încă ar mai fi trăit în Anglia iubita a mamei sale, bucurându-se de viaţă în care se refugiase pentru aproape douăzeci de ani, înainte de a se întoarce pe meleagurile tinereţii lui. Aici, în Juneau, fusese mânat cinci ani de misiunea lui răzbunătoare: pedeapsa pentru moartea părinţilor lui, revendicarea pământului lor şi a aurului jefuit.

Chiar şi printre rudele din Anglia, chiar şi în confortul cărţilor legate în piele şi al proprietăţilor maiestuoase, Noble nu-şi uitase misiunea – aceasta misiune care-i determinase actuala existenta.

Trăia – dacă trai se putea numi – în apropiere, la Skagway, unde redacta cereri legale pentru prospectori şi-l apără pe câte un ucigaş beţiv sau bastard care-i cerea drepturile, atât de bine cât putea, în mijlocul unui ţinut dominat de legi făcute de oameni cu mâna lor.

Skagway era un orăşel prăpădit, plin de corturi, pulbere de aur şi visuri spulberate.

Dar era ideal pentru scopurile lui. În Skagway, putea trăi ca un cetăţean respectabil, în timp ce la şaptezeci de mile spre sud acuzaţiile de crima se adunau. Având încă un jaf şi un omor până la lovitura de graţie, Noble privi în jur. Pe lângă Skagway, Noble părea o adevărată Meca a sofisticării.

O, da, şi cât de civilizat era! Cu dezgust, Noble scruta strada, văzând ca totul părea să fie normal. Caii nechezau, legaţi de stâlpii unde erau priponiţi.

Din saloon răsunau strigate răguşite şi zdrăngănitul unui pian dezacordat.

Noble întoarse privirea spre bordel, clătinând din cap. Era mare lipsa de femei, iar cele existente erau de obicei împărţite. Şi mai mult decât o trăsură pe o stradă pietruita, îi lipsea sexul frumos – de soiul care nu-şi boia fata şi îngăduia un sărut numai dacă bărbatul câştigase acest drept cu farmec sau cu intenţii vrednice.

Dar destul cu sentimentalismele. Avea o bancă de jefuit şi un bandit de ucis, înainte de a regla toate conturile. Era o victorie à la Pyrrhus, dar avea să şi-o însuşească, să se desfete cu ea şi să-şi răscumpere bunurile de drept, cu aurul furat înapoi, după ce tot de la

el fusese furat. După ce rezolva şi asta, avea să-şi ia o mult dorita vacanta în Anglia. În lipsa lui, Attu, prietenul sau din copilărie şi tovarăş de încredere într-ale fărădelegii, ar fi avut grija cu plăcere de cei peste zece mii de acri ai moşiei Zhivago, acum secătuiţi de tot aurul.

Trecând prin dreptul închisorii viu luminate, Noble îl mâna pe Biter spre banca întunecată, ultima clădire de pe stradă.

Ajuns pe ulicioara pustie, îşi lega basmaua neagra peste nas şi gura şi călări spre intrarea din dos a băncii. Acolo, promise în şoaptă ovăz şi zahăr, apoi descălecă de pe armăsarul sau de nădejde. Scoase din coburii şeii uneltele pe care i le făurise un fierar. Nu erau la fel de eficiente ca dinamita, dar făceau mult mai puţin zgomot.

Părea să fi atins o anumită îndemânare în aceasta îndeletnicire josnica.

Smulse broasca uşii ca pe o jucărie, apoi introduse înăuntru o bara subţire, îndoită. Strânse din buze, când căuta zăvorul şi simţi ca garda interioara lipsea.

Suspiciunea şi instinctul îl îndemnau să plece imediat. Raţiunea sugerea că nu era decât o greşeală omenească.

Noble stătu un moment în cumpănă. Dacă pleca acum, avea să treacă o lună, poate chiar mai mult, până să-şi poată programa o nouă întâlnire ilicita cu banca. Între timp, urma sa vina iarna, iar Gheţarul Mendenhall avea să fie şi mai greu de traversat. Ar fi trebuit să aştepte până la primăvară.

Nedând atenţie instinctului care-l avertiza, Noble arunca în laturi bara şi-şi pregăti pistolul. Dădu o lovitură de picior în uşa. Aceasta se deschise cu uşurinţă, iar Noble sari înapoi, auzind mai multe ţăcăneli în întunericul din banca.

Văzu prima flacără la gura ţevii, simţi mirosul de pulbere arsa, şi-şi auzi bătăile inimii în urechi, pe când o lua la fugă şi sarea în şaua lui Bitter.

Nenumărate gloanţe şuierară pe deasupra capului sau şi prin jurul umerilor, în timp ce Bitter se repezea la galop pe ulicioara. Ropotul copitelor răsună în acelaşi ritm cu stropii de ploaie care se transforma în grindina, pe când Noble alerga spre munţii înghеţaţi. Calcula că avea un avantaj de cinci minute. Un calcul generos. Caii poterei erau odihniţi, iar Bitter călătorise trei zile, odihnindu-se foarte puţin. Când ajunseră la Gheţarul Mendelhall, sunetul blestemelor şi al copitelor se apropiase îngrijorător.

Noble îşi struni calul pentru câteva secunde.

S-o ia pe drumul cel mai sigur? Dar, dacă făcea asta, aveau să-l ajungă imediat. Şi-n plus, era foarte posibil ca Skagway să nu mai fie un liman sigur.

Cumva, i se dăduse de urma – altfel, nu i s-ar fi putut întinde o cursă.

Domnul fie cu mine. Dar-ar ca ticăloşii ăştia să aibă atâta minte să nu mă urmeze.

După ce trecu de întinderea alba a Gheţarului Mendenhall, Noble îl îndemna pe Bitter pe o cărare de munte. O peşteră, numai de-ar fi găsit o peşteră… În timp ce urcau pe poteca întortocheată, îi bombardau grindina şi zloata.

Deodată, Noble zări un refugiu, o umbră căscată, unde lumina lunii nu ajungea. Ce noroc s-o găsească! Blestemele groase din urma lui îl înştiinţau că fusese urmărit.

Singura lui mângâiere era siguranţa ca poteraşii erau acum mai puţini la număr, cei ce puneau preţ pe viaţa lor neîndrăznind să-şi asume acelaşi risc.

Iar cărarea era îngustă – nu-l puteau ataca toţi o dată.

Putea să-i doboare unul câte unul.

— Bitter, şopti Noble în timp ce descălecă, pentru noaptea asta, am să te dau la monta cu cele mai alese iepe din toată Alaska. După ce terminam cu treaba asta urâta, am să te găsesc eu. Hai, du-te acum…

Un glonţ ricoşă din stânca, deasupra capului său. Urma încă unul şi încă unul, în timp ce Noble se arunca la adăpostul crevasei. Aceasta era mult mai puţin adânca decât crezuse. Erau doar idioţi, sau nebuni de-a dreptul? Un bubuit gros umplu văzduhul, dar gloanţele continuau să zboare. Mai rău decât nebuni, li se urâse cu viaţa! Şi Bitter de ce n-o lua la sănătoasa?

Cu inima strânsa, Noble îşi văzu calul iubit ridicându-se pe picioarele dinapoi, cu sângele ţâşnindu-i din coaste. Apoi se prăvăli peste margine ca

Pegas cu aripile tăiate, azvârlind orbeşte din copite în timp ce se rostogolea în abisul negru.

Ticăloşii, ticăloşi afurisiţi! Avea să-i ucidă pentru ceea ce-i făcuseră lui

Bitter, la fel ca părinţilor lui. Fără să-i pese de bubuitul care se apropia, Noble trase şi el. Urmau să moară toţi. Avalanşa care se auzea

avea să-i îngroape de vii, până la ultimul. Dar era hotărât să plătească moartea cu moarte…

Şi apoi albul, un alb total, îi reteza următoarea respiraţie înainte de a apuca să răsufle până la capăt. Zăpadă părea mai calda decât o grămadă de paturi aruncate peste trupul şi mintea lui.

Ca prin ceata, Noble se întreba de ce se îmbrăcau oamenii în negru ca să-şi jelească morţii. Mult mai potrivit părea albul, albul imaculat. Era culoarea purităţii, a florilor înmiresmate care împodobeau nunţile, botezurile copiilor nevinovaţi.

Şi, de asemenea, îi cinstea pe cei răposaţi, printre care se număra şi el.

Ultimul lui gânând coerent fu mai degrabă o rugăciune:

Doamne, dăruieşte-mi în moarte liniştea pe care viaţa mi-a refuzat-o.

Capitolul 1

În pofida aerului rece şi rarefiat, fruntea lui Lori Morgan era îmbrobonată de sudoare, în timp ce-şi înfigea crampoanele prinse pe bocanci şi se salta pe o cornişă de piatră.

Ghemuita acolo, gâfâind, striga spre celălalt căţărător:

— Ryan, tre' să m-odihnesc!

— Bleago! o tachina el, de deasupra.

Într-un efort de a-şi dezmorţi încheieturile încordate de ascensiune.

Leon îşi flexa degetele înmănuşate. Doamne, trebuia să fie masochista. Altfel, de ce se supunea o femeie de treizeci de ani, altminteri întreagă la cap, calvarului ascensiunii numai de dragul unei privelişti superbe, admirate împreună cu un zbir ca Ryan, care n-avea nici măcar atâta bun simţ să transpire barem pe jumătate cât ea – pe munte, sau în camera de urgenţă. Şi pe deasupra, mai făcea şi o cafea imposibil de greţoasă.

În acel moment, chiar şi o ceaşcă din poşirca lui Ryan sugera paradisul.

Paradisul. Trebuia să ajungă acolo din clipă-n clipă.

Ochii i se umplură de lacrimi când în minte îi apăru imaginea lui Mick.

Se şterse nervoasă. Ce se întâmplă cu ea, continua sa plângă după el la atâţia ani de când un glonţ îi luase viaţa? Cât despre ea însăşi, era o minune ca nu murise de durere. Dar, în fond, putea să

moară de epuizare, în timp ce-şi satisfăcea aceasta plăcere extenuanta.

— Lori, o striga Ryan, e totu-n regula?

— E-n regulă, fir-ar să fie! minţi ea.

Şi, cu energie reînnoită, îşi aranja mai bine echipamentul, apoi lovi cu un piolet în gheţarul pe care avea să-l învingă.

Zăpada căzu din locul atins de lovitura ei nervoasă.

— O, Doamne! şopti Lori, începând să şteargă zăpada din jur; fascinata şi îngrozită de priveliştea ce i se dezvăluia, uita de orice prudenta şi striga:

Ryan, coboară aici! Repede!

— Ai probleme? întrebă el îngrijorat.

— Nu, dar vino. Mai repede, te rog!

Inima-i bătea atât de tare, încât nici nu mai era sigură dacă ecourile răsunau în capul ei, sau dintre pereţii crevasei. Îl privea pe omul căruia fusese cât pe ce să-i înfigă pioletul în faţă. Ca prin miracol, era intact – cu siguranţă, mort şi, data fiind îmbrăcămintea şi pistolul din mâna, zăcea acolo îngheţat cam de un secol.

Oare fusese un prospector care caută aur în peşteri? Sau un bandit ascunzând aurul pe care-l furase? Ce păcat că-şi găsise sfârşitul atât de tânăr!

Ca Mick. Lori izgoni gândul, concentrându-se asupra omului care stătea suspendat sub câţiva centimetri de gheata.

Arata ca o încrucişare între Omul din Marlboro şi Clint Eastwood într-un western spaghetti. Nu exista nicio femeie pe lume care să nu rămână captivata de acel mascul colţuros şi aspru.

Încă-l mai privea fix, ca hipnotizata, când Ryan cobori lângă era.

— Care-i treaba?

— *Asta.*

Lori ciocăni în gheata care-i despărţea degetele de acel nas aristocratic.

— Îţi vine să crezi?

— Sfinte…! Asta-i Omul Encino!

— Mda. Numai ca tine-n mâna un pistol şi arata mult mai civilizat decât un sălbatic.

Dar nu era întru totul adevărat. Avea totuşi ceva sălbatic în înfăţişare, o ferocitate temperata de rafinamentul inconfundabil al trăsăturilor.

— Bietul om, murmură Lori cu compasiune. Îngropat de viu… Ce

mod îngrozitor de a-ţi sfârşi zilele!

— La noi, la urgenta, am văzut cazuri mult mai grave. Cred că nici n-a avut timp să-şi dea ultima suflare, necum să mai şi sufere.

Dar suferise, dacă nu la moarte, atunci în timpul vieţii. Lori clătină din cap, întrebându-se de unde-i putuse veni aceasta certitudine. Izgoni gândul.

Ce naiba, toată lumea suferea în timpul vieţii; Dumnezeu îi era martor că avusese norma subla. Totuşi, spera ca acest om să fi fost cruţat de durere.

— Ce facem cu el? întrebă, surprinsa de sentimentul de proprietate şi responsabilitate care o cuprinsese.

— Vrei să-i aruncam un termos de cafea pe fata şi să vedem dacă se dezgheaţă?

— Mai bine acid…

Lori bătu din picior, pe gânduri. Deodată, atinse o protuberanţa. Izbind obiectul dur şi rotunjit, descoperi căputa unei cizme.

— Uite! Picioarele abia-i sunt acoperite de gheata!

— Excelente cizme! Dă-le cu crema şi-ai să le poţi lua cu împrumut data viitoare când mergem la Nick and Kaboodle Club.

La vederea privirii tăioase pe care i-o arunca Lori, Ryan se mai cuminţi.

— Bine, deci fac glume la fel de proaste ca şi cafeaua. Uite cum facem – ne întoarcem la jeep şi anunţăm autorităţile. Trebuie să se găsească prin preajma oarece savanţi dornici să inspecteze descoperirea noastră.

„Descoperirea mea", corecta Lori în sinea ei.

— Nu-mi surâde ideea, spuse ea cu fermitate.

— Ai tu vreuna mai bună? Ar fi cel mai logic lucru de făcut.

Logic, da. Dar în capul ei se întâmplă ceva foarte ilogic, făcând-o să-l apuce pe Ryan de braţ.

— Ştii ce-o să se întâmple? Au să zică mersi, au să-l scoată din gheata stau să-l disece într-un laborator. *„National Enquirer"* n-o să piardă nicio clipă până să publice fotografii făcute pe furiş şi…

Se cutremura. Cât de uluitor de viu arata bărbatul acela chipeş – şi totuşi, avea să fie dezmembrat şi expus pe tarabe.

— Şi *ce?* Pentru numele lui Dumnezeu, Lori, e mort! Ce vrei să-l faci?

Să-l păstrezi tu?

Văzându-i privirea sincer gânditoare, Ryan pufni neîncrezător.

— Nicio şansă! Trebuie să fii nebuna ca să te gândeşti, măcar, la aşa ceva.

Avea dreptate, Lori ştia. Dar pe chipul acelui om erau întipărite o demnitate şi un caracter atât de vizibile, încât o tulburau.

— Ştii, Ryan, am văzut un Oprah show nu demult, cu nişte oameni care plănuiau să fie îngheţaţi la moarte. Oprah invitase şi nişte experţi, care spuneau că e posibil ca oamenii congelaţi să fie readuşi la viaţă, dar încă nu să perfecţionat tehnologia necesară. Însă au congelat nu câine şi l-au reînviat şi…

— Lori, vino-ţi în fire! Până la criogenie mai avem cale lunga! Astea-s chestii science-fiction.

— Poate, recunoscu ea. Şi poate că nu. În fond, la fel credeau oamenii cândva şi despre electricitate, televiziune, călătoriile pe Luna…

Îi arunca o privire provocatoare.

— Desigur, aşa cum a spus odată Einstein, „Marile spirite au întâmpinat întotdeauna opoziţia violenta a minţilor mediocre”.

Ryan o privi neîncrezător.

— Nu-mi vine să cred. Chiar ai gânduri serioase!

Cu sufletul la gură, Lori răspunse:

— Nici mie nu-mi vine să cred, pentru ca într-adevăr am gânduri serioase!

Îşi lipi palma de gheata, aproape atingând pieptul bărbătesc lat. Simţi o mică tresărire, o uşoară palpitaţie într-al ei propriu. Era o senzaţie stranie, un ecou al momentului când bărbatul care avea să-i devină soţ bătuse în geamul maşinii ca să-i dea o citaţie şi până la urma îi oferise două bilete la balul poliţiştilor.

Niciodată n-avea să uite acea senzaţie de plutire. Şi nici tragedia pierderii ei. Mick dispăruse; poate de aceea simţea o nevoie atât de nebunească de a încerca să-l salveze pe acest om imposibil de salvat.

— Ascultă, Lori, suntem prieteni de mult timp. Ştii ca as face orice pentru tine. Dar…

— Just, Ryan. Şi tocmai de-asta ştiu că pot conta pe tine ca să păstrezi discreţia şi să mă ajuţi să-l ducem de-aici la mine acasă. Să zicem, în weekendul viitor? Nu încerca să te fofilezi, îţi cunosc programul. Sâmbătă viitoare, amândoi suntem liberi.

Ryan îşi întrerupse scrâşnitul din dinţi doar atâta timp cât să

ofteze exasperat.

— Bine, cum vrei tu, dar mai întâi spune-mi doar un lucru. Ce naiba ai să faci cu tipul ăsta după ce se dezgheaţă?

Întrucât nu se gândise la asta, Lori începu să improvizeze din mers.

— Înainte, am să mă duc la biblioteca şi-am să caut tot ce se găseşte despre criogenie. Şi pe urma, îl mai avem şi pe doctorul Rashid, la spital…

— Ala-i un libidinos.

— Ei, şi? Libidinosul nostru face cercetări asupra conservării organelor la temperaturi scăzute. Am să-l invit la masa şi-am să-l descos. Pe urma, nu se pot întâmpla decât două lucruri. Dacă, prin cine ştie ce miracol, prietenul nostru aci de fata poate fi reanumat, sunt sora, şi va fi pe mâini bune. Dacă nu…

Voi avea grija să fie înmormântat creştineşte – şi civilizat, ca să compensez…

Mick nu avusese parte de aşa ceva. Funeraliile lui fuseseră ca un circ cu trei arene, fotografia văduvei apărând pe prima pagină a ziarelor. Fusese indecent, dar Lori nu-şi putea linge rănile în paduga ştiinţei.

— Dacă nu se mai poate face nimic, am să i-l predau doctorului Rashid, care-şi poate chema colegii înainte ca antropologii, presa de scandal şi

Dumnezeu mai ştie cine să prindă de veste. Ce zici?

Ryan ezita, clătinând din cap, apoi încuviinţă scurt.

— Auzi, cred că-s la fel de nebun ca tine. Dacă-l vrei, ia-l. Dar vom avea nevoie de ajutor.

— Un ajutor care să-şi ţină gura.

— Exact. Iar dacă-i pe-aşa, îmi vin în minte numai trei oameni.

— Warren, Jacob şi Jennifer.

Nu erau numai alipinisti, dar Warren şi Jacob aveau nişte muşchi de halterofili iar Jennifer ştia să-i pună la punct în timp ce-şi făcea manichiura.

Ryan îşi freca bărbia.

— După ce-l scoatem, va fi destul de greu să-l coborâm. Nu pare uşor…

Lori îi dădu dreptate.

— Am putea să-l ducem cu o targă, pe cărare. Probabil pe-acolo

a venit.

— Cărarea e prea periculoasa şi, oricum, ar dura o veşnicie.

Căutară alta idee – şi găsiră o soluţie care-i putea costa scump pe amândoi.

— Auzi, Ryan? Ia ghici la ce m-am gândit.

— Ştiu la ce te gândeşti. Doamne, cred că trebuie să mă caut la cap, fiindcă şi mie mi-a venit aceeaşi idee.

Lori îl sărută pe obraz.

— Te iubesc, barosane. Pot conta oricând pe tine, orice-ar fi.

— Ştii ceva? Când eşti sentimentala, m-apuca greaţa.

În timp ce vorbeau, se pregătiră sa coboare, ca două marionete pe sfori.

— Gata? întrebă Ryan, gata de săritură.

— Încă nu…

Nu se simţea pregătită să-i spună lui Ryan că nu voia să-l părăsească pe omul îngheţat în timp.

— Mai întâi, vreau să-mi spui ce ne ţine uniţi.

— Ce altceva? Dependenţa ta de cafeaua mea.

— Mars de-aici!

Lori îl împinse în joaca, iar Ryan îşi dădu drumul pe coarda, râzând.

Arunca o ultimă privire spre omul fata de care simţea o atracţie atât de inexplicabila. Îl părăsi cu regret, asigurându-se în sinea sa că nu se mişcase încă înainte de a se fi născut propria ei străbunica şi în niciun caz n-avea să plece nicăieri până nu se întorcea să-l ia.

* * *

După cum a reieşit, au mai avut de făcut două drumuri înainte de a-l exhuma pe omul din cripya îngheţată. Era o misiune epuizanta şi înviorătoare

— O mare aventura. O aventură care, presupunea Lori, ar fi revoltat comunitatea ştiinţifică. Nu încăpea nicio îndoială ca ea şi Ryan şi-ar fi pierdut slujbele, dacă direcţia spitalului desopcerea ca în planul lor un rol important îi revenise elicopterului de urgenţă.

Ultimul lor complice a fost Skip, pilotul, care a jurat să păstreze tăcerea. Fără el şi elicopter, nu s-ar fi descurcat.

Un chiot de entuziasm le scapa lui Lori şi Jennifer, când blocul de gheata fu coborât în camioneta lui Warren. Lori îi sufla o vesea lui Skip, care răspunse cu degetul mare în sus şi plecă.

În timp ce aşteptau întoarcerea ceolrlalţi, Lori acoperi gfheata cu o prelata.

— Acum pot să respir din nou, spuse ea, cu un oftat de uşurare.

— Întrebarea este: *el* va mai respira?

— Cam improbabil, recunoscu Lori. Marea problema pare să fie aceea ca, atunci când fluidele din organism îngheaţă, se formează cristale de gheata care vatămă ţesuturile celulare. Totuşi, exista şansa, infinitezimal de mica, e drept, ca dacă a îngheţat aproape imediat, cristalele de gheata sa nu fi avut timp să se formeze.

— Lori, mă uimeşti! Se pare că ţi-ai făcut temele.

Lori pufni.

— Aş vrea eu!

În ciuda licenţei ei în asistenta medicala, argoul tehnic din toate articolele despre criogenie pe care le citise o zăpăcise complet. Cât despre telefonul pe care-l dăduse la organizaţia criogeniştilor, avusese impresia că era un Trekkie boboc vorbind cu Comandantul Flotei Stelare.

Dar mai era şi doctorul Rashid, care fusese flatat ca o interesau cercetările lui. Atât de flatat, încât propusese de două ori să continue la cina convorbirile pe care le începuseră la prânz.

Oricât de mare era nevoia de a se documenta, im respinsese cu ambele ocazii. Nesimţitul era însurat.

— Ma întreb dacă e căsătorit, murmură ea meditativ, mângâind prelata.

— Dacă a fost, acum sigur nu mai e, replică Jennifer.

Apoi, înalţa o sprânceană.

— Ştii ceva, Lori? Tipul ăsta pare să te intereseze mult mai mult decât oricare dintre toţi cei care au încercat să-ţi facă ochi dulci de când… ştii tu.

Era adevărat, dar Lori n-avea de gând să-şi recunoască fanteziile romantice cu „uluitorul Om-l unure", cum îl porecliseră prietenii ei.

Cu un zâmbet răutăcios, spuse:

— De fapt, Jenn, dacă stai să te gândeşti, are câteva puncte importante în favoarea lui.

— Şi care să fie alea?

— Unu la mâna, e inofensiv, şi nu acelaşi lucru-l pot spune despre unii dintre armăsarii care se dau la noi la Nick and Kaboodle. Singurul pas de dans care-i interesează e sus-jos pe orizontală.

— Ca bine zici.

— Şi e un tip trăsnet…

Jennifer arunca o privire sub prelata.

— Mmmm… mie-mi lasa gura apa, categoric.

Îi adresa lui Lori un zâmbet larg.

— De fapt, dulceaţă, considera că ai o sută unu la suta dreptate. Avem aici bărbatul ideal.

Făcându-i cu ochiul, adăugă:

— Genul care asculta şi nu răspunde.

Capitolul 2

Întunericul era atemporal, un loc cald, unde plutea între vis şi nefiinţa.

Întrucât visele erau adesea zugrăvite în nuanţe ale violentei şi furiei, scăparea pe care şi-o găsea în acel cotlon fără vise era binevenită. Acolo îşi afla Noble liniştea. La început, nu-i prea plăcu firul subţire de sunete care ajungeau la el în răstimpuri, tulburându-i somnul negru şi adânc. Dar deveneau tot mai familiare, răsunând într-o cadenţă asemănătoare cu cea a vorbirii. Şi totuşi, nu auzea cuvinte, ci mai degrabă o rezonanta pe care n-o putea interpreta decât ca pe nişte nuanţe ale emoţiilor.

— La naiba, hai odată! Trezeşte-te, nu mai zăcea aici ca frumoasa

Adormita în aşteptarea sărutului vrăjit. Mă simt singură, ştii? Al dracului de singura… Şi m-am săturat să tot dorm singura, sau să mă prefac că dorm. Vezi tu, am insomnii, de când a murit Mick – dar ţi-am şi spus asta, nu?

Încet, încet, prezenta se simţea tot mai aproape. Noble nu simţea nicio ameninţare, absolut niciuna. La un nivel instinctiv, reacţiona fata de acea prezenta care începea să dobândească o calitate feminină tot mai distincta.

— Şi, ia spune-mi, cum arat? Sunt îmbrăcată elegant şi n-am unde să mă duc. Am nevoie de o seară în oraş, dar nuuu, nu m-a lăsat conştiinţa. Sper ca apreciezi just faptul că mi-am contramandat ieşirea, pentru cazul că te hotărăşti să respiri din nou. Şi nu uita ca-n fiecare pauză de masa dau fuga acasă ca să văd ce mai faci. Ryan îmi face capul mare pe chestia asta, să ştii.

Cât despre ceilalţi prieteni ai mei, au lucruri mai bune de făcut. Să danseze, de pildă.

* * *

— Mama, ce zăpuşeala e aici, nici nu mă mic că mi se duce machiajul ca untul topit. E prea cald pentru mine, dar poate nu şi pentru tine. Mai bine să reglez termostatul şi să mai adaug câţiva dolari pe nota de plata pentru apa.

Apropo, nu pot suferi să fac dus şi-mi vreau cada înapoi. Zaci aici de aproape o săptămână şi uite câte-s împrăştiate pe jos.

* * *

— Ia să vedem… paturi termale, bifat, un cărucior artizanal pentru careas putea câştiga o emblemă de la Micile Cercetase, bifat dublu. E timpul să-ţi verific din nou semnalele vitale. Hmmm… tensiunea… douăzeci cu patruzeci.

Sonda din ureche, din moment ce nu-ţi pot baga termometrul în gura sau în fund… ia te uită, excelent, şaptezeci şi doi cu cinci! Mda, te încălzeşti…! Iar acum, să bată toba pentru puls… Încă nu se simte. Încă o zi, amice, o zi îţi mai las – bine, hai două – şi dacă nu-ţi simt pulsul, regret, dar te dau afară.

Până atunci, ţi-am povestit cum a fost atunci când eram mica şi…?

* * *

O femeie? Da, o femeie îi ţinea companie. Numai de-ar fi putut să se trezească şi să se bucure de favorurile ei. Noble se chinuia să-şi recapete conştiinţa, apăsat de o povară pe care începea s-o deteste.

— Să fi fost asta puls? se întreba Lori. Nu, n-avea cum…

Îi apasa şi mai tare jugulara…

— Slab, încet, dar da… da! Îţi simt pulsul! Tensiunea? Patruzeci cu şaizeci… hai înc-o dată, ca să fim siguri. Creste, creste repede, tensiunea cincizeci cu optzeci. Şi temperatura, care-i temperatura?

* * *

— Fir-ai al dracu', nu mai tremura, bine? îşi impuse ea, când fu cât pe ce să scape în apa sonda pentru ureche. Apa, mai am nevoie de apa fierbinte. Dar mai întâi trebuie să-i iau temperatura. De ce m-am înhămat la treaba asta de una singură? Am nevoie de ajutor. De Ryan am nevoie.

Avea timp să formeze 911?

— Temperatura… optzeci şi patru de grade… nu, optzeci şi şase.

Dumnezeule, nu-mi vine să cred, a tresărit!

Îşi simţi propriul puls accelerându-se, în timp ce şoptea

neîncrezătoare:

— Chiar începe să se mişte!

Era oare bolnav? se întreba Noble. La naiba, dar îngheţă, dârdâia din toate încheieturile. Şi picioarele, parca i le-ar fi înţepat nii de ace, făcându-le să zvâcnească şi să-l furnice dureros…

— Dar nu respira. Of, rahat, unde-i seringa, adrenalina…?

Repezindu-se la seringa şi fiola, Lori gemu, dintr-odată nesigura dacă era bine să i-o administreze. N-ar fi fost un şoc prea puternic pentru organismul lui? Un medic, avea nevoie de un medic, nu de o soră… Doamne, pesemne îşi ieşise din mintsi, să creadă ca o putea scoate singura la capăt.

Dacă-l reanimase doar pentru a-l ucide, făcând cine ştie ce greşeală? Putea fi inculpata pentru uciderea unui om care zăcuse mort o sută de ani?

* * *

Nu-şi putea trage respiraţia. De ce nu-şi putea trage respiraţia? Era mort? Ajunsese în iad? Nu, în niciun caz. Numai dacă păcătoşii erau întâmpinaţi în iad cu un sărut.

O gură o apăsa pe a lui, o gură calda, moale, feminină. Avea buzele deschise şi răsufla cu putere, mirosind a scorţişoară. În ciuda acelor de durere care-l înţepau prin tot trupul, sărutul îl încălzea pe Noble. Cu siguranţă, era o târfă. Nicio femeie cuviincioasa n-ar fi sărutat un bărbat cu atâta forţă şi patima. Şi de ce-l ţinea de nas…? Probabil era un truc de bordel pe care el nu-l cunoştea.

Dintr-odată, încetă să-l mai sărute. Îi sfâşia cămaşa, îl apăsă pe piept şi tipa:

— Hai, fir-ai al dracului! La naiba, nu mă părăsi tocmai acum!

Senzaţiile se răspândeau, în timp ce-l mângâia aproape peste tot – mai puţin în locul unde Noble ar fi vrut cel mai mult să-l mângâie.

— Respira, chiar respira! gâfâi Lori.

Uimita, îşi dădu seama că bărbatul încercă să-şi mişte mâna spre ea, dar fără succes. I se strânse inima. Vătămări neurologice – dar oare cât de grave?

Îşi pierduse coordonarea psihomotorie? O, oroare a ororilor, dacă-l reînviase doar pentru a-i dărui o soartă şi mai cumplita decât moartea? Capabil să respire, chiar şi să gândească, dar nu şi să vorbească şi să se mişte…?

Părea să încerce să dea drumul pistolului pe care Lori nu reuşise

să i-l desprindă din mâna înţepenită. Bun, bine. Numai că n-o putea face singur.

Asta nu era bine.

…Ce dulce era, cum îi lua mâna ţeapănă şi-l uşura de greutatea familiara de care nu voia sa se despartă…! La urma urmei, era pistolul lui.

…Pistolul lui? Ce Dumnezeu făcea cu pistolul, în timp ce se afla în compania intima a unei femei? Chiar dacă era târfa, se cerea negreşit să-i prezinte scuzele pentru a asemenea încălcare de neiertat a etichetei.

Cu buzele încălzite de sărutările ei, respirând repede şi sacadat, Noble reuşi să şoptească:

— Va… prezint… scuzele… mele.

— Dumnezeule! O, Doamne, poţi să vorbeşti!

Bineînţeles că putea vorbi, vru el să-i spună. Şi ar fi făcut-o, dacă acele câteva cuvinte nu i-ar fi cerut un efort atât de enorm ca să le rostească. La fel de greu îi era şi să deschidă ochii, pentru a-i vedea fata. Dar femeia îl ajuta şi la asta, ridicându-i mai întâi o pleoapa, apoi şi pe cealaltă – şi luminându-i fiecare ochi cu o lampă orbitoare.

Bombăni din nou de una singură, parând cam nemulţumită. Una peste alta, era o întâlnire foarte ciudată. Noble încerca din nou să deschidă ochii şi reuşi s-o privească printre gene.

În faţa lui părea să fie un înger. Lumina strălucea în spatele ei, înconjurându-i parul auriu cu o aureola. Părea coafat straniu, cu şuviţe căzute pe frunte şi în rest tăiat scurt, astfel încât ajungea abia deasupra umerilor. Dar era totuşi un par frumos, iar lui Noble îi plăcea destul de mult tunsoarea aceea ciudată.

Îi plăcea aproape la fel de mult ca ochii ei. Erau albaştri, amintindu-i de albăstrelele înflorite. Nu avea nevoie de boiuri, deşi cucoanele nopţii îşi rujau adesea obrajii, buzele şi chiar sfârcurile. Dar, pe lângă dârele de culoare din jurul ochilor, nu folosea nicio alta vopsea.

Tenul îi era deschis, dar nu palid. Emana o fragilitate subtila dar, una peste alta, înfăţişarea ei delicata părea să ducă lipsa de ceva. Însă chiar şi aşa, era o femeie frumoasă, iar trăsăturile ei bine definite îl atrăgeau. Gura, îndeosebi, îi era plină de farmec. Şi cât de bine îşi făcea meseria, cu sărutări pline, deloc cochete.

Un fior violent îl străbătu, iar ochii i se închiseră, în timp ce se

lupta cu boala aceea ciudata care alegea momentele îngrozitor de prost. O auzi mormăind un cuvânt ce părea să fie „hipotermie", înainte de a spune cu o insistenta inconfundabila:

— Trebuie să-ți scot hainele astea, răcesc apa.

Abia atunci îşi dădu seama că zăcea într-o copaie lunga şi adânca.

Îmbrăcat complet. Oare golise o sticlă de whisky înainte de a căuta favorurile acestei femei pline de vina-ncoa? Deşi nu avea năravul beţiei, asta ar fi explicat multe. Mai puţin fiorii aceia sfâietori. Îi zgâlţâiau din tot trupul, în timp ce femeia suduia cu nesaţ, chinuindu-se să-i scoată haina.

O auzi cazând pe duşumea, înainte ca femeia să-nceapă să-l tragă de cămaşa. Ne împotrivi, iar ea se opri o clipă, apoi continua. Îi scoase cizmele, apoi pantalonii. Aici nu se mai opuse, ridicând soldurile atât cât putea, în timp ce mâinile ei fugare îi trăgeau în jos.

În ciuda marii nerăbdări, fu amarnic vexat, căci micul efort îl istovise, iar bărbăţia lui moleşita nu putea fi deloc impresionantă.

Sunetul apei care curgea, şi fierbinţeală ei, îl mirară întrucâtva.

Asemenea instalaţii moderne erau rare prin partea locului; vezi bine, bordelul acela era de o calitate mult mai bună decât cele pe care le vizita de obicei.

De bună seamă, hotărî el, când femeia începu să-l aţâţe cu felurite obiecte sexuale exotice.

Nimic nu părea real, în ciuda senzaţiilor foarte limpezi pe care i le provoca mângâindu-i urechea şi vârând înăuntru un aparat bont, care-l cam gâdila. Apoi îl scoase, şoptind:

— Temperatura în creştere, bine, foarte bine…

După aceea, îi aplica un manson negru pe braţ, strângându-l cu o prinzătoare ciudată. Noble bănuia că era un soi de joc de-a încătuşarea, deşi nici mort n-ar fi putut ghici la ce folosea obiectul argintiu care-i cobora de la urechi şi pe care i-l lipea de braţ.

Dar totul se sfârşi atât de repede, încât se întreba dacă nu cumva i se păruse. Oare suferea de vreun soi de delir?

Fiorii începeau să slăbească. Respira tot mai uşor. Şi, deşi era încă nefiresc de sabit, simţea că-i reveneau puterile.

Flexa o glezna, apoi îndoi un genunchi. Braţele îi erau la fel de ţepene, dar şi le mişcă oricum, deschizându-lespre fermecătoarea doamna a tandrelor mângâieri.

Femeia îl cuprinse cu braţele pe duba gât, apoi îşi lipi buzele de beregata lui.

— Puternic şi viguros. Iubitule, ai să reuşeşti!

Rostise ultimele cuvinte cu pasiune fierbinte, în timp ce-i apasa cu buzele vena de la gât, unde pulsul îi bătea repede şi cu putere, sub vraja sărutului ei.

— Eşti extraordinar de iscusita în tot ce faci, îi spuse el cu toată sinceritatea.

Deşi glasul îi era răguşit, fu recunoscător ca putea vorbi din nou. Dar cel mai recunoscător îi era femeii aceleia fermecătoare, cum niciodată nu mai întâlnise – nici în Anglia, şi nici pe meleagurile acelea primitive din Alaska.

— Îmi fac doar datoria, răspunse ea, cu un zâmbet strălucitor. Dar în cazul tău, e mai mult decât atât. Nu ne cunoaştem, însă eşti deosebit pentru mine.

— Simţământul este împărtăşit, îţi făgăduiesc.

Dintr-odată, Noble nu mai fu atât de sigur ca voia s-o împartă cu alţii.

Femeile aveau mare căutare, iar aceasta părea mult mai presus de celelalte.

Oare avea destul aur prin hainele lepădate ca să-i cumpere favorurile numai pentru el? Dacă nu, dosise aur destul şi, dacă o putea convinge să primească… desigur, ar fi preferat atenţiile amoroase ale unui singur bărbat, în locul mai multora.

— Oricum am ajuns să mă afli aici, murmură el, le mulţumesc zeilor pentru asta.

Lumina zâmbetului ei îi încălzi inima, şi se întreba *cum* ajunsese să aibă norocul unei asemenea companii.

— Unde mă aflu? întrebă el.

Femeia ezita, înainte de a răspunde:

— În Juneau.

Juneau! Aşa se explica faptul ca nu recunoştea bordelul. Iar acolo capul lui era pus la mare preţ, nu trebuia să zăbovească. Dintr-odată, Noble deveni ţeapăn.

Femeia îl afunda mai adânc în apa, întrebându-l îngrijorată:

— Ţi-e greu să respiri? Începe să te doară inima?

— De mi-e greu să-mi trag suflarea, e fiindcă mi-o taie înfăţişarea ta. Şi, nu, nicio durere nu-mi încearcă inima, dar

neîndoielnic mi-o poţi frânge. Şi acum, rogu-te, conteneşte cu vorba, şi-aşa mi-e destul de greu să cuget.

Se concentra, şi în minte îi reveni o strălucire albă. Iar înainte de asta… Înainte, Bitter scoţând un sunet îngrozitor şi căzând într-o prăpastie. Era noapte. De ce nu-şi luase mai multe măsuri de prevedere? Încerca să scape…

de o potera?

Da, da, acum totul îi venea în minte. Urmăritorii şi împuşcăturile, prea aproape în spatele lui. Ultimul lui jaf de banca ieşise prost…

— Cum am fost găsit? întrebă el scurt.

— Erai… erai îngropat adânc, şi la început te-am crezut mort. Dar cineva a crezut ca s-ar putea să supravieţuieşti, în pofida tuturor şanselor, aşa că ai fost adus aici.

Nu trebuia să chibzuiască peste măsură ca să ştie cine era acel cineva.

Îl prevenise pe Attu să nu vina după el, dar când îl ascultase vreodată prietenul lui de nădejde? Attu, cel mai scump şi mai vrednic prieten al lui, care avea un gust nesăţios pentru târfe.

Însă pe aceasta n-avea de gând s-o împartă nici chiar cu Attu.

— Socot ca Attu ne este prieten amândurora. Unde e el acum?

— E… e… Îmi pare rău, dar nu mai e.

— Aha, s-a întors la Skagway ca să dea o explicaţie despre lipsa mea.

Cu agerimea minţii revenindu-i, Noble reconstitui succesiunea evenimentelor: Attu îi luase urma, îl dezgropase din zăpada – fără îndoială, îngheţând şi el cu acel prilej – apoi se înapoiase în cel mai apropiat oraş, fiindcă era slăbit. Doctorul local nu era demn de încredere; mult mai sigur ar fi fost un cuplărăi.

— Spune-mi, îi ceru el, de câta vreme mă aflu aici?

Femeia şovăi din nou.

— De aproape o săptămână.

O săptămână! Nu era de mirare ca visele şi golurile păruseră să dureze o veşnicie.

— Trebuie să plec.

Dădu să se ridice, dar femeia îl culca la loc.

Înjura încet. Însă nu se osteni să-şi prezinte scuzele, văzând ca şi ea era destul de spurcata la gură.

— NU poţi pleca acum! protesta femeia.

— Îngăduieşte-mi două săptămâni ca să-mi văd de treburile mele, şi mă voi întoarce să te iau.

Cât despre banca, trebuia să aştepte primăvara ca s-o prade. Însă nu putea aştepta atât de mult pentru a se înapoia la aceasta cucoana dulce şi pătimaşă.

— Ai un cal pe care mi l-ai putea da cu împrumut? Îţi făgăduiesc ca n-am să-l fur.

— Vreau să stai aici! răspunse ea cu aprindere. *Trebuie* – măcar pentru un timp. Dacă pleci acum, n-ai să fii în siguranţă, şi niciodată nu mi-aş ierta-o dacă ţi se întâmplă ceva. Te rog, nu încerca să pleci.

Palmele ei îl apăsară pe umeri, împingându-l şi mai adânc în apă.

— Buna mea femeie, murmură Noble, găsesc caracterul tău tot aşa de excepţional ca şi farmecele tale femeieşti. Oricât ar fi de neînţelept, voi zăbovi la tine atât cât cutez.

Gândul despărţirii îl umplea de groază. Dar mai întâi avea să facă dragoste cu ea, atât de delicios, încât s-o convingă să-şi păstreze favorurile pentru el şi numai pentru el, până la întoarcere.

Buzele ei păreau să cerşească un sărut, iar Noble îi urmări curba plina a buzei de jos. Aceasta tremura uşor sub degetul lui mare, în timp ce femeia şoptea:

— Pentru moment, de ce n-am zăbovi împreună la o farfurie cu supa de pui?

Capitolul 3

— Oferta ta de supa este cum nu se poate mai mărinimoasa, răspunse

Nick cu glas scăzut, răguşit. Totuşi, găsesc ca apetitul meu necesita o ispita mai îmbietoare.

Lori era fermecata de limbajul lui arhaic şi elegant, şi cam iritată de lucirea senzuala din ochii lui. Aveau o nuanţă cenuşie neobişnuită, amintindu-i de metalul armelor. Privirea lui neabătuta părea s-o ţintuiască locului, lângă piciorul cu gheare al căzii, în acelaşi timp ademenind-o să se aplece şi să-i apese palma pe piept.

Încerca să adopte un ton ospitalier, dar vocea îi suna gâtuita, cu o undă de senzualitate:

— Dacă n-ai pofta de supa, ce ţi-ar plăcea?

— Vocea ta suna fermecător. Şi familiar, într-un chip ciudat.

Fruntea lui proeminenta se încreţi a concentrare, lucind sub stropii de apa care i se prelingeau din parul saten închis.

— Sunt sigur ca as ţine minte dacă ne cunoşteam dinainte. Şi totuşi, pare-mi-se că te cunosc de undeva. Ce mister, nu-i aşa?

La fel ca în cazul întrebărilor anterioare, Lori avu grija să-i dea un răspuns ambiguu:

— Nu e tocmai un mister. Ţi-am vorbit mult, în timp ce erai… fără cunoştinţa.

— Şi, când mi-ai vorbit, întrebă el, mi-ai dezvăluit taine?

— Să zicem că erai un ascultător atât de bun, încât am mărturisit multe, răspunse Lori, simţind că i se înroşeau obrajii. Sper să nu-ţi aminteşti nimic.

— Iar eu nădăjduiesc să-mi vână-n minte.

Zâmbetul îi deveni mai profund.

— Dar n-ai teama, tainele tale se afla în siguranţă la mine. La fel cum ai dovedit ca şi ale mele sunt bine păzite la tine. Un început rar şi promiţător pentru relaţia noastră, nu-mi dai dreptate?

Lori ştia că relaţia lor era incomparabil mai complexa decât ar fi putut el să conceapă. Cum Dumnezeu să-l pregătească pentru situaţia reala, nu avea idee. Şi cum avea să reacţioneze el – prin soc, neîncredere, furie? Poate toate trei.

O durea inima pentru el. Urma să aibă nevoie de o prietenă, de un suflet apropiat, ca să facă fata la ceea ce-l aştepta.

— Ma numesc Lori, se prezenta ea, întinzându-i mâna.

Cu un sărut pe dosurile degetelor, Noble îi răspunse:

— Sunt fermecat.

Hotărâtă să-l scoată din cada şi să pună nişte haine pe el până nu spunea sau făcea un lucru pe care să-l regrete, încerca să-şi retragă mâna.

Noble i-o strânse mai tare, mângâindu-i încheietura cu degetul.

— Să lăsăm supa… Merg să văd ce mai am prin…

Frigider. Oprindu-se la timp, rectifica repede:

— …cămara. Până atunci, poţi să te ştergi. Crezi că te descurci singur?

— Poate ca da…

Noble îi puse mâna la loc pe pieptul lui, ridicând sugestiv o sprânceană.

— …poate că nu.

Gândul de a șterge cu prosopul mușchii aceia supli și duri o excita, stârnindu-i dureri în locuri ascunse ale trupului și sufletului. Trecea printr-o dulce reînviere și, cu toate că rațiunea o prevenea sa n-o facă, răspunse cu speranță:

— Te ajut cu plăcere.

— Cât de îndatoritoare ești, draga mea.

Apelativul drăgăstos i se rostogolea pe limba cu o ușurință intima care o vrăjea, în timp ce Noble îi ducea palma pe umărul lui, iar cu a sa îi atingea talia.

— Îți primesc ajutorul oferit. Dar, mai întâi, o rugăminte.

— Și ce rugăminte ar fi aceea? șopti ea.

— Aș dori să vii lângă mine.

O trase peste marginea căzii, iar Lori căzu în apa, cu un plescăit și un ușor strigăt.

Cu fata șiroindu-i de apa, bolborosi:

— Ce… ce ți-ai pus în gând?

— Gândul e tărâmul filosofilor. Meleagurile noastre sunt faptele.

Și-i ridica fusta de doc, în timp ce cu gura părea s-o atingă în mai multe locuri simultan decât ar fi fost omenește posibil.

Mușcându-i brabia, sorbindu-i gâtul, lingându-i lobul urechii, șopti fierbinte:

— După cum vezi, puterile mele revin cu iuțeală. Și nici nu-i prea devreme. Fără putință de tăgadă, ești cea mai delicioasa ciozvârta de feminitate care să-mi cinstească tovărășia și să-mi încalece soldurile într-un răstimp ce pare cât o veșnicie. Dar, vai, timpul nu-i de partea noastră. Rogute, îngăduiește-mi să-ți arăt gratitudinea mea pentru numeroasele tale acte de mărinimie înainte de a-mi lua rămas-bun.

Lori nu era sigură dacă să-l pălmuiască sau să-l roage să fie mai generos cu mulțumirile acelea amețitoare. Își impuse să gândească, să aducă situația aceea nebunesca sub control cât mai avea timp.

— Dacă… dacă vrei într-adevăr să-ți manifești recunoștința…

Mai vreau, te rog, mai vreau… Simțurile ei hămesite îi cerșeau atenția.

Dar și grijile ei profesionale. Cum putea fi sigură ca starea lui era complet stabila? Dacă inima, sau sistemul respirator, nu suportau eforturile pe care propriul ei trup era gata să și le asume?

— Nu e nevoie decât să-mi spui ce-ți dorești, și-ți voi îndeplini

cea mai mică toana, o asigura el cu un glas bogat şi grunjos. Dar, câta vreme te gândeşti la dorinţele tale, nu te vei supăra dacă-mi satisfac şi eu una, nu-i aşa?

Oare voia sa profite de ea? Cu inima bătându-i nebuneşte, Lori se temea ca asta dorea – iar când degetul lui îi atinse bretonul umed, o străbătu un junghi de dezamăgire.

— Sunt foarte impresionat de parul tău, îi explica el. Fascinat, de-a dreptul. Cum ţi l-ai tuns – niciodată n-am mai văzut o pieptănătură atât de frapanta. Şi culoarea este fermecătoare. Da, absolut fermecătoare… la fel ca tine.

O clipă, Lori nu putu decât să-l privească, cu mintea învolburata de plăcere şi tot trupul furnicând-o după tandreţea neaşteptată a atingerii lui.

— Mă bucur că-ţi place, spuse ea încet.

— O, cum să nu-mi placa?! Aproape la fel de mult cum îmi place să te simt pe tine sub mâinile mele, sunetul acelor mici respiraţii pe care le aud…

De fapt, îmi place totul la tine. Niciodată n-am întâlnit o femeie care să-mi răpească atât de total atenţia. Vai, tare uşor m-aş putea îndrăgosti de tine.

— Eşti periculos, şopti ea, măcar de acest lucru absolut convinsa.

— Într-adevăr. Dar nu trebuie să te temi de mine, deşi sunt altora cărora ar fi cazul să le fie frica.

Ochii săi cu pleoape grele se întunecară pe neaşteptate, într-o lucire rece, brutala, nemiloasă. Lori se înfioră. *Cine era?* O parte din ea dorea cu disperare să afle; o alta se ruga sa nu ştie niciodată.

— Eşti atât de tăcu, murmură el, cu privirea îmblânzindu-i-se. La ce te gândeşti?

— Ciudat, dar am senzaţia… cum să spun, aproape ca în tine s-ar ascunde doi oameni.

— Dar fireşte ca să le, se încruntă el. Bănuiam ca Attu ţi-a spus.

— Nu… nu mi-a spus mare lucru. Ştiam doar că ai nevoie de ajutor, şi că eşti norocos…

— Luke Norocosu, o întrerupse el, chicotind. O poreclă lipsită de distincţie, n-ai crede?

— Merge…

În minte i se iviseră imagini cu cărţi de joc şi pistoale scoase.

— Deci, Attu nu ţi-a spus adevăratul meu nume?

Văzându-i mişcarea afirmativa din cap, se înclina spre ea.

— Permite-mi să mă prezint. Noble Zhivago, avocat.

Zhivago – era un nume rusesc, nu? Şi vorbea cu accent britanic. Deşi era nedumerita cu privire la naţionalitatea lui, pe Lori o frapa politeţea absurda a acelui schimb de replici într-o poziţie care numai politicoasa nu era.

— Epţi avocat? întrebă ea, neputându-şi stăpâni un zâmbet.

— Ocupaţia mea pare să te amuze, remarca Noble atât de serios, încât

Lori nu-şi putu stăpâni râsul. Nu înţeleg pricina humorului tău dar, oricare ar fi, mă bucura. Ai un râs într-adevăr delicios. Nădăjduiesc numai să am mai des plăcerea acestui sunet… Lori.

Cuvintele lu' o mişcară adânc, făcând-o să redevină serioasă.

— De fapt, nu râd prea des. Cel puţin în ultimii ani n-am mai făcut-o.

Noble.

Îi plăcea gustul acelui nme, rezonanta lui stăruitoare pe limbă.

— Noble, repeta ea. Un nume minunat.} i se potriveşte.

— Îţi mulţumesc. Sunt sigur ca părinţii mei s-ar bucura să afle că mi l-au ales bine.

Acea stafulgerare întrezărita înainte scapara din nou în ochii lui, după care dispăru fulgerător, înlocuită de o lucire argintie, în timp ce-şi potrivea mai bine soldurile între coapsele lui Lori.

— Şi acum, spune-mi ce-ai găsit atât de caraghios, murmură el. Poate voi râde şi eu cu tine, atunci. Teama mi-e ca şi râsul meu, aidoma a lui tău, se face auzit mult prea rareori.

— Aa… nu cred c-ar fi atât de amuzant acum.

Lori înghiţi în sec, simţind că i se uscase gâtul.

— De fapt, cred că ar fi timpul să ieşim din cada. Apa începe să se răcească.

— Într-adevăr, e calie. Dorinţa mea pentru tine, însă, este cu totul altfel.

O cuprinse din locul unde niciun bărbat n-o mai atinsese de la moartea lui Mick. Asta, *asta* era viaţa, o simţea deşteptându-se într-însa. Şi cât de hămesita era sa simtă din nou extazul, să ştie că era o femeie cu nevoi, dorinţe şi visuri…

Părea să plutească într-un vis, atingând şi fiind atinsa de un

străin neguros care-i şoptea:

— De câta vreme nu s-a mai întâmplat ca unui bărbat să-i pese mai mult de plăcerea lui decât de a ta?

— De foarte multă vreme. De atâta vreme, încât am şi uitat cât de frumos poate fi acest lucru.

Îl privea cu ochi mari, plini de dragoste, simţind ameninţarea lacrimilor.

— Nu te cunosc, dar ştiu că trebuie să fii un om cu totul deosebit. Altfel nu m-ai putea face să mă simt aşa ca acum. Frumoasa şi aparte, şi pe dinăuntru, şi pe dinafară.

— Dar firește că aşa eşti, o asigura el cu nemărginită sinceritate. Tot ce ţi-a hărăzit soarta ca să-ţi pui asemenea întrebări nu e nici mai mult, nici mai puţin, decât un travesti. Şi eu am fost victima unor împrejurări asupra cărora nu eram stăpân. Aşa ca facem ceea ce se cere făcut.

O sărută uşor, mult prea scurt, dar intens totuşi. În respiraţie i se simţea un iz de tutun, adiindu-i peste buzele despărţite care jinduiau după o împreunare mai profundă.

— Nu-ţi cer nimic, spuse el încet. Nu doresc decât să ai nevoie de ceva de la mine. Ai o asemenea nevoie?

— Eu…

Avea nevoie de ceva, într-adevăr, de la el. De pasiunea, focul, bucuria pura de a fi îmbrăţişata şi atinsa de un bărbat care s-o facă să se simtă din nou întreagă.

— Am nevoie, răspunse.

— Atunci, negreşit, spune-mi.

Neputând rosti cu voce tare ceea ce nu putea recunoaşte în sinea ei, cum nu putea nici să nege, Lori îşi coborî mâna, cuprinzându-l cu palma tremurătoare. O voce îndepărtată îi striga, avertizând-o cu un singur cuvânt:

nebunie.

Dar de nebunie minunata era! Valuri de senzaţii o străbăteau pornind din creştetul capului, pentru a se răspândi ca focul prin iarba uscata după seceta.

— Doamne Sfinte! şopti ea întretăiat.

Începu să tremure, să tremure din tot trupul – un trup care-şi cerea drepturile, urgent, neînduplecat, spulberându-i ultimele rămăşiţe ale raţiunii.

Ce i se întâmplă?

Nu ştia, dar ceva o lua în stăpânire, şi încerca disperata să-şi regăsească măcar cât de cât controlul.

Auzi un sunet îndepărtat şi-şi spuse ca probabil Noble gemea. Apoi îşi recunoscu propria voce, suspinând înecată, în timp ce coapsele i se despărţeau. Capul îi căzu pe spate şi începu să slegene mai repede, mai tare, în timp ce soldurile lui stăteau prea nemişcate, iar mâinile lui o mângâiau prea încet.

Apoi trupul ei îşi ceru eliberarea, sfârşitul chinului. Fu zguduita toată, şi imediat ceva se sfărâma, se spulbera într-însa. O sfâşia în bucăţi, întorcând-o pe dos şi lăsând-o moleşita, fără nimic de care să se ţină. Nu mai simţea decât eliberarea unui pumn lăuntric care tremura în senzaţii mirifice.

Dar restul făpturii ei zăcea strivit de asaltul acelei furtuni interioare care o răpise, o folosie, apoi o lepădase cu nepăsare.

— Doamna mea, şopti el.

Lori întoarse capul în partea cealaltă, cât putea de departe, dar îi simţi mâna apucând-o insistent de barbie, pentru a o întoarce cu fata spre el.

— Priveşte-mă, îi ceru ferm Noble.

— Nu… Îmi… îmi pare rău, dar nu pot…

— Dar de ce? Eşti supărat pe mine pentru că nu am…?

— Te rog, nu-mi aminti. Şi aşa mă simt destul de umilita. Dar, nu, nu sunt supărată pe tine. Numai pe mine însămi.

Noble clătină din cap – încet, irevocabil.

— Nu eşti o târfă, nu-i aşa?

Capitolul 4

Târfa? Străduindu-se să-şi păstreze calmul, Lori răspunse:

— Nu, nu sunt târfa. Chiar dacă m-am purtat ca şi cum aş fi.

La asta, Noble râse încet.

— Draga mea, te rog să fii încredinţată ca nicidecum nu te-ai comportat ca o târfă – nici măcar ca una cu o experienţă rudimentara. Nădăjduiesc ca mă vei ierta.

— Să te iert? repeta ea nedumerita. Pentru ce?

— Pentru că ţi-am confundat ocupaţia cu una pe care n-ai putea-o onora.

La urma urmei, nu poţi să atingi şi să nu simţi, nu-i aşa?

Când Lori nu-i răspunse, continuă:

— Să ştii, rogu-te, ca de mi-aş fi dat seama mai curând că eşti o femeie virtuoasa, nicicând n-aş fi încercat să te compromit.

Lori era de-a dreptul uimita ca o considera virtuoasa – cum şi era – după ce fusese la un pas de a-l poseda cu forţa. Neputând să mai suporte tăcerea care se prelungea, întreba cu voce întretăiată:

— Alt… ceva?

— Îmi regret refuzul de a-ţi compromite virtutea. Trupul meu cere să afle ce prostie mi-a tulburat minţile făcându-mă să te refuz, mult spre detrimentul nostru al amândurora.

Obrajii lui Lori se aprinseră ca focul. Îi veneasa se scufunde sub apa şi să nu mai iasă. În schimb, făcu un efort să-i susţină privirea iscoditoare, în timp ce Noble îi examina elasticul dresului.

— Nicicând n-am mai întâlnit o piesă de rufărie intima atât de iscusit lucrata. E o invenţie noua, importata din Franţa, pesemne?

Oare cioarpii cu chilot erau originari din Franţa? Lori n-avea idee dar, pentru moment, hotărî ca dresurile ei proveneau neapărat din Franţa, nu din raftul magazinului universal local.

Văzând-o ca dădea din cap, Noble spuse:

— Ma intrigi. Totul la tine pare să fie cinstit, şi totuşi eşti un mismas de contradicţii. Drept să-ţi spun, nu pot înţelege de ce o femeie atât de vădit decenta îmi îngăduieşte libertăţile rezervate unui soţ. Şi *de ce* îţi boieşti fata?

Îşi boia fata? Probabil era vorba de resturile machiajului pe care şi-l aplicase cu ore în urmă, gândindu-se să se ducă la Nick and Kaboodle. Slava

Domnului, nu se putuse îndura să-l părăsească pe Noble.

— Îmi vopsesc fata fiindcă aşa arat mai bine – cred. Şi nu ţi-ai permis mai multe libertăţi decât mi-am permis şi eu. Sunt văduvă, Noble. Şi cred că aveam mare nevoie de ceva care să-mi amintească faptul că mai sunt în viaţă, chiar dacă soţul meu nu mai e.

— Pricep…

Privirea pe care i-o adresa era înţelegătoare, dar nesatisfăcuta, ca şi cum nu l-ar fi mulţumit poziţia de vioara a doua.

— Următoarea întrebare?

— Nu e o întrebare, ci o observaţie. Eşti bogata.

— Bogata?

Văzându-l că se încruntă, se grăbi să continue:

— Păi, da, sunt… Cum ţi-ai dat seama?

— Cum să nu-mi dau seama? Ai o vana de porţelan fin, apa curgătoare, cele mai moderne dintre instalaţii.

Geticula spre baia ei decorată antic, asemenea întregii case – mobila stil cumpărată de la consignaţia şi recondiţionată, contribuind la atmosfera unei epoci de mult apuse.

— Trăiesc confortabil, ocoli Lori răspunsul, întrebându-se cât timp îl putea duce de nas. Insuficint, fără îndoială. O singură privire să arunce în bucătărie, şi avea să i se facă parul măciucă. Sau, era de ajuns să deschidă televizorul, ca să înceapă propriul lui episod personal din „Zona crepusculara".

Îi veni o idee.

— Dacă aştepţi un minut ca să mă schimb, am să-ţi aduc nişte haine uscate.

Putea începe cu moda contemporana.

— Ma cam îndoiesc ca hainele tale m-ar încăpea.

— Mi-au mai rămas câteva de la soţul meu. A fost un om bun, foarte generos. Dacă era aici, ar fi insistat să împartă cu tine tot ce avea.

— Chiar şi nevasta?

Văzându-i expresia şocata, Noble se grăbi să se scuze:

— Am spus un lucru de neiertat. Îmi prezint scuzele.

— Dar l-ai spus. Şi vreau să ştiu de ce.

— O cerere cinstita, consimţi el. Deşi nu am dreptul, sunt destul de gelos. Şi mă întristeasca gândul ca s-ar putea totuşi să regreţi plăcerea pe care ai găsit-o cu mine. Presupun că n-am făcut decât să întreb cu voce tare ceea ce credeam ca şi tu te întrebai, în tăcere.

— Se vede că ai un auz excelent, recunoscu Lori. Mi-am iubit soţul, şi încă mi-l mai iubesc. Dar Mick as murit şi nu se mai întoarce. Ce s-a întâmplat astă seară, s-a întâmplat – şi nu-mi pare rău.

Zâmbi nesigur.

— Iar acum, că am rezolvat-o şi pe asta, hai să ieşim din apă şi să ne continuăm conversaţia la o supă de casa.

Hait! Unde s-o mănânce?

În sufragerie era cel mai sigur. Dar trebuia să-l împiedice să intre în bucătărie. Şi în living. Şi-n dormitor – şi nu numai fiindcă acolo avea un ceas electric şi un telefon.

— Supa ce casa? Dar ce alte feluri de supa mai ai?

— Aa… Exista supa de casa buna, şi supa de casa proasta. A mea

e bună.

— Nici nu mă mir, data fiind desfătarea companiei tale.

O aştepta să păşească pe duşumea, apoi îi lua mâna pe care i-o întinsese.

Deşi încercă să nu se uite, Lori se pomeni privind spre semnul neîndoielnic al poftei lui nepotolite, în timp ce se ridica. În picioare, părea şi mai puternic. Aproape cu un cap mai înalt decât ea, avea nu piept lat şi voluminos, care-o ocupa tot câmpul vizual. Rezistând ispitei de a-l mângâia – şi mult mai marii ispite ce se găsea mai jos – Lori îi dădu repede un prosop.

— Ce Maica Domnului mai e şi asta? întrebă el, holbându-se la uriaşul flamingo roz imprimat în mijlocul prosopului flauşat.

Spune-i, fir-ar să fie, ca anul 2000 bate la uşa şi s-au aprins neoanele.

— Am… L-am primit din Franţa, odată cu lenjeria.

} arrr!} ăâârrrrr!!!

— Şi sunetul acesta, ce este?

— Asta, să…

Telefonul se opri din sunat.

— Ceasul. Şi pe el îl am tot din Franţa.

Fruntea lui Noble se încreţi.

— Se pare că ai un mare număr de bunuri de import. Nu cumva soţul tău a fost, întâmplător, contrabandist?

— Nu, a fost…

Poliţist. Cum se numeau poliţiştii pe vremea lui Noble? Neavând nici cea mai vagă idee, improviza:

— La fel ca tine, slujea legea.

— Aha, acum încep să înţeleg de ce m-ai găzduit cu atâta generozitate.

Totuşi, sunt foarte nedumerit de ce nu mi-a spus Attu că te cunoştea. Aţi fost prezentaţi recent?

Lori dădu repede din cap, iar Noble continuă:

— Norocul meu.

Şi începu să se şteargă, cu mişcări grăbite şi energice.

Lori ar fi trebuit să se schimbe, dar rămase pe loc, privindu-l cum îşi freca pieptul magnific cu prosopul. Noble ridica privirea, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet.

— Ce neatenţie din partea mea! Ma îngrijesc de mine, în timp ce

tu dârdâi.

Începu să-i mângâie uşor cu prosopul obrajii, gâtul, braţele…

— Doamna mea… Lori… Îmi va fi enorm de dificil să te părăsesc. Cu toate acestea, am stat prea mult. Îţi primesc supa şi hainele oferite. Dacă ai şi câteva poame uscare de prisos, ţi-aş fi negrăit de recunoscător. Şi cu atât mai mult, pentru un cal de împrumut.

— Tot ce am îţi sta la dispoziţie – dar…

— Pe tine te doresc cel mai mult. Trebuie să te revăd, iar atunci – curând, foarte curând – voi veni cu cele mai onorabile intenţii. Deocamdată, însă, nu am încotro decât să plec. S-ar putea ca viaţa lui Attu să atârne de un fir de păr.

Făcându-şi curaj, Lori spuse:

— Sunt dezolata sa ţi-o spun, Noble, crede-mă, dar nu ai niciun motiv să pleci. Prietenul tău, Attu, a murit.

Şi toţi ceilalţi prieteni şi rude pe care le-ai avut vreodată. Cum îi putea da o veste atât de distrugătoare?

Din gâtlejul lui Noble scapă un sunet ascuţit, torturat. Ochii i se împăienjeniră, dobândind culoarea cerului acoperit. Apoi, repede, privirea i se oţeli, într-o nuanţă cenuşie înfiorător de rece. Mâna i se încleştă pe braţul ei.

Rafinatul gentleman dispăruse. Omul acesta era înspăimântător.

— Îmi pare foarte rău pentru prietenul tău, Noble, spuse Lori, cu vocea tremurându-i.

— Nici pe jumătate la fel de rău cum o să le pară ticăloşilor care i-au făcut de petrecanie. După ce termin cu ei, vor considera iadul un liman milostiv.

Cu o privire plină de înţelegere, Lori îi cuprinse obrazul în căuşul palmei.

— Ştiu ce simţi, Noble, şi e cumplit. Dar ura devorează omul de viu, rozându-i sufletul şi luându-l în stăpânire, până când îi otrăveşte tot ce i-a mai rămas bun în viaţă. În cele din urmă, numai ţie însuţi îţi faci rău. Linişteşte-te.

Noble întoarse capul, cu buzele în palma ei. Un sărut uşor, prelungit, apoi se retrase. Încins cu prosopul pe mijloc, începu să se plimbe prin încăpere, ca un animal suplu şi ucigător prins în cuşcă.

— Cuvintele tale sunt vrednice de cugetare şi, fără îndoială, pline de adevăr. Nu pot însă să-mi ostoiesc setea de dreptate, şi nici simţul onoarei.

Dacă un bărbat nu apară demnitatea familiei sale, acum nu se mai poate chema bărbat.

O sfredeli cu o privire apriga și mândra.

— Sunt bărbat, Lori.

Și ce mai bărbat! Niciodată Lori nu mai văzuse un asemenea războinic magnific, însetat de sânge dar respectându-și principiile. Doamne, dar trebuia să fie un arhanghel al răzbunării în instanță!... *Doamne, dar trebuia să fie un diavol al pasiunii în pat!* Și, Doamne, trebuia să înceteze cu asemenea gânduri și să-i aducă hainele alea care, cu siguranță, aveau să-i trezească alte bănuieli.

— Stai cu mine în noaptea asta, Noble. Vom lua cina împreună și vom vorbi... despre tot felul de lucruri. M-am săturat să tot mănânc singura și nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-ți tin companie. Și-n plus, ai trecut prin momente grele și sunt sigură ca odihna îți va prinde bine.

— Draga mea, compania ta îmi trezește multe idei, dar odihna nu se numără printre ele.

Chicoti gros, seducător.

— Totuși, îți primesc invitația plină de bunătate. În schimb, îți voi făgădui protecția mea – păzindu-te inclusiv de latura mai puțin onorabila a firii mele.

Lori regreta să audă acest lucru, dar flerul lui cavaleresc o încânta.

— O, dar ce gentleman ești! replică ea, cât pe ce să facă o reverență. Ai purtări foarte alese cu femeile, domnule Zhivago. Nu sunt întru totul convinsa ca alături de mine ești în siguranță.

Nu se aștseptase la privirea cu care Noble o măsură din creștet până-n tălpi. Iar șoaptă lui o înfioră:

— Oi fi parând eu un gentleman, dar aparentele amăgesc adesea. Tare mi-ar mai plăcea să-mi fac poftele cu tine, iar poftele mele numai ale unui gentleman nu sunt.

Mârâitul lui gros, de avertizare, o făcu să pășească înapoi. Aluneca pe pardoseala uda, iar Noble o prinse cu un braț de talie, rezemându-și mâna cealaltă de lavaboul cu piedestal.

Și rămase nemișcat. Încremenit.

Lori întoarse capul, urmărindu-i direcția privirii.

Noble se uita la periuța ei de dinți electrica.

O, nu! Momentul adevărului sosise, iar Lori nu era nici pe

departe pregătită. Şi în niciun caz nu era pregătită să-i facă fata unui bărbat care ţinea la raţiune şi autocontrol – iar acum era pe punctul să le scape din mâna pe amândouă.

Capitolul 5

Noble îşi îngustă ochii spre acea anomalie, apoi o privi pe Lori.

— Ce-i asta? întrebă el.

— E o… o… o periuţă de dinţi mai speciala. Din…

— Franţa? completa el, în timp ce o dădea la o parte, luând obiectul care semăna doar vag cu o perie de dinţi. Avea ţepi, dar erau făcuţi dintr-o substanţă alba, nefireasca, de care nu mai văzuse. Şi erau prinşi pe o coadă lunga şi groasa, cu un luciu foarte straniu. Avea pe ea un mic dreptunghi plat cu două săgeţi alături, arătând spre cuvintele *on* şi *off.*

Când vru să împingă dreptunghiul în direcţia *on,* Lori îl prinse de mâna.

— Nu! îl opri ea înnebunită.

Noble îi dădu mâna la o parte şi, când apăsă în sus cu degetul, instrumentul începu să vibreze, pulsând în palma lui.} epii tremurau, iar stomacul lui Noble, de asemenea.

Ajunsese să nu se mai teamă nici de cele omeneşti, nici de moarte. Dar *aia,* acea perversitate a naturii, îl înfiora. Arunca instinctiv nălucirea. Obiectul căzu în chiuveta de porţelan, învârtindu-se. Abia atunci, observa capacul care avea un lanţ prinds de el; când trăgea de lanţ, capacul auriu se ridică şi cobora. Niciodată nu mai văzuse o asemenea instalaţie.

— Noble? Noble, asculta…

Respingându-i încercările de a-l opri, Noble se duse la cada. Repeta mişcările, uimit de ceea ce ochii îi spuneau că era adevărat, rar raţiunea insista să nu creadă.

Întorcând capul spre obiectul despre care crezuse iniţial că era un scaun exotic cu un bidon la spate, văzu ca şi acesta avea un levier suspect.

— Cum de n-am observat mai înainte? se întrebă el cu voce tare.

Apoi îi spuse lui Lori, hotărât:

— Te-am lăsat prea mult să-mi distragi atenţia. Dă-te la o parte.

Piciorul lui gol se lovi de obiectele pe care le crezuse că erau accesorii excitante, acum îngrămădite pe duşumea.

— Noble, te rog, trebuie să mă asculţi…

— Să te ascult? Ce s-ascult? O halucinaţie? Da, da, asta eşti.

Căutând instinctiv ceva, orice care să-i readucă simţul realităţii, îşi zări pistolul. Se apleca înnebunit să-l ridice – dar numai pentru ca pantoful lui Lori să calce pe obiectul familiar înainte de a apuca să-l ia.

— Pistolul meu, mârâi el. Ia-ţi piciorul de pe pistolul meu.

— Îmi pare rău, Noble, dar nu te pot lăsa să-ţi iei pistolul. Te rog, stau jos, linişteşte-te şi încearcă să te relaxezi, în timp ce-ţi voi explica totul atât de bine cât mă pricep.

— Să-mi explici totul? o sfida el, cu o privire prudenta şi alarmată. Da, te rog. Explică-mi ce-i cu astea.

Înlătură cu piciorul ustensilele îndeletnicirii ei de coşmar. Pierzându-şi echilibrul, se sprijini cu mâna pe pârghia prinsă de bidonul scaunului.

Nu mai văzuse niciodată un bidon care să formeze un vârtej de apa ce apărea şi dispărea ca prin farmec.

— Şi să-mi explici şi asta!

Se întoarse la lavabou. dar picioarele păreau să i se mişte cu încetinitorul. Dura o veşnicie până să ajungă la instalaţia alungita, de sticla colorata, de deasupra lavoarului.

Când o lovi cu pumnul, nu numai ca lumina care se aprinse era prea puternica pentru a putea proveni de la un bec electric, dar simţi ca şi tubul avea proprietăţi străine de ale sticlei. Era prins pe perete, care era făcut dintr-o substanţă la fel de ciudată. Lemnul nu era acoperit cu tapet. De dapt, nici nu se vedea lemn, nicăieri.

Îşi împinse pumnul printr-o albeaţă subţire, sticloasa… n-avea idee ce era enigma aceea care trecea drept perete. Noble îşi smuci repede mâna înapoi şi-şi puse palma pe sursa de lumina care nu putea fi mai reala decât senzaţia de arsura pe care o sugera. Nu, nu putea să se arda cu adevărat. Cum nu putea nici să sângerese – dar sângele ţâşni, totuşi, când lovi obiectul cu palma cealaltă, până se sparse.

— Îţi curge sânge! Da-mi mama sa ţi-o…

— Lasă-mă-n pace! se răsti el.

Înlăturându-i mâna, lua repede pisolul de jos. Îl îndrepta spre ea, spunând într-o şoaptă ucigătoare:

— Stai pe loc, demon al tenebrelor care mă seduci cu vicleşugurile tale femeieşti. Ştiu unde mă aflu. Sau sunt prizonierul unui coşmar, sau am ajuns în iad. Oricare ar fi, lasă-mă-n pace.

Retrăgându-se din încăpere, Noble încerca să-i ignore

rugăminţile tânguitoare, atât de umane încât se simţea mai ameninţat ca oricând. Străbătu repede un coridor şi o scară, până ajunse într-un fel de salon destul de asemănător cu al lui.

Săgetând cu privirea prin jur, Noble văzu mai multe obiecte ciudate luminate de o lampă. Nu se osteni să le cerceteze. În schimb, se grăbi spre draperii. Smucindu-le în laturi, se pregăti să sară pe fereastra enorma, rugându-se ca socul să-l trezească, pentru a se regăsi în propriul lui salon, nu în aceasta casa a ororilor de unde dorea cu disperare să scape.

Chiar înainte de a se arunca, apărură două lumini puternice. Arătau ca o pereche de ochi monstruoşi lucind în întuneric, care se repezeau în direcţia lui. Iar de acei ochi era prinsă o namila greoaie care nu putea fi decât un dragon ce mugea.

Coşmar înăuntru, coşmar şi afară. Noble se arunca într-o parte, ca şi cum s-ar fi ferit de un glonţ.

Soldul i se lovi de o lada neagra uriaşă. Răsucindu-se spre noua anomalie din acel loc de pe altă lume, Noble îndrepta pistolul spre ea.

Precaut, studie un şir întreg de butoane. Întinse degetul spre bitonul negru şi plat cu inscripţia *on.*

— Noble, nu!

Ignora vocea imaginara şi respinse mâna spectrala care încerca s-o oprească pe a lui.

Apasă pe buton. Cutia cea mare şi neagra se lumina, iar Noble vazxu imposibilul. O femeie care n-avea pe ea decât cel mai sumar acoperământ trupesc, ascunzându-i sânii şi fecioria.

Vocea ei răsuna cu furie şi teama, ca şi cum i-ar fi vorbit lui, nu bărbatului ameninţător care era şi el în cutie, hlizindu-se la ea.

— Plimba ursu' pe unde-ai chef, canalie, numai aici să nu mai pui piciorul!

Bărbatul îi arata ceva asemănător cu un nisip alb.

— Păcat c-ai descoperit motivul pentru care-am venit. Regret, pusior, dar ştii prea multe. Eşti moarta.

Copleşit de ceea ce vedea, Noble îl ochi pe ticălosul care începea s-o sugrume pe femeia neajutorată.

— Nu! striga Lori, în timp ce Noble îl împuşca pe mişel.

Din locul unde fuseseră cei doi oameni ţâşniră scântei şi cioburi, iar vocile lor fura înlocuite de pocnete şi sfârâieli.

Se lăsă tăcerea. O tăcere dezavârşita – mai puţin gâfâitul lui Lori.

Noble o vedea cum tremura.

Iar vocea îi tremura şi mai tare când spuse, vorbind foarte rar:

— Te rog, Noble. Pune… jos… pistolul.

Noble îl arunca şi se întoarse spre ea. Apucând-o de umeri, o privi încruntat, cu furie. Furia îi era familiara; teama în schimb nu-i era familiara deloc, şi îl înspăimânta cu atât mai mult.

— Cine eşti? o întrebă.

— Cum ţi-am spus, sunt… sunt Lori. Lory Morgan.

— Demon sau înger?

Când îi văzu gura mişcându-se, dar fără să scoată niciun sunet, o zgâlţâi de umeri:

— Aici e iadul, nu?

— Nu! Nu, nu eşti în iad. Eşti în Juneau.

— Nici mult nu mai am. Iar acum, îmi vei spune adevărul. Sunt mort?

Sau doar visez că am murit?

— Nu… n-ai murit. Dar… ai fost cât pe ce. Înţelegi, s-a întâmplat aşa… ai adormit, şi pe urma te-ai trezit… să zicem, cu o sută de ani mai târziu?

Cu neputinţă. Lăsându-se în voia delirului, a visului, a morţii sau ce-o fi fost situaţia aceea perversa, Noble se hotărî să-i facă jocul.

— Şi cui trebuie să-i mulţumesc pentru călătoria în această lume de dincolo plină cu ciudăţenii şi absurdităţi?

Lori făcu o pauză, apoi răspunse:

— Mie.

Noble o privi încruntat, convins că avea în faţa un înger al răzbunării trimis să-i plătească toate păcatele pentru care nu-i părea rău deloc.

— Sii… ce-ar fi să aprind focul?

Cu un zâmbet nesigur, Lori se întoarse spre şemineu. Neavând încredere în intenţiile ei, Noble o trase înapoi, răsucind-o către el.

Îi privi ochii mari, care nu clipeau. Apoi îi zări gura. Buzele îi tremurau cu adevărat.

Era speriată. De el. Era posibil să fie… o fiinţă omenească?

Demonii puteau să mintă, dar o reacţie umană fizica, nu.

— Eşti reala… şopti el, dându-i drumul.

Arunca o privire în jur, apoi închise ochii, rostind adevărul pe care nu-l putea crede.

— Iar toate acestea sunt reale şi ele.

— Da… răspunse ea cu voce nesigura. Sunt reale, Noble. Toate. Nu visezi şi nici nu ai ajuns în infern. Eşti viu, şi eu de asemenea.

Continuând să-şi înfrunte neîncrederea, Noble o privi fix. O femeie.

Dar nu orice femeie. O femeie uluitoare şi cât se putea de vie, care se străduia să nu plângă, în timp ce-şi trecea vârful tremurător al degetului peste buze.

— Ştiu că e greu, dar încearcă să înţelegi atât cât poţi. Ai fost îngropat de viu într-o avalanşă, iar zăpada te-a acoperit ani de zile, până când un şir de ierni neobişnuit de calde au dezgheţat crevasa suficient ca să te pot găsi, sub un strat subţire de gheata. Câţiva prieteni m-au ajutat să te dezgrop şi să te aduc la mine acasă. Cu un noroc incredibil şi, fără îndoială, cu voia lui

Dumnezeu, ai început să respiri din nou. Ţi-am dăruit sărutul vieţii, Noble. Te rog, nu-mi reproşa asta.

Cât de plăpândă era, şi cât de puternica, aşa cum stătea în faţa lui, cu ochii ei albaştri plini de lacrimi.

— Aş dori să te iert. dar nu sunt sigur că pot. Acesta nu e paradisul. Nu e nici iadul. M-ai osândit la purgatoriu – un loc nici de colo, nici de dincolo.

— Dar eşti aici, insista ea. Aici, cu mine.

Noble lasa să-i scape un chicotit amar. Atâta vreme cât era în stare să râdă de propria lui soarta, poate n-avea să se facă de ruşine vărsând lacrimi – lucru pe care nu-l mai făcuse din copilărie, când se ascundea în cămara ca să scape de coşmar – un coşmar şi mai cumplit decât aceasta atrocitate.

— O, da, sunt de acord. Negreşit ar fi trebuit să mă laşi acolo.

Uşor, abia simţi, o bătu pe falca, în timp ce Lori strângea din dinţi.

— Cred că începi să înţelegi, Lori. Vezi, în ciuda bunelor tale intenţii, nu-ţi pot oferi recunoştinţa mea pentru un lucru pentru care nu sunt câtuşi de puţin recunoscător.

— Să înţeleg de aici că ai prefera să fii mort?

— Cât de perspicace eşti, femeie draga.

— Nesimţitule! şuieră Lori. Viaţa e un dar! Cum îndrăzneşti s-o scuipi în faţa?

Smulse farfuria cu supa, se duse la chiuveta şi o varsă pe ţeavă.

Când lovi cu mâna în perete, începu să se audă un scrânset hidos.

— Asta-i un tocător de gunoi! striga ea.

Îl opri, deschise un capac, arunca înăuntru farfuria şi se răsti:

— Iar asta-i un spălător de vase! Sper că te-ai uitat atent, fiindcă data viitoare ai să ţi le speli singur. La fel şi pantalonii, pentru că n-am să-ţi mai stau la dispoziţie când îţi prinzi în fermoar… când îţi… când… ooofff!

Noble îi savura izbucnirea cu mult mai multă plăcere decât supa. Îi alimenta nevoia de familiaritate, pofta de răzbunare care-i curgea prin vene.

Şi-i mai atâta şi dorinţa de a o avea pe făptura aceea livida de furie, atât de fascinanta în dezlănţuirea ei.

— Ce femeie provocatoare eşti! remarca el cu sinceritate. La fel de mult, sau chiar mai mult, ca atunci când erai în vana. Că tot veni vorba, acum îmi vei înapoia pistolul.

— De ce-l vrei? întrebă ea, bătând nervoasa din picior. Ca să-mi omori şi celălalt televizor înainte de a-ţi zbura creierii?

Nu se gândise la aceasta cale de scăpare. Era posibila, dar considera sinuciderea o laşitate, şi numai las nu era.

— Aş dori pistolul înapoi fiindcă este al meu şi mă mângâi cu posesiunile sărăcăcioase pe care pot să mi le revendic ca aparţinându-mi, răspunse el calm.

Lori ofta adânc, dar se îndupleca. Aproape.

— Am să-ţi dau pistolul. Dar fără cartuşe, okay

— Nu e „okay”. Dar, cum se spune, cerşetorii nu pot fi cusurgii, iar în seara asta pur şi simplu ţi-am cerşit iertare.

Nu-i plăcea ca lăsase să-i scape aceasta impusatura veninoasa. Lui

Lori, însă, îi displăcea şi mai mult.

— Bine, răspunse ea scurt, pornind spre uşă, de unde mai adăugă cu o voce de gheata: până-ţi aduc pistolul, poţi să-ţi aduni hainele din baie.

Consider-o prima ta lecţie de civilizaţie moderna. În zilele noastre, viaţa unei femei nu se mai învârteşte numai în jurul bărbatului, şi a dracului să fiu dacam să strâng după tine!

În sinea lui, Noble îi aplauda ieşirea. Nu acelaşi lucru îl putea face şi pentru felul oribil în care se comportase el însuşi. Dar îşi atinsese scopul, eliberându-l de acea copleşitoare magnitudine a unei

situaţii pe care prefera se evite, decât să se confrunte cu ea.

Continuând s-o ocolească, porni în căutarea camerei de baie a lui Lori.

Acolo, pe jos, hainele lui zăceau grămadă.

Lepădate, demodate.

O metaforă arzătoare a vieţii pe care o cunoscuse cândva.

Capitolul 7

Noble îşi mângâie pistolul, în întunericul din dormitorul pe care Lori spusese că-l putea folosi oricât de mult timp îi era necesar ca să se adapteze, să-şi găsească o slujbă şi să-şi poată purta singur de grijă.

Cum avea să supravieţuiască? se întrebă el. Lori spusese că oamenii nu mai călăreau pe străzi, ci se deplasau cu nişte trăsuri fără cai, numite automobile sau maşini. Chiar dacă învaţă să folosească una, cum şi-ar fi putut permite să şi-o cumpere? Trebuia să câştige bani cumv; dar cine să angajeze un avocat rămas în urmă cu un secol?

Ştia că acestea erau întrebările mai uşoare, şi totuşi fără răspunsuri simple. Avea să înveţe să supravieţuiască în această lume noua şi stranie – dar, în ce scop? Ah, iată-l, lucrul pe care se temea să-l privească în faţă.

Scopul lui în viaţa nu mai exista – şi, fără el, plutea în deriva pe o mare amorfa şi fără sensuri, fără niciun rost de a fi care să-i îndrume paşii.

Idealul lui de justiţie dispăruse. Niciodată n-avea să-şi astâmpere setea de răzbunare. Şi jurământul de a salva onoarea familiei? Nisip într-o clepsidra sparta.

— Nu mai suport nicio clipă, simt că-mi pierd minţile, şopti el în întunericul nopţii.

Hotărât, porni pe coridor, până la uşa camerei lui Lori. O rază de lumina ieşea pe sub uşa, pe podea, la picioarele lui.

Noble înghiţi în sec, simţind gustul mândriei. Stăpânindu-şi-o, bătu încet în uşa, de două ori.

— Da? Ce este?

— Eu… Lori, mă întreb dacă ţi-aş putea cere un moment din timpul tău.

Precum şi iertare pentru manierele mele neelegante din seara asta.

— Neelegante? replica vocea ei. Cam puţin spus.

— Da, ai dreptate. Am fost nesuferit de grosolan.

— Continua.

— Şi am fost…

Dumnezeule, ce mai voia de la el? O plecăciune cu pălăria în mâna?

Să-i sărute picioarele? Adunându-şi toată pocăinţa de care era în stare, adăugă:

— Şi am fost un mitocan.

— Un mitocan, hmm?

Se auzise oare un uşor chicotit?

— Ai uitat să menţionezi că ai mai fost bădăran şi depravat.

— Da, da… ofta el. Dacă adaug, vipera, canalie şi cel mai mişel ticălos pe lista păcatelor mele, mă primeşti?

Uşa se deschise, iar bătăile inimii lui Noble se accelerară la vederea ei – în cămaşa de noapte, scăldată într-o lumină difuza.

— Îţi accept scuzele – cu o condiţie.

Îi adresa un zâmbet care-ar fi putut să topească gheata, iar pe Noble aproape îl pârjoli.

— Trebuie să accepţi şi tu scuzele mele pentru că am vorbit atât de tăios cu tine. Ma tem că mi-ai atins un punct sensibil şi mi-am pierdut calmul.

— Prostii. Ai spus ceea ce gândeai, iar ce gândeai tu era întru totul adevărat. Dacă nu te superi că-ţi spun, la furie arăţi uluitoare.

— Serios? înclina ea capul, amuzata.

— O, da, absolut. Nicio femeie nu mi-a mai vorbit vreodată atât de făţiş şi am fost oarecum uimit. Face parte din motivul pentru care te-am îndemnat să continui.

— Dar eşti un…!

Strâmbătura gurii lui Lori sugera ca Noble era tot ceea ce mărturisise, şi chiar mai mult decât atât.

— Cum m-ai ademenit? Ca să ştiu pe viitor, desigur, îi ceru ea, cu o undă de curiozitate şi umor.

— Să vedem… Ceea ce am spus, despre chemarea ta către teatru. Este o îndeletnicire destul de îndoielnică şi ţi-am recunoscut talentele pe un ton întrucâtva batjocoritor. Dar, la dret vorbind, ţi-am admirat pasionata cuvântare, scăpărarea din ochi – chiar şi felul cum gesticulai cu degetul. Te-am găsit mai captivanta decât orice actriţă de frunte care onorează scena.

Lori râse.

— Cine ştie? Poate-am să dau proba pentru rolul lui Kate, din „Îmblânzirea scorpiei".

— Ah, Shakespeare, supremul bard! Se mai citesc operele lui, în aceasta epoca modernă a voastră? întrebă Noble cu speranţă.

— Am în biblioteca o colecţie pe care eşti binevenit s-o răsfoieşti.

Piesele lui sunt vii şi sănătoase, Noble. Ce-ar fi să vedem una, cu proxima ocazie când se da un spectacol?

— Ar fi minunat. Nici nu-ţi pot spune cât de mult înseamnă asta pentru mine, să ştiu ca măcar câteva lucruri au rămas aceleaşi, în pofida trecerii timpului.

— Lucrurile importante dăinuiesc, îl asigura ea, apoi adăugă: iar alte lucruri importante se schimba.

— Ca de pilda?

— Actorii sunt foarte respectaţi, în zilele noastre. Iar majoritatea femeilor se respecta pe ele însele suficient ca să spună ce gândesc. În sensul ăsta, nu-s chiar atât de ieşită din comun.

— Crezi că te voi găsi mai puţin extraordinara decât cred că eşti, după ce voi cunoaşte şi alte femei din aceste vremuri?

— Cu siguranţă.

— Vad ca asta te tulbura, remarca el, cu o mulţumire ciudată.

— Sigur ca mă deranjează! izbucni Lori. Vreau să zic, fiecăruia dintre noi îi place să se considere o persoană deosebita. Iar adevărul e că nu-s deloc atât de diferita de majoritatea femeilor. Am o slujbă, ca să-mi pot achita notele de plata, şi…

— Munceşti? Uluitor! Şi ce altceva mai faci?

— Fac cumpărături, îmi toc credit cardul şi-mi dau peste cap contul din banca.

Râzând uşor, adăugă:

— Asta *da,* lucru uimitor – de vreme ce am studiat contabilitatea înainte de a mă hotărî să-mi iau licenţa de asistenta medicală.

— Ai urmat o şcoală de învăţământ superior? Incredibil!

— La universitatea de stat. Am primit o bursa, am împrumutat nişte bani şi am lucrat la Pizza Hut. Nu-i cel mai uşor mod de a face colegiul, dar m-am descurcat singura şi sunt mândră de asta.

— Cum e şi cuvine.

Noble o privea cu un respect apropiat de uimire.

— Ce fapta incredibila ai săvârşit! Să studiezi efectiv o meserie,

în timp ce munceai la… ce-o fi aia o pizza hut.

Apoi, cu curiozitate:

— Şi ce altceva mai fac femeile în vremurile astea?

Pe buzele lui Lori tresari un zâmbet răutăcios.

— Votează.

— *Dumnezeule!*

Dezvăluirile ei erau greu de asimilat. Noble voia sa mai audă, dar în acelaşi timp auzise deja prea multe. Totuşi, era curios să ştie cum îşi petrecea o femeie ca Lori zilele şi nopţile.

Aruncând o privire spre odăile ei private, Noble zări o rază de speranţă.

Era o cameră proprie unei femei, decorată în tonuri pastelate liniştitoare.

— Pot să intru? întrebă el cu speranţa, deşi se aştepta la un refuz.

Lori stătu la îndoială. De la moartea lui Mick, niciun bărbat nu mai trecuse pragul dormitorului ei.

— Dacă te primesc, promiţi să-ţi păstrezi bunele maniere?

— Nu caut seducţia aici, numai mângâierea companiei tale. Îţi dau cuvântul meu.

Îi făcu semn să intre şi, în timp ce Noble îi admira dormitorul, deschise un garderob antic şi scoase capotul ei favorit. Era lung până la glezne, din material flauşat cam ros, care încălzea trupul dar descuraja repede poftele oricărui privitor.

— Ce caftan interesant! constata Noble. E la fel de practic pe cât arata?

— Aa… da… Iar acum, că te-ai lămurit…

— Doreşti să plec?

— Nu, doresc să mai rămâi.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Lori se întreba dacă nu înnebunise.

— Măcar un timp. Înţelegi, am o problemă. Sufăr de…

— Insomnie.

Păru la fel de surprins ca ea. Imediat, însă, îşi apăsă tâmplele, concentrându-se, şi continuă:

— De când a murit soţul tău, nu mai poţi să dormi bine.

Un moment, Lori rămase amuţită.

— De unde ştii? întrebă ea în cele din urmă.

— Nu sunt nici eu sigur. Ştiu… şi atât.

Expresia lui perplexa fu înlocuită de o empatie atât de strânsa, încât

Lori avu senzaţia că erau uniţi printr-o legătură nevăzută.

— Spune-mi, Lori… Când erai mica, ai sărit de pe acoperiş, crezând că poţi zbura?

— Aveam şase ani. Mi-am rupt piciorul.

Uluita şi deconcertata, se întreba cât de multe asimilase Noble în starea lui de somn letargic.

— Mai ţii minte şi altceva din ce ţi-am spus?

Noble stătu un timp pe gânduri, apoi clătină din cap.

— Crâmpeie şi frânturi, dar foarte puţine dintre ele se leagă cu sens.

Lori ofta uşurată, deşi în parte era oarecum dezamăgită. Ideea ca Noble ştia totul despre ea îi inspira o anumită atracţie.

— Îmi vine în minte ceva chiar acum… În legătură cu moartea soţului tău

— N-a fost o moarte naturala, ci un fel de tragedie. Îmi spui din nou?

Văzând-o ca ezita, adăugă:

— Şi treaz sunt un ascultător aproape la fel de bun ca atunci când dorm.

— Bine, acceptă ea încet. Mick era poliţist şi a fost împuşcat în timpul spargerii unei bănci.

Lui Noble îi scăpă un uşor geamăt, iar Lori îi văzu chipul tulburându-se.

— Pari răscolit.

— Eu…

Trase adânc aer în piept, apoi gemu din nou.

— Da, mă răvăşeşte. Mult. Dac-aş fi ştiut… dacă-mi aminteam… nu…

Se strâmba.

— N-aş fi insistat atâta să-mi înapoiezi pistolul.

— E-n regulă. Te afli într-un mediu care te nelinişteşte – şi-n plus, ai trăit într-o vreme când majoritatea bărbaţilor îşi ţineau pistoalele la sold, la fel cum îţi ţin azi portofelele la piept.

— Eşti foarte generoasa, Lori. Mai generoasa decât merit, spuse Noble cu o umilinţă pe care ea n-o înţelegea. Doreşti să-mi spui mai

mult? o întrebă pe un ton straniu, încordat.

Poate că, dacă o făcea, avea să poată dormi în sfârşit mai uşor. Şi poate ca atunci şi Noble s-ar fi simţit liber să i se destăinuiască. Simţea că-l tulbura ceva, adânc, dincolo de tumultul lui vizibil.

Fără îndoială, era un lucru cu rădăcinile în trecutul lui, dar niciun om care considera frica nedemna nu şi-ar fi dezvăluit uşor secretele întunecate.

Oricare ar fi fost, Lori nu-şi imagina ca puteau fi mai întunecate decât ale ei.

Capitolul 8

— Eram de garda la spital când s-a întâmplat. Mick a fost adus la urgenta şi era atât de… atât de plin de sânge, încât în primul moment nici nu l-am recunoscut. Dar mai trăia şi l-am auzit strigându-mă pe nume în timp ce toţi ceilalţi încercau să mă tragă de lângă acel… acel om pe care-l iubeam, şi care mă chema.

Lori… iubita… mea… Îmi pare… rău… atât… de rău…

Îi auzea din nou glasul, atât de limpede încât parca i-ar fi simţit şi adierea slaba a respiraţiei, printre bolboroselile din gât, în timp ce începea să se asfixieze cu… sânge. *Atâta sânge…*

Chinuindu-se să respire şi ea, şopti:

— L-am auzit numai fiindcă mă ţineam agăţată de targa, sărutându-l… îl sărutam şi-i spuneam că-l iubeam şi ca totul va fi bine. I-am spus că nu-l voi lasă să moară, ca niciodată nu-l voi ierta dacă moare. Şi atunci… şi atunci… a murit.

Ochii îi erau plini de lacrimi, dar îl privi pe Noble cu fermitate.

— Ştii ceva? Nici acum nu l-am iertat. Aşa ceva nu se poate ierta.

— Dumnezeule… şopti Noble. Doamne, Dumnezeule…

— Nici pe El nu l-am iertat.

Ştergându-şi lacrimile de pe obraji, relua cu o energie cam forţată:

— Deci, acum ştii. Propria mea drama pasionala, plină de durere şi moarte, o piesă demnă de orice scena a lumii. Nici chiar Shakespeare n-ar fi putut-o scrie mai bine.

— Pot să te iau în braţe?

Clătină din cap, retrăgându-se.

— De ce nu?

— Fi-fiindcă mă tem să nu mă prăbuşesc.

— Ar fi chiar atât de rău?

— O, da, foarte rău.

Riscând o privire spre el, fu zguduita până-n adâncul sufletului de compasiunea din ochii lui.

— Foarte rău… repeta ea, cu şi mai multă convingere.

— Nu înţeleg?

— E cât se poate de simplu, Noble. Semăn mult cu Humpty-Dumpty.

Am căzut de la o mare înălţime şi m-am străduit să mă adun la loc, dar unele cioburi lipsesc. Deci, e foarte important să mă feresc de oricine şi orice care ar putea să zguduie iar ceea ce am reuşit să păstrez intact.

— Dar dacă m-ai lăsa, aş dori să te-ajut să găseşti acele parţi, ca să fii din nou întreagă.

Lori se gândi la propunerea lui. Avea nevoie de un ajutor, iar

Dumnezeu îi era martor ca sesiunile de psihoterapie n-o ajutaseră să treacă peste principalul obstacol.

Cugetând cu voce tare, spuse:

— E ciudat, dar mă simt chiar bine, de când ţi-am spus totul. Nu vorbesc cu nimeni despre ceea ce simt – nici măcar cu părinţii sau prietenii. Iar acum, deşi nu ne cunoaştem aproape deloc, ţi-am dezvăluit totul, ca şi cum ai fi cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată.

— Nimic nu m-ar face mai fericit decât să fie adevărat. Şi eu simt o anume legătura cu tine, Lori, una care desfide logica şi timpul. Mă rog să fim prieteni pentru totdeauna. Prieteni şi… mai mult decât atât.

Oare îndrăznea să facă acel pas? Un pas mic dar semnificativ, care avea să le modifice relaţia şi aşa unica. Poate ca tocmai aceasta unicitate îi dădea curajul de a risca să-şi asculte inima, nu capul.

— Aş dori să faci un lucru, Noble. Ceva ce n-am lăsat pe niciun alt bărbat să facă, de mult timp.

Întinzând mâna spre veioza de pe noptiera, o stinse.

— Vrei să mă ţii în braţe? Şi mai mult decât atât?

— Cât de mult? murmura el, îmbrăţişând-o.

— Nu ştiu încă.

Cât de fireasca, de naturala şi de plăcută era îmbrăţişarea lui Noble!

— Deocamdată, nu vreau decât să mă ţii în braţe până adorm.

Îşi freca obrazul de ţepii aspri ai bărbii lui.

— Mă simt mai firesc aşa.

— *Este* firesc.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Noble ştiu că nu era firesc deloc.

Ceva cumplit stătea între ei, ceva ce nu putea trece cu vederea. Soţul ei – mai substanţial decât materialul care le despărţea trupurile.

* * *

Lori se întinse languros, trezindu-se încet. *Ahhh… mmmmm,* se simţea atât de odihnita, de împăcată, de…

Cu o tresărire, se ridica în capul oaselor. O lumina puternica scalda jaluzelele, şi-şi dădu seama că era aproape de ora amiezii. Gata să sară din pat, se opri brusc.

— Ia stai… şopti ea.

În timp ce ceata din minte i se risipea, în memorie începură să-i revină imagini din seara trecută, valuri-valuri.

Privirea i se îndrepta spre perna care păstra urma capului lui Noble. În adâncitura se afla un trandafir – iar alături, un bilet. Lori îl lua şi fu frapata de caligrafia lui înflorita, contrastând accentuat cu antetul companiei farmaceutice care editase blocnotesul. O presimţire rea începu s-o sâcâie, dar o înlătura şi începu să citească:

Draga mea Lori, mi-am permisu libertatea de a culege o flóre din grădina ta, căci îmi amintia de tine – petale galbene precum razele sórelui.

Firava şi delicata, spre osebire de tulpina puternică a dânsei şi amenințaria spiniloru.

Luând trandafirul, Lori îşi plimba un deget în jurul tulpinii – şi zâmbi.

Spinii fuseseră înlăturaţi.

În vreme ce mă plimbamu prin grădina ta din fata, am vadzutu multe lucruri ce mi-au stârnit curiozitatea – chiar şi mai mulţu decât ciudăţenia din bucătăria ta care îngăduieşte vociloru să vorbească, unele chiar în limbi streine, când apasu la întâmplare pe butoanele numerotate.

Geamătul lui Lori fu urmat de e exclamaţie de îngrijorare.

De te deştepţi nainte de înapoierea-mi, nu trebuie să te sperii. M-am dusu să purced la ce se făgăduieşte a fi o mare aventura, dar mă voi înapoia la timpul pentru a bea ceaiul cu tine. Am găsitu în cămara ta multe ceaiuri felurite – la fel de nedumeritoare şi încântătoare pentru

simțuri ca tine, doamna mea.

Al tău, în veci credinciosu – Noble.

— O, Doamne…! şopti ea. O, Doamne, Dumnezeule!

Sărind din pat, Juneau o lua la fugă, strigând:

— Noble! Noble! Eşti aici? Te rog, vreau să fii aici!

Când ajunse în bucătărie, inima-i bubuia în piept, avea un gol în stomac, iar imaginaţia îi alerga mai repede decât picioarele. *O, Doamne, te rog, să nu-l lovească o maşină, sau să fie arestat ori dus la spitalul de psihiatrie!*

Înhaţă receptorul „ciudăţeniei din bucătărie", întrebându-se în treacăt unde o fi dat telefon Noble. N-avea timp să-ţi bată capul acum, oricum urma sa primească nota de plată.

Chiar când la celălalt capăt al firului răsună un apel, Lori auzi şi soneria de la uşă.

Poate era Noble. Poate se încuiase pe din afară, dar în rest era teafăr şi nevătămat. Dacă el era, avea să-l acopere cu sărutări şi să-l îmbrăţişeze, fără să-i mai dea drumul niciodată. Iar pe urma… pe urma *avea să-l omoare.*

— Urgenta. Alo… alo?

Lori trânti receptorul şi se repezi la uşă.

O deschise larg, apoi ofta uşurată.

Dar uşurarea nu dura decât două secunde. Lâna Noble stătea un om în uniforma.

— Aa… bună. Buna, Jack! Nu te-am văzut de mult.

— Şi eu mă bucur că te văd, Lori. Regret că te-am trezit, dar…

Se întoarse spre Noble, care făcu o mică plecăciune în direcţia ei.

— Omul ăsta spune că ţi-e prieten, Lori. Aşa e?

Zâmbetul de scuza al lui Jack dădea de înţeles că nici nu se gândea să-l creadă.

— L-am prins mergând prin mijlocul străzii tale – m-au sunat de la casa de amanet. Se pare ca „prietenul" tău aci de fata voia sa cumpere un televizor cu o pungă de aur.

Lori scoase un pufnet, sperând ca suna ca un hohot de râs.

— Noble, spuse ea dându-şi ochii peste cap, în timp ce-l lua de braţ şi-l trăgea în casa aproape cu forţa. Ştiu că ai obiceiul ăsta sucit de a-ţi intra în pielea personajelor, dar să te prefaci tot timpul să eşti în timpul goanei după aur…

Ofta dramatic.

— Zău aşa, Noble, întreci măsura.

— Vrei să spui că-l cunoşti într-adevăr?

— Sigur că-l cunosc, confirma ea, ţinându-l pe după umeri – *nu teapropia de gâtul lui, altfel ai să-l sugrumi.* Noble mi-a fost coleg de facultate.

A venit în vizita, are un concediu de la Hollywood, în timp ce-şi intra în rol.

Joaca într-un într-un… într-un western din alea de aventuri, din perioada frontierei.

— Nu pe bune? se întoarse Jack spre Noble, cu ochi sclipitori. Un actor de la Hollywood aici, în Juneau? Te-am văzut în vreun film?

— Probabil, interveni Lori. A jucat multe roluri episodice, dar asta e primul lui rol principal. Noble îşi ia munca foarte în serios. De fapt, sunt aproape surprinsa că n-a închiriat un cal, ca să pornească pe străzi calare.

Noroc că s-a oprit la costum şi la punga cu aur fals.

— Mi-aş putea primi aurul înapoi, vă rog? întrebă Noble, întinzând mâna.

Jack i-o strânse.

— Ei, fir-aş al dracului! Un actor adevărat de la Hollywood, care joaca într-un rol principal, îmi da mâna! Scuză-mă că te-am pus să stai pe bancheta din spate a maşinii. Credeam c-oi fi vreun nebun scapad de la balamuc, care a cunoscut-o pe Lori şi i-ai venit cine ştie ce idei smintite, explica el, în timp cei pompa mâna cu energie.

— Aurul meu, vă rog, repeta Noble, fără să zâmbească.

Cu un zâmbet strâmb, Jack îi înapoie punga. Scoţând câteva fire de aur.

Noble i le ofer:

— Aş dori să plătesc plimbarea făcută cu… maşina dumitale. Mi-a plăcut foarte mult.

Clătinând din cap, Jack îşi scoase carnetul de amenzi.

— As putea primi şi eu un autograf? Dacă şi pe ecran joci la fel de bine ca-n viaţa, o să ai succes cu caru'! mai ales la cuconet. Ţi-a spus cineva ca semeni puţin cu Clint Eastwood?

— Tot timpul, se amesteca iar Lori.

Noble o privi cu ochii îngustaţi, în timp ce semna, cu o înfloritură.

— Poftim, domnule draga.

— Mama, după cum vorbeşti, ai şi experienţa de scena. Ai fost vreodată pe Broadway?

— Am jucat în Anglia. Shakespeare.

— Dom-le, să vezi când o auzi nevastă-mea! Încântat de cunoştinţă.

Noble.

— Plăcerea e de partea mea, negreşit.

— Mulţumesc, Jack, spuse Lori, care se simţea ignorata.

— Nicio problemă, Lori.

Jack se întoarse să plece, iar Lori răsufla uşurată. Imediat, însă, Jack reveni ca să întrebe:

— Apropo, cum se numeşte filmul în care joci?

Întrebarea îi fusese adresata lui Noble. Lori îi şopti:

— Spune-i că e intitulat „Aurul şi gloria".

Fără s-o privească, Noble răspunse:

— „Pistoale şi trandafiri".

Şi, cu un zâmbet graţios adăugă:

— Ne vedem la să film, Jack.

Capitolul 9

Noble studie poziţia butoanelor în relaţie cu cele patru cercuri negre.

Puse ibricul pe un ochi, apoi alese poziţia cea mai scăzută. Până când ibricul dădu în clocot, pregăti tava şi, după ce turna apa în ceainic, închise aragazul.

Era uluitor că se mândrea cu o isprava atât de măruntă, dar n-avea încotro. La fel cum se mândrea şi ca învăţase să nu umble prin mijlocul străzii. Câta vreme caii şi trăsurile îi respectau pe cei ce mergeau pe jos, se părea ca automobilele n-o făceau.

Automobile. Numite şi maşini. Ce invenţie interesanta! Abia aştepta să stăpânească meşteşugul condusului. Al condusului, nu al mânatului. Învăţase că aşa se numea, de la Jack, un băiat plăcut şi vesel – chiar dacă era om al legii.

Privind cutiile de ceai, o alese pe cea care părea mai potrivita pentru

Lori.

— Vrei Red Zinger?

— E perfect.

Puse plicul de ceai în ceaşca, iar pentru el însuşi alese Earl Grey.

În timp ce ceaiul se aşează, puse pe masa două farfurii, o cutie de crochete şi un borcan cu unt de arahide.

— Zahar?

— Perfect.

Neputând rezista, Noble îi puse în ceaşca patru linguriţe cu vârf. De obicei, el îşi punea doar una, dar în semn de omagiu pentru Lori mai adaugă o linguriţa.

— Frişcă?

Văzând că nu-i răspundea, îi puse o porţie generoasa.

— Coniac ai? întrebă el cu speranţă.

— Coniac? repeta ea. N-am decât un bax de Bud Light şi două sticle de

André, care fermentează în frigider din ajunul Anului nou. A, da, şi o sticlă de

Crown Royal pe care am cumpărat-o pentru Mick. Un cadou pentru o aniversare care n-a mai avut loc.

Crown Royal. Denumirea băuturii îl atrăgea. Motivul pentru care o cumpărase, mai puţin.

— Lasă coniacul. Vreo cheroot de prisos nu ţi-a mai rămas?

— Fumatul îţi face rău. Te poate costa ani din viaţă.

— Dat fiind că am câştigat mai mulţi ani decât şi-ar putea închipui majoritatea oamenilor, ce mai contează un an pierdut sau o duzină? Mai la obiect, de ce masori viaţa în ani, şi nu în experienţa? Să mănânci, să râzi şi să visezi după pofta inimii, fără nicio cenzura, asta-i viaţa. Şi să-ţi umpli pipa în timp ce te gândeşti la toate astea, e o plăcere nespusa. Iar fără plăcere, ce rost mai are viaţă?

Lori îl privi lung un timp, apoi clătină din cap, murmurând:

— Să mă ia dracu' dacă ştiu.

Se duse la un sertar şi scoase două ţigări de foi – una bruna, cealaltă învelită în poleiala roz. Revenind la masa, i-o arunca lui Noble pe prima, împreună cu o cutie mica de chibrituri şi o scrumiera. Desfăcu învelitoarea ţigării pe care şi-o păstrase şi începu s-o lingă; părea de ciocolata.

— Viaţa e ciudata, ştiai? Ma întreb de ce împart oamenii cuie de sicriu, ca să sărbătorească o nouă viaţă.

— Viaţa şi moartea au multe în comun, remarca Noble.

Musca din capătul ţigării, o aprinse din câteva pufăieli şi trase în piept un fum… acceptabil.

— N-aş fi crezut, replică ea crispata, dar acum, fără îndoială, vad legătura.

Privind-o cum sugea ciocolata de forma falica, Noble simţi un spasm sub pântec. Era posibil, se întrebă el, ca femeile respectabile din aceste timpuri să-şi îngăduie cu bărbaţii asemenea acte intime care odinioară ţinuseră de domeniul târfelor? În timp ce pantalonii începeau să-l strângă incomod.

Lori musca brusc capătul. Strâmbătura lui coincise cu strigătul ei.

— La naiba, Noble! Să nu-mi mai faci vreo figură ca asta, ca… ca…

— Ma omori?

Noble sufla un inel de fum, apoi sorbi din ceaiul prea dulce.

— Ei, haide, Lori, n-am făcut nimic rău.

— Nimic rău? Pe dracu'! M-ai speriat de moarte! Şi pe urma… pe urma!

Mi se strânge stomacul când mă gândesc câte minciuni am îndrugat cu neruşinare, în timp ce tu te purtai ca şi cum totul ar fi fost un fleac. Dar n-a fost un fleac. A fost foarte grav, Noble. *Asculta ce-ţi spun!* A fost foarte grav!

— Te rog, calmează-te. Bea-ţi ceaiul.

— N-am de gând să mă calmez!

Lori bătu cu palma în masa atât de tare, încât ceştile clănţăniră pe farfurii.

— Ai idee cum mi-am ieşit din minţi când ai plecat lăsându-mă să urlu prin casa şi să mă rog să nu păţeşti nimic, în timp ce tu hoinăreai pe străzi fără mine?

— E clar că eram în mult mai mare siguranţă fără tine, decât în compania ta.

Privind-o drept în ochi, continuă:

— Oi fi trăind eu într-un timp unde n-am ce cauta, dar nu sunt prost.

Învăţ repede, Lori. Afla, prin urmare, ca niciodată nu va mai trebui să răspunzi în numele meu.

Lori îşi înhăţă ceaşca şi lua o gură de ceai – după care icni, cu voce înecată:

— E greţos!

— Atunci, data viitoare când te întreb cum îţi place ceaiul,

poate-mi dai alt răspuns decât „perfect”.

Scutura scrumul, în timp ce Lori fierbea insinea ei.

— „Pistoale şi trandafiri”? exclamă ea dintr-odată, cu un râs prefăcut.

Data viitoare încearcă să găseşti un titlu mai original, bine?

— Mie, personal, îmi place. Totuşi, de vreme ce ţie nu-ţi place, data viitoare când vrei să mă înveţi, găseşte ceva mai original decât „Aurul şi gloria”. Suna atât de burghez!

— Burghez! îl îngână ea. Spune-mi un lucru, Noble. De ce naiba ai nume de familie rusesc şi vorbeşti ca un britanic cu un morcov înfipt în fund?

Scuză-mă – în aristocraticul tău *derrière.*

— *Derrière.* E termenul franţuzesc, remarca el, ridicând o sprânceană.

— Dacă ai observat cumva, nu râd. Asculta, urma ea serioasa, dacă urmează să locuieşti în casa mea, am dreptul să ştiu unele lucruri despre tine.

— Ca de pilda?

— Ca de pildă, de unde-ai luat tot lustrul ăsta care nu se potriveşte de loc cu ferocitatea ta lata de-o mila şi tot atât de adânca. Şi să nu-mi spui că n-o ai, am văzut-o cum te văd şi cum mă vezi aseară. Şi nu-mi place deloc mutra aia nevionvata pe care o faci când vine vorba despre părţile mai urâte ale vieţii, adăugă ea, scrutându-l cu privirea.

Oare găsise afişul cu portretul lui, pe care Noble îl ascunsese sub salteaua patului? Se consola cu certitudinea ca, dacă-l descoperea, Lori l-ar fi aruncat în stradă.

— Dacă prefer să nu-ţi răspund, ai să mă dai afara?

Chiar dacă-l alunga, ar fi putut să supravieţuiască. Dar avea nevoie de

Lori, în mai multe feluri decât avusese vreodată nevoie de o femeie, aşa ca, da, urma să-i dezvăluie o fată a lui pe care puţini oameni o văzuseră vreodată

— După ce-i dădea răspunsul cerut.

— Nu.

Cu un oftat greu, Lori repeta:

— Nu. N-am să te-alung, dar m-aş simţi mult mai bine dacă aş avea idee cine eşti cu adevărat. Şi-n plus, aşa e cinstit, în fond, eu ţi-am spus tot ce s-a întâmplat în viaţa mea. Nu mă poţi învinui dacă-ţi cer

același lucru.

— Foarte bine. Totuși, din moment de divulgarea unor asemenea cestiuni este o raritate pentru mine, înclin să pun un preț pe spusul povestit.

Și, privindu-i ținta gura, declara:

— Costa un sărut. Cu plata la cererea clientului.

Lori își trecu fugar vârful limbii peste buza de jos, amarnic tentata să-i ceară sărutul atunci, pe loc.

— Bine, acceptă ea încet. E un târg cinstit.

Hotărât să savureze anticiparea sărutului, Noble își înfrână emoțiile care i se adunau în piept ca un pumn uriaș, strâns.

— Întotdeauna am fost și voi fi un om care nu e altceva decât ceea ce este. Imperfect, dar mândru și independent. Negreșit, capabil să-și poarte singur de grija, lui și celor ce se bazează pe el.

— Eu am învățat să mă bazez numai pe mine, se grăbi Lori să afirme.

— Așa…?

Privirea lui îi aminti de seara trecută, când îi ceruse s-o țină în brațe.

Văzu în ochii ei o strălfulgerare de vulnerabilitate, care o făcea pe a sa proprie mult mai acceptabila.

— Asemenea lecții sunt grele, Lori. La fel ca în cazul tău, viața mea a fost cândva binecuvântata cu siguranța celor dragi și multe privilegii minunate. Mi se păreau naturale, firește, până le-am pierdut.

Lori îi atinse mâna, în timp ce-și stingea țigara mai apăsat decât era necesar.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— În cele din urmă, ceva îngrozitor. Dar vom ajunge mai târziu la asta.

Deocamdată, am să-ți explic împrejurările genealogiei mele. Tatăl meu a fost un var îndepărta, sărac, al tarului, dar era foarte îndrăgit. A primit o parcela mare de pământ aici, cu câțiva ani înainte ca Seward să fi săvârșit cea mai mare nebunie, cumpărând tărâmul ăsta uitat de Dumnezeu… când a fost? A, da, în 1867. Oricum, tatăl meu a socotit mai cuminte să rămână printre oameni necivilizați, decât să se întoarcă în patrie, unde ar fi fost nobil, dar sărac. Aici, cel puțin, putea să găsească aur și să se întoarcă bogat în Rusia.

— Și a găsit?

— Da. Peste câţiva ani, într-o peşteră de munte de pe moşia lui. A fost destul de înţelept ca să păstreze taina descoperirii, dar s-a hotărât să isprăvească în sfârşit cu viaţa de sărăntoc în mijlocul pustietăţii. N-a cutezat să plece pentru multă vreme, însă a făcut o călătorie la San Francisco, unde sta cheltuit repede banii pe vodca fina, trai pe vătrai şi o cucoana aleasa. Mama mea. Era fiica unui aristocrat englez venit acolo în vacanţa, cu familia.

— I-auzi…! murmură Lori. Ce romantic suna!

— Cred că aşa a şi fost. Dar nu întru totul. Înţelegi, în ciuda titlului şi proaspetei averi a tatălui meu, părinţii mamei se împotriveau cu străşnicie legăturii dintre ei. Insistau să se întoarcă în Anglia şi să se mărite cu peţitorul cu care se logodise. Sfidându-i, mama s-a măritat în taina cu tata şi au fugit în

Alaska. Când familia ei a găsit-o, locuind într-o coliba sărăcăcioasă – peatunci.

Juneau încă nu era nici măcar un sat de corturi – mama era grea cu copil. Cu mine. Tatăl ei a dezmoştenit-o. A plecat cu falca rupta, mulţumită tatălui *meu.*

— Phii! Cred c-a fost o luptă teribila.

— Într-adevăr. Nu mai e nevoie să spun, când am apărut în pragul bunicului meu, n-a fost prea binevoitor cu „bastardul rus", cum cu drag mă numea. Pe-atunci, aveam în jur de zece ani.

— Ce grozăvie, să-i spui aşa ceva unui copil!

Indignarea lui Lori semăna cu aceea a lui Attu. Attu, care-i salvase viaţa, trimiţându-l la adăpost în Anglia. Acolo nu-i mai trăia niciun bunic, unchi sau mătuşa. Doar nişte veri îndepărtaţi şi câteva rude la Londra, care-l primiseră cu tot atâta căldură ca o burniţă de iarna cu ceata şi cu vânt.

Noble râse scurt, aspru.

— În fine, m-am descurcat. Acesta fiind un capitol dezgustător din cartea vieţii mele, am trecut repede peste el şi am mers înainte. În copilărie trăisem bine. Tatăl meu construise o casă măreaţă, plină cu servitori – aleutini – şi un preparator, astfel încât primisem o educaţie aleasa. Firește, făcând toate astea, lumea a ghicit ca găsise un filon de aur bogat. Prin urmare, trăia cu teama unui atac.

— Aşa ai ajuns la bunicul tău?

Noble dădu scurt din cap.

— Îmi povesteşti? îl întrebă cu blândeţe Lori.

— Regret, Lori, dar nu pot. Altă dată, poate, dar acum e suficient să spun… că am asistat la un coşmar cu ochii deschişi. Mare minune a fost că am scăpat nemacelarit – o minune pentru care lui Attu trebuie să-i mulţumesc. Era mai mult decât servitorul meu personal – Attu mi-era mentor şi cel mai vrednic de încredere prieten. Ma întristez întrebându-mă ce s-o fi întâmplat cu el, dacă a trăit până la adânci bătrâneţi, sau a avut o soartă nemiloasă.

Lori dădu din cap, cu înţelegere.

— Dacă vrei, putem merge la bibliotecă, să căutăm ziare vechi. Poate vom afla de-acolo.

— Mai bine nu acum.

O minciună, dar una necesara.

— Mai bine să-mi păstrez iluziile decât să descopăr un trist adevăr.

— Îmi pare rău, atât de rău, că a trebuit să fiu eu cea care ţi-a dat vestea morţii lui, spuse Lori, cu ochii lucindu-i de lacrimile pe care Noble le-ar fi vărsat el însuşi după Attu.

— Iar mie îmi pare bine că tu ai fost cea care mi-a spus. Oricât de dificila este aceasta tranziţie pentru mine, nici ţie n-ar fi putut să-ţi fie mult mai uşor.

Se zgârceşte carnea pe mine ori de câte ori mă gândesc cât de greu am suportat socul. Am fost în stare să te ameninţ cu pistolul, să te numesc demon al întunericului…

Amintindu-şi, Noble se cutremura.

— Îmi pare cu adevărat rău pentru asta. Dar, la fel cum s-a întâmplat cu acapararea pământurilor familiei mele, ce-i făcut e bun făcut. Tot ce pot acum e să-mi văd de viaţa mea şi să mă împac cu ceea ce nu mai poate fi schimbat, atât cât pot.

— O împăcare incomoda, şopti ea, prinzându-l mâna. Ai spus că te-ai împăcat cu calea pe care erai obligat s-o urmezi. Aş dori tare mult să ştiu ce cale era aceea, Noble.

Avea să-i spună puţin, nu totul. Nu înainte de a-i câştiga încrederea şi a-i cuceri inima atât de complet, încât nici chiar crimele lui din trecut să nu-i mai poată despărţi. Inima lui Lori, da, pe aceea e o dorea. Cucerirea ei era o misiune mai pura şi la fel de demna ca aceea pe care tocmai o pierduse.

— Drumul a fost lung, spuse el crispat, şi numai drept şi strâmt n-a fost.

Am avut o tinereţe destul de întortocheată, necăjindu-mi bunicul cât puteam de mult. Preferam prietenii de neam simplu, în locul celor nobili; umblam cu femei splendid de desfrânate, când în sinea mea mă atrăgeau obiceiurile doamnelor de obârşie mai nobila, ale cărei trăsături le admirasem atât de mult la mama mea. Şi, tot timpul, mă străduiam să învăţ cât mai prost la şcoală.

Dar, în cele din urmă, mi-am dovedit vrednicia pe tărâmul dreptului – spre marea plăcere a bunicului meu. În fond, era membru în Parlament…

— În Parlament!

— A, va să zică eşti impresionata…

— Sigur că sunt! Cine n-ar fi?

— Eu.

Noble zâmbi, amintindu-şi.

— M-am răzbunat pe bătrân refuzând să-i accept oferta de a mă pregăti pentru a fi şi eu numit. În schimb, am părăsit respectabilul birou de avocaţi unde lucrasem şi m-am întors la Juneau, cu Attu. Trecusem de douăzeci de ani şi eram încrezător în putinţa mea de a face dreptate cu sabia de argint a limbii. Dar, vai, m-am înşelat. Încercările mele de a-i aduce la judecata pe acei oameni care erau bogaţi şi puseseră mâna pe pământurile mele au fost luate în râs. Mi-au dat cu piciorul.

— Îngrozitor, şopti Lori. Mai rău decât îngrozitor. Cred că-i cel mai nedrept lucru pe care l-am auzit în viaţa mea. Şi pe urma ce s-a întâmplat?

— Attu şi cu mine ne-am găsit o locuinţă în Skagway. Deşi era periculos, m-am întors la Juneau de câteva ori – dat întotdeauna noaptea, incognito.

— Deci, de-asta erai atât de îngrijorat la început.

Văzându-l ca dădea din cap, Lori se încruntă, nedumerita.

— Bine, acum înţeleg ce-ai vrut să spui când te-ai întrebat dacă la mine secretele sale sunt în siguranţă, şi de ce ai două identităţi. Dar nu pricep de ce ai riscat să te întorci la Juneau, când aici aveai duşmani.

— Foarte simplu, draga mea.

Noble se apleca, spre ea, continuând:

— Din mândrie. Neîntorcându-mă, m-aş fi recunoscut înfrânt. Şi laş. Nu sunt las, cum nici păgubaş nu-mi sta-n fire să mă las. Şi nici prost nu sunt.

Prin urmare, măsură de prevedere a travestirii şi pistolul cu care am învăţat să trag destul de bine – o pavăză mai bună decât îmi puteau oferi tomurile de drept.

În sfârşit, conchise:

— Va să zică, acum ştii povestea, Lori. Şi-mi voi cere preţul cuvenit.

O privi cum îşi umezea cu nervozitate buzele, ceea ce-i atâta pofta de a i le devora cu patima.

— Sărutul meu, Lori. Aş dori să primesc acel sărut.

Dădu la o parte ceştile şi o prinse de reverul halatului.

— Bi-bine… se bâlbâi ea. Dar numai un sărut. Atâta tot.

Noble râse încet. O smuci scurt spre el, urmărindu-i conturul buzelor cu limba.

— S-ar putea să ai mai multe de învăţat de la mine decât am eu de la tine?

— Fără îndoială, răspunse ea, respirând sacadat şi repede. Dar ce legătura asta cu sărutul?

— Niciuna – şi pe toate, draga mea.

Îi musca uşor buza de jos.

— Încă nu te-am sărutat cu adevărat. Deşi cutez a spus ca, o dată ce o fac, îţi vei da seama că niciun sărut al meu adevărast nu poate fi vreodată

„Doar un sărut”.

Era trecut de amiaza, iar Noble avusese o zi plina şi profund tulburătoare. Bătuse drumul până la biblioteca degeaba, pentru a scormoni zadarnic prin arhive după o ştire, cât de mica, despre Attu. Singura uşurare era ca nu găsise nicio referire la el însuşi, în colecţia sărăcăcioasă de ziare îngălbenite.

Oftând, bătu cu degetul în telefon. Purtase convorbirile necesare pentru a-şi determina posibilităţile şi obstacolele, înainte de a-şi planifica viitorul apropiat. Posibilităţi limitate, obstacole cu duiumul.

Cât de uluitor era să afle atât de multe într-un timp aşa de scurt!

Incredibil, într-adevăr, câte putea descoperi dându-se drept scriitor care se documenta pentru un roman. La fel de uimitor era ca profesorul uniersitar nu râsese de această idee, care lui i se păruse ridicola.

Spusese că lucra la o prestire despre un avocat care dormise o sută de ani şi se trezise în zilele noastre, la Juneau. Printre diverse

aventuri, drame şi încercări de a cuceri inima alesei sale, era hotărât să-şi restabilească acreditările. *Cum* ar fi trebuit să procedeze?

Foarte binevoitor, profesorul îi spusese că în Arkansas nu exista nicio facultate de drept unde să-şi actualizeze studiile, dar se găsea o bibliotecă de stat cu secţie de drept, care avea şi o filiala în Juneau. Dacă personajul respectiv avea dovada absolvirii unei şcoli de drept acreditate – chiar dacă-şi primise diploma cu un secol în urma – atunci putea să candideze la baroul de stat şi, o dată admis, să-şi reia activitatea.

Destul de simplu. Şi totuşi, deloc simplu.

Noble ştia că fusese binecuvântat cu o minte agera, iar învăţătura n-avea să fie o problemă. Cât despre prezentarea unui certificat de absolvire, exista o mică şansă de a putea obţine o copie. Un telefon dat în Anglia îl ajutase să afle numărul universităţii sale. Cambridge încă mai exista.

Problema era aceea de a convinge persoanele respective că era într-adevăr el însuşi. Şi, pentru a reuşi asta, urma sa se confrunte cu cea mai mare problema din toate. Lori insistase ca identitatea lui trebuia să rămână secreta.

Îi spusese că ar fi fost consecinţe serioase, că ar fi trebuit să suporte hărţuielile publicului, poate chiar să fie luat pentru studii de tot felul de experţi ciudaţi.

Spusese că pentru ei nu conta că era şi el o fiinţă umană, cu dreptul la o viaţă personala…

Telefonul suna, iar Noble tresari, ducându-şi automat mâna la teaca. No mai avea. Desigur, îşi reaminti el, bărbaţii nu mai purtau pistoale.

Urmând instrucţiunile lui Lori, aştepta să răspundă robotul.

— Noble? Noble, eşti acolo? Eu sunt, Lori. Dacă mă auzi, ridica receptorul.

Îl duse la ureche.

— Da?

— Voiam doar să văd ce faci. E totul în regulă?

Nu, *nu* era totul în regulă.

— Totul e în regulă, Lori. Tu ce faci?

— Mi-e dor de tine, şopti ea.

— Bine, răspunse scurt Noble. După ce spăl rufele, mă apuc de cina.

Vrei ceva anume?

— Cât mai gustos şi fără calorii. Să zicem, conversaţie şi sărutări, cu îmbrăţişări la desert?

Privind spre masa, Noble îşi stăpâni un geamăt. Conversaţiile lor nu se terminat niciodată, iar sărutările lui Lori erau atât de dulci şi delicioase, încât îl lăsau hămesit să mai primească. Dar nu putea să-i mai ceara, fără a găsi o cale de a se achita. Era o chestiune de onoare, de mândrie.

— Întrucât omul nu trăieşte numai cu pâine, spuse el, ridicând un prosop ca să verific aluatul pus la crescut pe bufet, poţi primi sărutări la desert.

— Abia aştept. Lucru valabil şi pentru un prieten al meu care vrea să te cunoască. I-am spus ca, dacă n-ai nimic împotrivă, poate veni să bea ceaiul la noi în următoarea mea zi libera.

Un *prieten?*

— Desigur. *Îl* cheamă cumva?

— Se numeşte Ryan. Suntem colegi.

— Înţeleg.

Înţelegea, într-adevăr. În timp ce el făcea pe gospodarul, Lori se ducea la slujba şi-şi petrecea zilele cu Ryan.

— O să-ţi placă, îţi promit. Ryan e un băiat extraordinar. Era cu mine când te-am găsit. Suntem parteneri de alipinism, îi explica ea în continuare. I-am spus că-mi pun corzile-n cui pentru un timp. M-a înţeles, deşi e gelos că-mi petrec timpul cu colegul de camera, nu cu el şi cu cafeaua lui.

Râse, ca şi cum ar fi făcut o glumă incredibil de comica – dar Noble nu găsea nimic amuzant. Asta era, coleg de camera? Iar cât despre acest „băiat extraordinar" care făcea mai mult decât să lucreze cu Lori…

Împunse aluatul cu degetul, închipuindu-şi că era beregata lui Ryan.

— Atunci, ceai să fie. Fa planul, iar eu am să mă ocup de execuţie.

Execuţie. Deşi nu stătea agăţat de o funie, o spânzurare ar fi fost o distracţie plăcută în comparaţie cu ceea ce simţea. Cu acel junghi în pântece.

Cu acea gelozie cumplita cum nu mai cunoscuse.

* * *

Cu braţele pline de rufe, Noble intra în dormitor. Trăgând un sertar, împinse lucrurile înăuntru. Apoi se duse să controleze coca. Încă nu crescuse complet, dar avea şi alte griji pe lângă coptul pâinii. Reveni în dormitor, pentru a se confrunta cu nemesisul lui.

Înhăţând fotografia înrămată, mârâi:

— Blestemat să fii, Mick! Blestemat să fii pentru că ai murit cum ai murit. De parca n-aş avea destule griji, trebuie să mă mai şi întreb, să mă întreb încontinuu, dacă Lori mă va iubi vreodată destul ca să nu-i fie sila de mine când va afla despre crimele mele.

Puse rama la loc, cu zgomot, şi încerca să se mângâie cu gândul ca nimeni, numai el, îi putea spune despre toate faptele lui nelegiuite.

Slaba consolare. Nu-i stătea în fire să-i înşele pe cei care-i meritau cinstea, loialitatea.

Lori merita loialitatea lui şi mai mult decât atât.

Începu să se plimbe prin dormitor. Ajuns la măsuţa de toaleta, se privi în oglinda cu rama de lemn sculptat.

— Ai să-i spui. Trebuie. Dar mai întâi îi vei cuceri inima atât de complet, încât nu va mai putea să şi-o ia înapoi, oricât de amarnic ar dori, spuse el spre chipul încruntat din oglinda.

Lua o perie cu coada argintie şi atinse ţepii moi şi firele şi mai moi din parul ei. Îi venea să-i strângă tâmplele între palme poentru a-i stoarce afară din minte amintirea rivalului lui decedat.

Da, încă mai era rivalul lui. Poate ca Lori începuse să-l uite pe Mick, dar încă nu putea să meargă până la capăt. Mick o luase de sotie. Mick făcuse dragoste cu ea. Iar Mick o întreţinuse într-un fel de care el, unul, n-ar fi fost în stare niciodată.

Numai dacă-şi lua examenul de admitere în barou. Numai dacă-i supunea pe amândoi aceloraşi hărţuieli cumplite din partea publicului pe care le văzuse la televizor şi în ziarele de la băcănie.

Numai de şi-ar fi putut lua înapoi bogăţiile ascunse…

Noble trase aer în piept. De ce nu se gândise la asta mai dinainte? Orice tâlhar adevărat s-ar fi gândit în primul şi-n primul rând la avuţia lui furata, chiar dacă dormea o sută de ani şi se trezea din nou la viaţă. Dar, la o adică, el nu era un tâlhar adevărat. Iar Lori îi zăpăcea îngrozitor judecata.

Dacă aurul mai era acolo, îşi putea răscumpăra bunurile cuvenite. Când se gândea la acea minunată parte din viaţa lui, primită înapoi pentru a o împarţi cu Lori, începea să creadă că se putea ca

trecutul să-i mai facă totuşi dreptate.

Făcând un calcul rapid, pe baza banilor primiţi de la bijutier în schimbul pungii de aur, Noble îşi estima comoara ascunsa la aproximativ un milion de dolari, în moneda curenta.

Odată cu speranţa, inima îi tresari.

Se dezumfla la fel de repede.

Cum să-i explice lui Lori existenta averii? *Blestemăţia dracului!* Chiar dacă-i lua cu împrumut maşina şi se ducea la peştera noaptea, aurul nu i-ar fi folosit la nimic. N-avea ce face cu nicio bogăţie, cât de mare, dacă asta însemna s-o piardă pe Lori. Timpul… Da, timpul. Trebuia să aibă răbdare.

* * *

— Noble! Am veniti-iiit! Unde eşti?

— Aici! striga el.

— A, aici erai!

Se repezi în braţele lui.

— Cât mă bucur că te văd! Cum, a fost azi?

— Perfect, absolut perfect, răspunse el cu un zâmbet încordat.

— Te-ai pieptănat? întrebă Lori, arătând spre peria de cap.

— De fapt, nu. Ma întrebam cum să-ţi cer voie să te piaptăn pe tine.

— Mi-ar face plăcere… murmura ea.

— Înainte, sau după cina?

— Şi, şi, răspunse Lori într-o şoaptă gâtuita, înfoindu-şi parul pe umeri.

Noble puse peria deoparte şi-i mângâie pletele blonde, mătăsoase.

Adulmecând, Lori spuse:

— Ceva miroase foarte frumos.

— S-ar putea să fiu eu.

— S-ar putea, şi chiar tu eşti, îl asigura ea. Dar pot să jur că simt miros de pâine proaspătă.

Îşi linse buzele.

— Ştiu că e prea frumos ca să fie adevărat, însă chiar ai folosit drojdia pe care am cumpărat-o ieri? Cu faina şi cu tot ce mai trebuie ca să coci o pâine?

— Aşa am făcut.

Oricât îl nemulţumeau îndatoririle lui gospodăreşti, Noble se

mândrea ca izbândise o mică isprava de care Lori încă nu era în stare.

— Pâine de casa… ofta ea. Dă-o-ncolo de dieta cu margarina, am un calup de unt adevărat.

— Au mai rămas două. Am făcut inventarul. Şi am observat ca cele două sticle de André poartă denumirea de şampanie.

— E ieftina, dar merge, râse jenată Lori. Adio, atmosfera! Asta arata cât mi-am pierdut practica, în materie de romantism.

— Dimpotrivă, o contrazise Noble, găsesc candoarea ta înviorătoare.

O muscă uşurel de lobul urechii, trăgând cu dinţii cerculeţul de aur.

— Şi *foarte* romantica.

— Noble, şopti ea. Noble, ce-am să mă fac eu cu tine?

Făcu o pauză, oftând cu tristeţe.

— Şi, după ce-ai să pleci, ce-am să mă fac fără tine?

— O întrebare fără rost, de vreme ce n-ai să scapi de mine până nu mă dai afară. Cât despre viitorul apropiat… mă poţi savura la cină. Şi dacă tot nu-ţi va trece foamea, mă poţi avea şi la desert.

Se retrase, privindu-i fata strălucitoare. La vederea ei, toate dilemele lui se risipeau.

— Ma faci să mă simt atât de bogat, Lori. Mai bogat decât un moşier care descoperă o comoară de aur în mâna lui.

— Ştii ceva? Tu mă faci să mă simt ca aurul.

— Aşa şi eşti, o asigura el.

Într-adevăr, Lori era o comoară. O femeie imens de puternica – şi de vulnerabila. O femeie pe care numai un prost ar fi lăsat-o să-i scape.

Lori vâri mâna în poşeta şi scoase o carte.

— Pentru tine, din partea mea. Louis L'Amour. E un fel de Shakespeare al literaturii de la frontiera.

— Îţi mulţumesc, Lori – iar acum, un dar pentru tine, în schimb.

Îşi plimba degetul peste cotorul cărţii, apoi o puse deoparte şi mângâie posteriorul lui Lori.

În timp ce se apleca s-o sărute, uita de toate principiile. Şi, judecând după reacţia ei, în timp ce mâna lui îi cuprindea sânul, erau multe de spus despre curtea făcută unei femei, mai puţin principiile dintr-o lume de mult apusa.

Capitolul 10

Luase o hotărâre. O hotărâre de o importantă vitala. Dar, sub privirea lui Noble care o studia prea pătrunzător în timp ce înghițea o sorbitura generoasa de șampanie roz, Lori nu mai era sigură dacă și-o putea pune în aplicare.

Să-l seducă pe Noble. Ce Dumnezeu o făcuse să creadă ca putea reuși o figura atât de neobrăzata? *Frica și curaj. Disperare și dorința.*Da' asta era. Se temea să nu-l piardă; dorea cu disperare să-l păstreze.

— E delicioasa.

Oricât de delicioasa era, pâinea i se oprea în gât. O înghiți cu șampanie.

— Unde-ai învăţat să coci pâine?

Noble ridica din umeri.

— E o treabă foarte simpla, zău. Destul de simpla ca s-o învețe orice băiat, privindu-le pe bucătărese cum lucrează.

Luciră argintie a privirii lui spre buzele ei umede o făcu să întindă mâna după sticla. Noble o prinse de încheietură.

— Te rog, îngăduie-mi.

Îi umplu din nou paharul, cu gesturi calme și line, spre deosebire de tremurul mâinii ei, când îl ridica la buze.

— S-a întâmplat ceva, Lori? Nu pari în apele tale astă seară.

Poate era mai bine să-i spună. Să-i spună că se temea să nu-i frângă inima. Dar… nu. *Nu.* Era o femeie în toată firea, capabilă să facă fata vieții, să-și asume responsabilitatea propriilor fapte.

— De fapt, Noble, ai dreptate. Nu mă simt prea bine.

Puse paharul pe masa și-și îndreptă umerii.

— Azi am luat o hotărâre. Iar după aceea, m-am dus la cumpărături. În pauza de masa. Singura.

— Pare să fi fost o hotărâre monumentala, dat fiind mesajul de pe… cum se numește? A, da, *abțibild.* „Când sortii-s duri / Durii fac cumpărături".

Chicoti.

— Va să zică, spune-mi, ce te-a trimis la prăvălii?

— Tu. Eu. Noi, vreau să zic…

Lori gemu. Nu mergea bine. Poate-ar fi trebuit să-i scrie o scrisoare.

Era prea târziu pentru așa ceva. Se avânta înainte.

— Ideea e că vreau să te păstrez pentru mine, dar am timpul nu-mi aparţine. Azi e azi, mâine-i mâine, și…

— Lori…

— Nu, Noble. Lasă-mă să termin. M-am resemnat cu realitatea dura şi nemiloasă. Chiar dacă-mi zdrobeşti inima, nu merită să renunţ la niciun minut din ceea ce putem avea acum. Aşa că m-am dus la cumpărături. Mai întâi, mi-am cumpărat o cămaşă de noapte foarte sexy. Şi pe urma am luat…

O cutie de prezervative. Nu se putea îndura să fie atât de directă.

— Am, s-a ales o sticlă de coniac, nişte lumânări cu aroma de vanilie siam mai adăugat şi o cutie de Trojans. Voiam să aprind lumânările ca să creez atmosfera, înainte de a-mi pune cămaşa de noapte şi a te îmbia cu coniacul, în timp ce te trăgeam spre pat.

Lori ofta, uşurată ca dăduse totul pe fata şi recunoscătoare ca Noble nu izbucnise în râs. Departe de aşa ceva, părea incitat şi nedumerit.

Sorbi alene din paharul de şampanie aproape neatins, înălţând o sprânceană, şi o întrebă:

— Ce sunt acele Trojans în cutie?

— Sunt… sunt…

O, Doamne. De ce nu folosea mai bine pilula?

Fiindcă până începe să-şi facă efectul, aventura poate foarte bine să ia sfârşit.

Trase adânc aer în piept.

— Sunt nişte teci subţiri de plastic pe care bărbatul şi le pune ca să prevină sarcina şi ca amândoi partenerii să fie protejaţi de bolile cu transmitere sexuală.

Văzându-i expresia cam ofensată, Lori se grăbi să adauge:

— Nu am niciuna, şi sunt sigură că nici tu nu ai. Dar aşa e mai responsabil să procedăm.

Noble se bătu cu degetul peste buze.

— E uluitor că ai putut să cumperi aceste… să… litere franţuzeşti…

Făcu o pauză.

— …ca să previi o preluare întâmplătoare a seminţei mele, presupun.

— În două vorbe, cam asta ar fi.

— Să înţeleg de aici că nu-ţi doreşti copii?

— Nu! Vreau foarte mult să am copii!

— Câţi?

— La naiba, nu ştiu… Doi? Trei, maximum.

— Un număr acceptabil.

— După o tăcere îngândurată, Noble adaugă încet:

— Abia aştept ziua când aceste litere franţuzeşti nu ne vor mai fi de niciun folos.

— Nici nu ne putem gândi să avem o familie, Noble. Pentru numele lui

Dumnezeu, nu ne putem gândi nici măcar să fim împreună mai mult de-o noapte şi câteva zile furate. De-asta încerc să te duc cu forţa în pat – până acum, fără prea mare succes – şi nici nu-i de mirare…

— Destul.

Noble trânti paharul pe masă.

— Destul cu ocolişurile astea. Nu se pune problema că ţi-aş frânge inima părăsindu-te, pentru ca şi eu mă tem la fel de tare să nu mă partasesti.

Adevărata dificultate este aceea că sunt îndrăgostit de tine absolut şi fără nicio scuza, aşa voi rămâne toată viaţa, şi te voi lua de soţie. Oricum, nu-ţi pot cere mâna până nu voi avea din nou o situaţie financiară solida – şi, deşi mi-am jurat să-ţi cinstesc virtutea până voi dobândi privilegiul de a o revendica, pur şi simplu nu mai pot aştepta atât de mult fără să-ţi cer cele mai intime favoruri în pat.

Un minut încheiat, Lori nu putu decât să-l privească fix.

— Să ne înţelegem… spuse ea încet. Vrei să spui ca, din câte crezi, eşti îndrăgostit de mine?

— Nu „cred". *Ştiu.* La fel cum ştiu şi ca tatăl meu s-a îndrăgostit de mama mea tot în mai puţin de o săptămână. Mi-am făcut de cap cu multe femei, dar niciuna nu m-a doborât la pământ şi nu m-a înălţat până la cer cu un simplu zâmbet, cu un singur sărut.

Oricât de greu i-ar fi fost, Lori încerca să se agaţe de raţiune.

— Între noi doi şi părinţii tăi e o mare diferenţă, Noble. Ei proveneau din aceeaşi epoca…

— Dar mai proveneau şi din două lumi foarte diferite. Iubirea e iubire, îmi spuneau adesea, indiferent cât de prost îşi alege momentul şi indiferent de adversităţile care pot rezulta de pe urma ei.

Îi lua mâna şi-şi lipi buzele de ea.

— Te iubesc. Lori.

— Spune-mi asta peste un an, şi am să te cred.

— Am s-o spun. Timpul va dovedi ca nu mint. Şi tot timpul va

dovedi dacă-mi poţi înapoia sau nu dragostea pe care ţi-o dăruiesc de bunăvoie.

Spune-mi, simţi şi tu măcar puţina, acum?

Dacă simţea…?

— Sunt nebuna după tine, Noble, mărturisi ea. Dar nu vreau să ajuns să te iubesc aşa cum crezi ca mă iubeşti tu pe mine. Nu-mi pot permite. Nu încă.

Nu înainte să cunoşti…

— Şi alte femei din epoca ta? completa el. Ne-am întors la asta? Ce mama dracului, femeie?! Nu numai ca mă subestimezi, dar te subestimezi şi pe tine!

— Mai bine aşa, decât să ajung să te iubesc, iar tu să descoperi că simţi mult mai puţin pentru mine.

Înainte ca Noble s-o contrazică, Lori îi atinse mâna.

— Ascultă, ai nevoie de mine ca să treci printr-o tranziţie grea. Şi eu am nevoie de tine din acelaşi motiv. Te rog, Noble, ce-ar fi să ne înţelegem să excludem iubirea din ecuaţie? Aşa, nu te vei simţi vinovat dacă te hotărăşti să pleci, iar eu n-o să-mi fac speranţe care în cele din urmă sa mi se spulbere.

Noble îşi stăpâni un răspuns dispreţuitor*: Să exclud iubirea din ecuaţie, hai?* Deşi o ştia pe Lori de atât de puţina vreme, părea s-o cunoască mai bine decât se cunoştea ea însăşi.

— Foarte bine, încuviinţă el.

Cu satisfacţie, o observa încruntându-se, nedumerita de aparent uşoară lui capitulare. Îşi înmuie vârful degetului în pahar şi-i trasa o linie umeda de la gât până în decolteul bluzei. Vârându-şi mâna înăuntru, îi umezi sfârcul unui sân. Micul ei ţipat îl făcu să-şi retragă mâna.

— Foarte bine, repeta el. Dacă-ţi doreşti un amant, amant voi fi. Un amant exigent, Lori.

O sărută apăsat şi o lua în braţe, pornind cu ea în sus pe scara.

— În pat cu noi.

Îi dădu drumul lui Ryan cu o smucitură şi se pregăti pentru un atac.

Surprins, îl văzu aşezându-se pe scaun, cu un uşor surâs pe buze.

— Va să zică, dacă-i fac vreun avans, ai să-mi rupi mâna, mm?

— Eşti chiar atât de necugetat încât să-mi iei în gluma

legământul? Lori tine la dumneata, deşi nu aşa cum pari să ţii dumneata la ea. De dragul ei, te rog, cruţă-mă de nevoia de a te trimite la spital şi pentru alte motive decât munca. Ryan duse mâna la sold, iar Noble, instinctiv, îi imita gestul. Tocmai când îşi blestema lipsa pistolului, Ryan puse pe masă o bricheta şi un pachet de ţigări.

— Lori a spus ca, dacă vreau să te impresionez, să aduc daruri. Am aşteptat să mă impresionezi tu mai întâi.

Scoase două ţigări, întinzându-i una lui Noble.

— Sunt impresionat.

După o scurtă ezitare, Noble lua ţigara.

— Nu înţeleg. Te rog să-mi explici.

— Uite cum sta treaba, Noble. Nu-ţi voi da niciun motiv să-mi rupi oasele, dacă nu-mi dai nici tu motive de a-ţi rupe gâtul. Dacă o răneşti pe

Lori, am s-o fac. Atâta vreme cât e fericita cu tine, ne vom înţelege de minune.

— Vrei să spui… n-o vrei pentru dumneata?

— Pe dracu'! Ar fi ca şi cum m-aş însura cu soră-mea!

Şi, cu un hohot inimos de râs. Ryan îi întinse mâna.

Noble i-o strânse, apoi aprinse bricheta şi apropie flacără de vârful ţigării lui Ryan, înainte de a şi-o aprinde şi pe a lui.

Foarte mulţumit de rezultatul confruntării, sufla un rotocol de fum.

Ryan tuşi, apoi reuşi să chiţăie, bolborosind:

— Ia zi, vrei să vii cu mine la o partidă de poker cu băieţii? Am programat una pentru de azi într-o săptămână.

— Poker… repeta tărăgănat Noble, studiindu-şi ţigara. Da, mi-ar plăcea mult să joc poker cu tine şi „băieţii". Nu că m-aş pricepe prea bione, dar mi-ar plăcea să mă distrez şi altfel decât cu desene animate şi Geraldo – deşi, din câte observ eu, nu e aproape nicio diferenţă.

— I-auzi…! gemu Ryan. Ceva îmi spune să aduc la mine atâta cât îmi pot permite să pierd.

Arunca o privire prudenta spre uşă.

— Dacă vrei să-i ceri voie lui Lori, nicio problemă. Nu vreau să clatin barca dragostei, dacă-nţelegi ce vreau să spun.

Noble nu înţelegea. Să ceri permisiunea unei femei, chiar şi a uneia mult iubite, înainte de a pune o prinsoare? De neconceput!

— Sigur că puteţi conta pe mine, răspunse el cu convingere.

— Totuşi, n-ar strica sa…

Se întrerupse, căci Lori reveni tocmai atunci, aducând o sticlă cu înfăţişare regala, plină cu lichid chihlimbariu.

— N-am putut găsi coniacul, spuse ea, cu vocea puţin întretăiată. L-ai pus tu undeva, Noble?

Într-adevăr, Noble îl pusese pe scrinul din camera lui, prevăzând confruntarea cu Ryan şi fiind dornic să aibă cât mai mult timp la dispoziţie, în vreme ce Lori îl caută. Ceea ce nu prevăzuse, era faptul ca ea recursese la alta sticla.

— Crown Royal! exclamă Ryan. Spune-mi adevărul, Lori. L-ai cumpărat fiindcă e viciul pe care mi-l pot permite cel mai greu. Cine zice ca bărbaţii sunt plătiţi mai bine decât femeile? Ce naiba, tu câştigi mai mult decât mine!

Crown Royal. Darul lui Lori pentru Mick, de aniversarea căsniciei. Dar

Ryan nu ştia acest lucru, aşa că se grăbi să golească ceştile de ceai în chiuveta.

— Ia da-l încoace, ceru el zâmbind, şi rupse sigiliul sticlei.

Înainte de a apuca să toarne, Noble îi opri mâna şi-i înapoie sticla lui

Lori. Aplecându-se la urechea ei, îi şopti:

— Păstrează-l, dacă vrei. Aduc cu plăcere coniacul, şi-am să-l chem şi pe

Ryan cu mine, ca să poţi sta câteva clipe singura.

Lori îl cuprinse cu un braţ pe după gât, strângând între ei cadoul aniversar.

— Îţi mulţumesc pentru înţelegere, Noble, îi şopti ea la ureche, dar nu pot ţine timpul într-o sticlă. Voi face onorurile.

Umplu până sus ceştile şi o ridica pe a ei.

— Un toast, propuse ea. Pentru noile începuturi.

— Aşa-aşa, spuse Ryan, uitându-se de la unul la altul.

— Dar să nu ne oprim aici, i se adresa Noble lui Lori. Închina cu mine şi pentru finalurile fericite.

Cei trei ceşti se atinseră, apoi Ryan se retrase, dându-şi seama că era un moment pentru doi, nu pentru trei.

Noble o lua pe Lori de braţ. Privirile li se întâlniră, în timp ce luau împreună, gânditori, o sorbitura care semăna mai mult cu o rugăciune.

* * *

— *Unde* te duci?

— Cum ţi-am spus, mă duc să joc poker cu Ryan şi prietenii lui, răspunse nepăsător Noble, trăgându-şi a doua cizma în picior. Nu e nevoie să mă duci tu, o să treacă Ryan pe-aici, imediat. Apropo, îţi mulţumesc din nou pentru lecţia de condus maşina de azi. A, şi ţi-am spus că am memorat cartea cu protocolul şi regulile de circulaţie?

— De două ori.

Extraordinar! îşi spuse ea. Încă vreo câteva lecţii, şi Noble s-ar fi putut duce singur la partida de poker – mai puţin permisul, căci nu avea certificat de naştere.

— Ştii când ai să vii acasă?

— Când terminam partida.

„Când terminam partida!" îl îngână ea mutește, în timp ce Noble trecea pe alături, dându-i din mers o palmă uşoară pe fund, pentru a scoate un plic de după un tablou de pe perete.

— Aici îmi ţin banii, dacă ai nevoie de ei, sau dacă mi se întâmplă vreun accident.

— Să nu spui asta nici măcar în gluma! se răsti ea, simţind lovitura de bici a trecutului.

Noble se apropie de ea, cu privirea plină de acea înţelegere de care Lori începuse să aibă o nevoie atât de disperată.

— Lori, spuse el blând dar ferm, nu poţi trăi în umbra fricii, altfel va acoperi tot ce-i bun şi luminos. Şi acum, să-mi un sărut să-mi poarte noroc.

Cu cât îmi iau mai repede banii, cu atât voi veni mai curând să încasez şi afecţiunea ta, în pat.

— Ce te face să fii aşa de sigur c-ai să câştigi?

— Am să câştig. *După* ce voi pierde intenţionat câteva runde.

Cu un zâmbet fudul, se apleca spre ea.

— Sărutul meu?

Lori îl pupa pe obraz, apoi se întoarse, înainte de a-i spune ceva urât – dar mâna lui Noble se repezi şi o răsuci în loc.

— Cu un sărut ca asta, mare noroc o să am dacă termin la egalitate.

— Ce-i asta? Eşti superstiţios?

— Nu – dar mă nedumereşte purtarea ta. S-ar putea să fii supărată că-mi petrec o seară plecat, când tu îţi petreci aproape fiecare

zi departe de mine?

— E altceva… Eu mă duc la munca, iar tu mergi să joci poker cu nişte băutori de bere.

— Cu cât beau mai multă, cu atât mai bine – poate vor uita să-şi ascundă expresiile. Ce naiba, Lori, oricât de mult îmi place un joc bun de poker, aş prefera să stau în schimb cu tine. Totuşi, după cum ai spus, trebuie să munceşti ca să avem din ce trai. Mie îmi este refuzat acest privilegiu. Nu fi supărată pentru că încerc să câştig pe căile care-mi stau la dispoziţie.

Ai pistol, ai putea să lucrezi pentru mafie!

Ruşinată că-i trecuse aşa ceva prin minte, Lori spuse:

— Iartă-mă, Noble. Sper să câştigi mult în seara asta.

— Dar nu numai pentru mine. Te rog să înţelegi, pentru noi o fac. Ma întristează enorm când te aud spunând: „Aş vrea să pot sta acasă, cu tine, în loc de a mă duce la serviciu". O spui în fiecare dimineaţă, şi-n flecar dimineaţa tânjesc la ziua când nu voi mai auzi aceste cuvinte. Iar ziua aceea va veni, Lori. Ai răbdare. Fă-mi hatârul în seara asta. Şi nu uita, eu îmi ţin jurămintele.

* * *

— Ultima comanda!

Ignorând anunţul, Lori şi Jennifer îşi continuară conversaţia, strânse una lângă alta la mica masa de la Nick and Kaboodle.

— Bine, Lori, dar din ce-mi spui tu, asta-i un tip de să moară lumea!

— Dacă el moare, mor şi eu, Jenn. Mi s-a vârât în suflet atât de adânc, ca mă şi sperii. După Mick, abia mi-am mai dus zilele. Acum, însă, trăiesc din nou. Trăiesc cu adevărat, cum nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Numai ca, dacă-l pierd pe Noble, am să…

— …supravieţuieşti. Ai să supravieţuieşti, Noble. Numai cei puternici supravieţuiesc, iar tu eşti una dintre cele mai puternice persoane pe care le cunosc.

— La fel spune şi Noble, dar eu nu mă simt puternică. În momentele când mă atinge, nici nu mai pot gândi. Când nu suntem împreună, numai la el mă gândesc. Ma face să gândesc. Ma face să râd. Ma face să sufăr de dor. Şi mai face şi pâine de casa.

— Ştii ceva, Lori? În locul tău, şi mie mi-ar fi frica!

— Dacă încerci să mă consolezi, nicio şansă.

Jennifer îi apuca strâns mâna.

— Ascultă, fetiţo, cel mai bun sfat pe care ţi-l pot da e să te ţii tare – şi să te ţii bine de el.

Se ridica în picioare.

— Du-te acasă, Lori. Pe-aici nu se găseşte nimeni şi nimic care să concureze cu Noble asta al tău.

Lori arunca o privire în jur.

— Ştii ceva? Ai dreptate.

— Pe bune că am dreptate! Şi acum, fii fata cuminte şi du-te acasă.

— Am o idee şi mai buna: ca duc amasa şi-am să fiu o fată *reaaa…!*

* * *

Era treaza, sucindu-se şi învârtindu-se în patul prea gol, când auzi paşii lui Noble pe scara.

Spre deosebire de majoritatea bărbaţilor care se întorc acasă la ora patru dimineaţa, Noble nu încerca să vină pe furiş. Îi dărui un sărut uşor, în timp ce

Lori se prefăcea adormita. Imediat, i se auziră cizmele cazând pe jos, urmate de restul hainelor.

Vârându-se în pat lângă ea, îi cuprinse un sân în căuşul palmei şi-i şopti:

— Dormi?

Chiar dacă ar fi dormit, acum nu mai era cazul. Senzaţia pieptului lui pe şira spinării, a piciorului ridicându-i-l pe al ei şi a excitaţiei parţiale pe care şi-o strecura între coapsele ei, înainte de a i le apropia la loc, era atât de intensa încât nici chiar o zombie n-ar fi putut s-o ignore.

— A, câştigat şapte sute de dolari, murmură el. Nu e cine ştie cât, dar tot e un început. Vreau să-ţi dau atât de mult, Lori, atât de mult vreau să-ţi dăruiesc…

— Atunci, dăruieşte-mi, îi ceru ea, cuibărindu-se strâns în braţele lui. Pe tine te vreau.

Capitolul 11

— Îţi arde de gluma? Noble, nu poţi vorbi serios.

— Ba sunt foarte serios, răspunse Noble, scuturându-şi briciul de spuma în lavabou.

Se schimbaseră atâtea, în cele şase săptămâni de când locuia cu Lori, încât se agaţa cu încăpăţânare de vechile deprinderi, dispreţuind

aparatele de ras electrice şi râzându-şi ţepii cu briciul şi pământuful. Privindu-i imaginea reflectata în oglinda, repeta:

— Sunt serios, Lori. Deşi îţi admir încercările de a-mi obţine o nouă identitate, nu am intenţia sa mi-o asum.

— De ce? Şi înainte ai avut două.

Se strâmba, ciupindu-şi obrazul cu briciul. Controlându-şi expresia, spuse rezonabil:

— Aşa era calea mea, şi nu găsesc nicio scuza pentru cel care sunt acum

— Noble Zhivago, fiu al lui Boris şi Diana război. Cât despre certificatul de naştere după care ai făcut o copie, îi aparţine lui Barry Jones care, dacă ar trăi, cu siguranţă că n-ar vrea să-i fur numele şi data de naştere, la fel cum nici eu nu vreau să i le fur…

— Nu furi nimic, nu faci decât să… împrumuţi nişte date de identitate.

Noble îşi îngustă ochii spre fata ei, prin oglinda.

— Crede-mă, ştiu să fac diferenţa între hoţie şi împrumut. A lua numele unui om şi a-l prada de data naşterii, *asta* înseamnă furtişag.

— Bine, zi-i cum vrei. Dar omul e mort şi nu-i mai sunt de nic un folos.} le, da. Fără acest certificat de naştere, nu-ţi poţi scoate permisul de conducere de care ai nevoie. Iar fără permis de conducere, nu poţi completa cecuri, sau…

— Destul.

Noble arunca briciul în lavoar şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Sunt cel care sunt şi cu asta, am terminat. Nu-s un actor care repeta un rol pentru un film. Şi nu sunt nici Barry Jones, care a murit. Dar Noble

Zhivago? El e viu şi nevătămat. Sunt un om mândru, Lori, mândru de identitatea şi moştenirea lui.

— Perfect! Ai toate motivele să fii mândru. Numai ai grija sa păstrezi totul pentru tine. Ţi-am spus de-atâtea ori ce se poate întâmpla dacă afla adevărul despre tine cine nu trebuie. Au să se repeadă la tine şi…

— N-au decât să-ncerce, se strâmba el ameninţător. Nu mă tem de acei oameni, deşi ei ar trebui să se teamă, dacă vor încerca să-mi fure libertatea.

— Bine, bine, nu te temi de ei. Eu, însă, mă tem. M-auzi, Noble? *Ma tem.* Dacă încearcă să mi te ia…

Vocea i se frânse. Noble întinse mâinile spre ea, dar Lori se smulse din loc.

— Nu înţelegi cât de mult însemni pentru mine? Fir-ai al naibii, Noble, intri-n viaţa mea şi mă faci să am nevoie de tine şi să te doresc atât de mult încât mă doare!

— Pot s-o iau ca pe o declaraţie de dragoste? De ce nu mi-o spui prin viu grai?

Lori clătină din cap, ferindu-şi privirea.

— Îmi pare rău, Noble, dar încă nu-s gata s-o spun.

— De ce?

Cuprinzându-i bărbia în palma, o sili să-l privească.

— Te culci cu mine, îmi dăruieşti trupul tău, îmi împărtăşeşti bucuriile şi durerile tale. Dacă asta nu e iubire, atunci ce poate fi?

— E foarte mult. Avem ceva special împreună şi am atât de mare nevoie de asta încât mi-e frică să nu fie prea frumos ca să dureze. Te-aş putea iubi.

Noble, nimic n-ar fi mai uşor. Dar dacă las să se întâmple asta, atunci doresc totul. Pentru totdeauna. Ai progresat incredibil într-un răstimp foarte scurt şi…

şi încă mă tem să nu te îndepărtezi de mine.

Noble îşi lovi palma cu pumnul, stăpânindu-se să n-o zgâlţâie.

— Pentru o femeie atât de neînfricată şi inteligenta, sunt uimit să văd cât de lasa poţi fi. Refuzi să-ţi dai jos ochelarii de cal şi să priveşti adevărul în faţă. Şi de ce? Fiindcă preferi să fii stăpânită de frică. Frica de progresele mele. Frica de emoţiile tale, frica de ale mele. Frica ce lipsa mea de frică. Ce mama dracului, Lori, eşti atât de dominată de frică, încât mă mir ca-n sufletul tău mai e loc şi pentru altceva! Nu, încă n-ai avea cum să mă iubeşti, când te temi atâta sa pui iubirea mai presus de ceea ce te devorează de vie.

Se întoarse cu spatele, apoi spuse solemn.

— Demnitatea mea îmi aparţine mie şi numai mie. Nimeni nu mi-o poate lua, nici chiar cu cuţitul. Tu însă, Lori, ca întotdeauna, tu tai prea adânc. Mult mai adânc decât ar putea ajunge vreodată bisturiul unui chirurg. Tai în carne vie şi-mi laşi inima expusa, cu mila ta tandra fata de un om lipsit de tandreţe.

— Lipsit de tandreţe?

Lori clătină din cap.

— Eşti unul dintre cei mai tandri oameni pe care i-am cunoscut

vreodată.

Chiar dacă aş putea, n-aş schimba nimic la tine – *numai* încăpăţânarea asta a ta care nu vrea să asculte de glasul raţiunii.

— Din păcate, aici ai dreptate. Sunt încăpăţânat.

O ciupi uşor de bărbia ridicata cu îndărătnicie.

— Şi tu la fel, adăugă el, chicotind.

Lori nu râse. Nu era gata să se dea bătută.

— Nu-ţi lasa mândria să-ţi întunece raţiunea. Te rog, Noble. Foloseşte certificatul de naştere.

— Cum a spus odată Shakespeare, *„To be or not to be, this is the question".* A fi, iubito. Pentru moment, las-o să fie, decât să nu fie. *„Let it be".*

— Numai tu, ofta ea, puteai să combini un citat din Bard cu unul din

Beatles.

— Spun acelaşi lucru, în felurile lor diferite. Cuvintele lor sunt determinate de intuiţie şi emoţie, nu de trecerea timpului. La fel se întâmplă şi cu noi doi.

Se apleca, iar Lori îi simţi adierea calda a respiraţiei, când repeta:

— La fel şi cu noi doi.

Acceptând pentru moment înfrângerea, Lori spuse cu convingere:

— Ai fost un avocat redutabil, nu-i aşa, Noble?

— Într-adevăr… Eram neînduplecat în instanţă, şi foarte căutat. Cam la fel cum sunt la pat, numai ca acolo-mi păstram hainele pe mine şi-mi limitam pasiunea la susţinerea pledoariilor, la fiorul de a câştiga proces după proces.

Îi musca uşurel buza de jos.

— Voi câştiga şi de data asta, Lori.

Lori nu se îndoia sa avea să câştige. Noble îi doborâse toate baricadele cu uşurinţa cu care ar fi strivit o muscă. Chiar în acel moment, o făcea să se topească, strecurându-şi coapsa între genunchii ei şi cuprinzându-i în mâini soldurile îmbrăcate în blugi, în timp ce o lipea de peretele băii.

— Vino cu mine, murmură el. Hai să-i tragem o călărie.} ine-te bine, şi am să mânuiesc eu haturile.

Lori se ţinu strâns, cu unghiile înfipte în umerii lui, iar trapul se

prefăcu nu peste mult în galop – scurt, dar ameţitor. Cu un zâmbet de suprema satisfacţie, Noble o strânse în braţe.

— Am să te câştig, Lori, spuse el, râzând mulţumit. Chiar de-ar trebui să te călăresc până se-alege praful, am să-ţi cuceresc inima.

— Hai să mergem la Nick and Kaboodle mâine seară, propuse Lori repede, până nu se răzgândea.

— Foarte bine. Dar de ce suni atât de… de resemnata, când e vorba sa vizitezi ceea ce a fost odinioară sala ta de dans favorita? Nu ca as tine neapărat să mă duc acolo, dar de ce doreşti dintr-odată să mergem?

— Fiindcă m-am hotărât să-mi iau temerile în piept, în loc să mă mai codesc. Una câte una – nici Roma n-a fost construită într-o zi. Toate la timpul lor. Te voi prezenta prietenelor mele şi voi încerca să nu arunc cu halba de bere-n ele când te vor invita la dans.

— O femeie să invite un bărbat la dans? Ce ciudat!

— Obismuieşte-te cu ideea. Te vor invita, Noble.

Se ridică şi puse radioul cu ceas deşteptător pe un post de muzica rock.

— Eu sunt prima la rând.

Apoi îşi scoase repede blugii şi tricoul, şi-i întinse mâna.

— Dansezi cu mine? Hai să dansam goi la lumina zilei. Iar după aceea, ce-ai zice de un dans în aşternut?

Şi astfel, în timp ce hainele le zăceau grămadă pe jos, dansară primul lor dans.

Nu erau chiar Fred Astaire şi Cyd Charisse. Lori îl calca pe picioare, iar

Noble o ţinea prea strâns de talie şi tot mormăia:

— Nu mai încerca să conduci tu. Conduc eu. Urmează-mă.

Spre sfârşitul dansului, Lori era ameţită. Ameţită de plăcere. Ameţită de teama cu care intenţiona sa se confrunte în seara următoare. Noble avea să le doboare de pe picioare pe toate femeile prezente. Şi nici măcar nu era nevoie să danseze cu ele pentru asta.

— Dă-ţi drumul, îi şopti Noble. Nu te mai ţine spre mine şi înalţă-te spre cer. Nu pune întrebări, fa doar ce-ţi spun eu.

Lori îşi dădu drumul, şi scoase un uşor ţipat când Noble o lasa să cada.

Cu o clipă înainte de a atinge podeaua, mâinile lui o prinseră din nou – după care Noble se culca peste ea, cu pieptul pe sânii ei.

— Ce-ai urmărit cu asta? întrebă ea.

— O levtie. Pentru tine, şi pentru mine. Pentru noi. Trebuie să-ţi dai drumul şi să ai încredere în mine că te prind întotdeauna, chiar şi când te temi că n-am s-o fac.

Apăsată de greutatea lui, Lori simţi o dorinţă apriga de a căpăta acele parţi ale vieţii lui Noble care rămăseseră în trecut. Îl dorea pe tot, nu doar atâta din el cât avea acum.

Îi reveni în minte o idee care-i dădea târcoale de câtva timp.

— Mâine e ziua mea libera. Hai să mergem la o plimbare cu maşina. Pe pământurile tale. Putem să ne luăm mâncare rece şi-ai să-mi arăţi locurile.

Oare de ce era atât de tăcut? se întrebă ea. Se temea să nu găsească un cartier de vile în locul casei părinţilor lui? Se temea de confruntarea cu cea mai cumplita amintire a lui? De aceea nu-i ceruse să-l ducă acolo până acum?

— Dacă nu vrei să mergem, nu-i nimic…

— Mergem.

Fără să zâmbească, fără s-o sărute, Noble se ridica de deasupra ei şi se aşeză alături. Lua o ţigară şi o privi lung, înainte de a o aprinde. Lori observa ca mâna îi tremura uşor.

— Ce este? îl întrebă, ridicându-se lângă el.

— Nimic, răspunse el scurt, privind rotocoalele de fum pe care le sufla.

Lori se simţi îngrozitor de singura şi părăsită.

— Nu-i adevărat. Niciodată nu fumezi în dormitor şi… de ce nu te uiţi la mine?

Nu-i stătea în caracter să ezite, iar Lori simţea că ar fi dorit să rămână singur. Acea distanta invizibila pe care o punea între ei o durea.

— Ia-mă şi pe mine acolo unde eşti acum, îi ceru ea încet. Spune-mi ce te tulbura şi dă-mi voie să-ţi fiu alături, aşa cum îmi eşti şi tu mie.

Privirea lui cobori spre ochii ei, iar Lori fu uluita de ceea ce văzu acolo.

Îi cuprinse obrazul în palmă.

— Ţi-e frică de ceva. Ce este, Noble? îl întrebă ea în şoaptă.

După o scurtă pauză, Noble întoarse capul, cu buzele în palma ei.

— De ce mi-e frică? Mi-e frică de lipsa iubirii tale, răspunse el,

cuprinzând-o strâns în braţe. Numai de atâta. De nimic altceva nu mi-e frică.

Lori îi strânse mâna, semn ca înţelegea, că-i simţea povara speranţei pierdute. Un pas pe drumul cel bun, îşi spuse el.

— Visam să trăiesc pe pământul meu, să-mi iau o sotie şi să-mi cresc copiii pe locurile unde-mi petrecusem cei mai fericiţi ani din viaţă.

— Un vis frumos, Noble. Aş vrea să se fi putut adeveri.

— Chiar dacă s-ar fi adeverit, i-ar fi lipsit ceva.

Se întoarse spre ea, prinzând-o de umeri.

— Nu te-aş fi avut pe tine.

Lori răspunse cu un sunet slab, întretăiat, mai mult un oftat, mai puţin declaraţia pe care jinduia el s-o audă.

— Deci, iată-ne aici, înapoi la caleasca ta de oţel, spuse Noble. Vrei să vezi mina unde tatăl meu a găsit aur?

Ştia că Lori nu s-ar fi aventurat prea adânc înăuntru, data fiindu-i aversiunea pentru spaţii închise, dar la fel ca în cazul multor confesiuni ale ei pe care şi le amintise, găsi mai prudent ca şi pe aceasta s-o păstreze pentru sine. Avocatul din el ştia că asemenea cunoştinţe îl ajutau să rămână cu un pas înaintea juraţilor şi a judecătorului.

— Să vizităm mina? Ei, dar ar fi grozav! Cel puţin, intrarea mi-ar plăcea s-o văd. Lori para şi ea dornica sa mai înveselească atmosfera întunecată de visurile spulberate şi speranţele tremurătoare.

— Vrei să conduci tu?

— Firește.

O ajuta să se aşeze pe locul din dreapta, apoi se apleca spre ea pentru un sărut prelungit.

Când se retrase, în privire i se citea cât de adevărat şi de profund o iubea.

— Ştiu cât mă iubeşti, Noble, şopti Lori, ca răspuns la mesajul lui nerostit, cuprinzându-i fata în mâini. Vrei să ai răbdare cu mine? Timpul e de partea ta, dar pe mine mă părăseşte repede.

Zâmbind la rândul lui, Noble dădu din cap.

— Aşa cum ştie orice bun avocat, timpul e totul. Timpul şi victoria.

* * *

La radio cânta *„The Long and Winding Road”,* în timp ce Noble

conducea maşina cu viteza a cincea. Propriul lui motor interior se ambala la fel de tare. Fiorul de a stăpâni puternica maşina era eclipsat de valul sufocant de nelinişte şi nerăbdare.

— Mai încet! striga Lori peste răcnetele muzicii, ţinându-se de portiera.

Noble se străduí să ridice puţin piciorul de pe accelerator, în timp ce se hurducau pe drumul accidentat cu o viteză care lui i se părea ca a melcului.

— Sau conduci mai încet, sau trec eu la volan! îl preveni Lori.

În sfârşit, acul vitezometrului cobori la cifra treizeci.

— Aşa e mai bine, gâfâi ea, bătându-se peste inima. Doamne Sfinte, de ce ne grăbim aşa, în fond?

Noble nu-şi putea lua ochii de la formaţiunea de stânci colţuroase care în sfârşit, *în sfârşit,* apăruse în faţa lor.

— Iartă-mă, Lori, spuse el cu un calm fals. Când nu am semne de circulaţie şi limite de viteza, cred că mă cam las dus de val.

— Aşa se pare, pufni ea. Numai vezi şi nu te mai lasa, altfel îţi iau cheile.

— Cu supunere, mormăi el, atent la mina, care acum era atât de aproape încât aproape o putea simţi. Doamne, parcă ar fi simţit până şi mirosul de aer umed, para ar fi auzit ecoul paşilor reverberând între pereţii galeriilor, în timp ce mergea prin labirint spre locul unde-şi ascunsese aurul. Aurul *lui,* fir-ar să fie. Nu furase de la nimeni; nu făcuse decât să ia înapoi ceea ce-i aparţinea.

Cumva, trebuia s-o facă pe Lori să înţeleagă asta. Cu siguranţă, avea să fie mai uşor decât s-o facă să înţeleagă necesitatea de a fi ucis oameni. Chiar dacă timpul era de partea lui, ajunsese deja la capătul răbdării. Îşi dorea atât de mult să termine, să-i spună totul pe loc şi să intre grăbit în mina care-l chema. Ajungând în sfârşit în faţa ei, Noble aproape ca uita să oprească maşina şi motorul înainte de a sări de la volan.

Porni spre mina, făcând eforturi să nu alerge. Şi lovi cu pumnul paravanul de lemn cu inscripţia „Proprietate condamnata" care bloca intrarea.

Făcu un mare efort de voinţa ca să nu smulgă inscripţia şi să se repeadă înăuntru, prin scânduri.

— Ce este, Noble?

Lori veni în spatele lui, iar Noble afişa o expresie de dezamăgire.

— Doream atât de mult să explorez măcar o parte din mina. Tatăl meu şi cu mine am petrecut aici atâtea ore, stând de vorba, în timp ce mă lasa să extrag şi eu puţin aur…

— Ce viaţă incredibila ai avut…

Lori îl cuprinse de talie, privindu-l cu ochi strălucitori de mirare.

Mirare, compasiune, poate chiar şi puţina invidie.

— Dacă poţi, îl recunoscător pentru bogăţia asta de amintiri. Nimeni nu ţi le poate lua, Noble. Sunt ale tale, pentru totdeauna.

Ceea ce spunea ea era adevărat. Totuşi, Noble ştia că acele amintiri nu-i puteau fi de ajuns. Noi amintiri şi visuri, împărţite cu Lori, recunoaşterea lui ca avocat şi o casă noua construită în locul celei arse, acestea i-ar fi fost de ajuns. Da, o casă mare, construită pentru ei doi şi copiii lor, cu sacii de aur necesari pentru realizarea unui asemenea vis, numai asta l-ar fi putut mulţumi.

— Mai ai chef să mergem diseară la dans? îl întrebă ea, nesigura.

— }mând seama de faptul că-ţi înfrunţi una din temeri, atunci să mergem negreşit.

Lori râse sec.

— Şi eu, care credeam că vei avea răbdare. Nu pari deloc prea răbdător.

— Poate-ar trebui să-ţi atât şi ţie nerăbdarea, ca să fie pe măsură nerăbdării mele.

Îşi scoase vestonul şi îl puse pe jos, la intrarea în mina.

— Aici. Aici te voi avea. Imediat şi fără proteste. O nouă amintire, Lori, ca să se aştearnă peste cele ale trecutului.

Lori nu protesta. Prada unei mari însufleţiri, îşi azvârli hainele în jur şi se culca pe veston, care încă păstra căldura trupului lui Noble.

Deschise braţele, iar Noble veni în ele.

* * *

Muzica era gălăgioasă, iar oamenii din jur la fel, strigând ca să se facă auziţi.

Scrutând mulţimea de la Nick and Kaboodle, Noble conchise ca el şi

Lori erau singurii a căror tăcere spunea mai mult decât strigatele răguşite şi râsetele stridente din jur.

Localul nu era foarte diferit de alte sali de dans unde fusese – ba chiar, mult mai cuminte, în comparaţie cu unele. Femeile nu-şi ridicau fustele şi nu-i seduceau pe bărbaţi, ca să le ia aurul în schimbul unei

desfaceri a picioarelor.

Chiar şi aşa, lui Noble nu-i plăcea clubul. Şi, judecând după zâmbetul fals al lui Lori în timp ce-i striga ceva prietenei lor Jennifer, şi ei încetase să-i mai placa.

În timp de Noble o studia, sorbind tăcut din bere, o femeie se apropie de el. Ar fi fost artatoasa, dacă n-ar fi avut parul de un blond atât de artificial, hainele atât de strâmte şi machiajul atât de generos aplicat.

Îl invita la dans. Noble o privi pe Lori, în aşteptarea unui ajutor, rugând-o mutește să-i spună femeii ca ei îi fusese promis acel dans. Dar Lori nu făcu decât să zâmbească. Acru.

— Du-te, Noble. Dansează cu domnişoara.

Nu voia sa danseze cu acele femei. Femeia cu care dorea el să danseze era Lori. Lori, care se prefăcea sa nu-i observe locul gol de la masa, în timp ce conversa strigând cu Jennifer şi tot arunca priviri spre ringul de dans. Noble io intercepta pe fiecare cu câte o privire derutata şi acuzatoare, făcând-o să întoarcă în altă parte capul, ca şi cum n-ar fi suportat să-l vadă în compania altei femei, deşi aproape că-l împinsese cu forţa într-acolo.

— Ultimul dans! striga cineva.

În timp ce se întorcea spre masa, însetat să-şi umezească gura cu mai mult decât o sorbitura de bere, cineva îl bătu pe umăr.

Noble se întoarse. Femeia era absolut minunata, după standardele oricărei epoci şi ale oricărui bărbat. Îl chema cu degetul, arătând foarte sigura pe sine.

— Nultumesc, dar nu pot. Ultimul dans îi revine doamnei mele.

O părăsi pe femeia dezamăgită şi se apropie de Lori, care zâmbea cu adevărat pentru prima oară în seara aceea.

Întinzându-i mâna, îi ceru insistent:

— Dansează cu mine.

Lori se ridica de pe scaun ca din arc. Şi… şi, o, cum mai dansară…!

Abia după ce muzica încetă să mai cânte, după ce Noble o apleca pe

Lori pe spate şi-i răvăşi gura cu un sărut lacom după care jinduise toată noaptea, îi înconjura liniştea. Şi apoi, din toate direcţiile începură sa se audă aplauze.

Îşi desprinse gura de a ei, şoptindu-i destul de tare ca să se facă

auzit prin toată gălăgia.

— Nu vrea să fiu aici, Lori. Vreau să fiu cu tine, numai cu tine.

— În dormitorul meu, sau într-al tău?

Noble ezita înainte de a-i răspunde. Fotografia ei de nunta era prea amenințătoare pentru a face dragoste cu ea acolo unde dorea cel mai mult.

— Într-al tău, răspunse el cu convingere.

— Atunci, ce mai aşteptăm? Hai s-o-ntindem până nu ne cer ăştia un bis.

Lori îi lăsase în urma pe Mick şi trecutul ei. Începând din seara aceea.

Noble era hotărât să facă acelaşi lucru.

Capitolul 12

— No-ble…! Iubitule, am venit aca-aaasa! intona Lori, intrând în bucătărie cu paşi veseli şi uşori. Ajunsese acasă cu două a ore mai devreme – primul dintre cele câteva cadouri aniversare.

De trei luni trăiau împreună într-un delicios extaz pasional – dacă nu puneau la socoteala şi certurile ocazionale, care întotdeauna duceau numai la noi perioade de extaz pasional delicios.

Numele lui Noble îi stătea pe buze, dar el nu era acasă. Îl cauta peste tot, strigându-l.

Unde era? Cu un oftat dezamăgit, Lori conchise ca nu putea fi prea departe.

Se hotărî să-l aştepte făcând o baie calmanta. Cu spumant, cât mai mult spumant. Apoi, decise să-şi pună cămaşă noua de noapte. Cui îi pasa că era ziua n-amiaza mare?

Când îl auzi, în sfârşit, intrând, se întinse pe patul lui, unde făcuseră prima oară dragoste. Luând o poziţie cât mai ademenitoare posibil, îl saluta cu voce senzuala:

— Bună, iubitule. Aniversare fericita!

Noble se opri brusc în uşa, ridicând privirea de pe blocnotesul A-4 pe care-l ţinea în mâini.

— Lori? întrebă el, cu o ezitare ciudata în glas. Ce-i cu tine aici?

— Te aşteptam.

Când Noble nu se mişca, îl chema spre pat. Din nou, privirea lui cobori dinspre ea către hârtii.

— Ceva îmi spune ca locul unde-ai fost e de vină pentru că nu-ţi arunci hainele cât colo, ca să sari pe mine.

Ridicând ochii, Noble îi întinse în tăcere teanculi de coli scrise mărunt.

Nu luase însemnări despre Shakespeare. Un junghi dureros străpunse stomacul lui Lori, în timp ce răsfoia notaţiile legale care ar fi făcut să se învârtească până şi capul unui judecător de la Curtea Supremă. *O, nu, o, nu, o, nu, o, nu…!* repeta o voce în mintea ei, la nesfârşit.

— Ai fost la biblioteca de stat, nu-i aşa?

— Da. Acolo mă duc când tu eşti la serviciu, şi plec cu o oră înainte ca tu să te întorci acasă. Ma instruiesc cu înverşunare, ca să mă pot înscrie în barou. Încă un an, poate mai puţin, şi voi fi gata.

— Dar ca să intri în barou trebuie să dovedeşti că ai absolvit facultatea de drept.

Noble o privi drept în ochi.

— Am absolvit-o, Lori. În fruntea clasei, la Cambridge, în 1887. Mai mult, mi-am dovedit forţele redutabile în instanţă. După cum mi le voi dovedi din nou, după ce-am să-mi termin studiile şi voi lua examenul.

— Sunt sigură că ai putea-o face şi cu ochii închişi, Noble, dar asta nu schimba faptul că n-ai diploma…

— Ba am. Nu originalul, ci copia xerox pe care am primit-o săptămâna trecută. Îmi va fi de ajuns.

— Copia aia conţine numele tău.

— Aşa cum şi trebuie. Mi-am obţinut pe merit diploma de drept, Lori. Iar acum am şi dovada în acest sens. Nu mai trebuie decât să conving autorităţile necesare că este într-adevăr a mea, ceea ce-am să şi fac, după care voi intra în barou. Întrucât o reputaţie nu se câştigă peste noapte, se pare că va trebui să mai lucrezi un timp, dar după ce mă afirm, niciodată nu va mai fi nevoie să munceşti.

— Dar îmi place să lucrez! insista ea. Totuşi, lasa asta, să uităm de slujba mea pentru moment…

— Eu nu uit *niciodată* de ea. Ai idee cât mă râcâie să te văd plecând la lucru, când nu-mi doresc nimic mai mult decât să muncesc şi eu? Ai idee cât jinduiesc să te sărut, pe tine şi pe copiii noştri, şi să plec ştiind ca familia mea e bine întreţinută şi în siguranţă? În siguranţă, într-o casă frumoasă, pe pământul meu – pe pământul *nostru* – care niciodată nu va mai cunoaşte vărsare de sânge? Asta-i visul meu, Lori, un vis atât de real, încât îl regăsesc în fiecare gura de

aer pe care o trag în piept.

Luptându-se să-şi păstreze calmul, Lori îşi dădu seama că aceea era încă o bătălie pe care o avea de câştigat.

— Este… un vis minunat, dar preţul e prea mare. Vrei prea mult, Noble.

Singura cale ca să realizăm o mică parte din visul tău e să ajungem la un compromis.

— Şi ce propui? mârâi el. Să continui să deteric prin casă, în timp ce tu munceşti pentru amândoi, fără să am alte câştiguri decât partidele ocazionale de poker?

Lori ştia, ştiuse tot timpul, ca Noble n-ar fi putut trăi astfel, şi nici ea.

— N-ai vrut să vorbim derspre asta, aşa că nu ţi-am spus de ce l-am ales pe Barry Jones din toate anunţurile mortuare pe care le-am găsit. Era din alt stat – din Nebraska…

— Fireşte. În fond, nu mergea sa mă dau drept altcineva, cu riscul ca foştii lui cunoscuţi să-şi dea seama că sunt un impostor.

Glasul lui era tăios, făcând-o să tresară. Dar acum nu mai putea bate în retragere.

— Ascultă-mă, ascultă-mă până la capăt, bine? În fotografia publicata, semăna puţin cu tine. Avea în jur de treizeci şi cinci de ani, fără nevasta sau copii. Şi el era tot avocat, Noble. *Avocat.* În anunţ scria unde absolvise. N-ar fi foarte greu să obţinem o copie a diplomei, ca şi a certificatului de naştere.

Oamenii pierd mereu actele de soiul ăsta, nu?

În timp ce Noble o asculta într-o tăcere împietrită, se grăbi să continue:

— N-ai putea să practici în acelaşi oraş cu el – chiar şi în acelaşi stat ar fi riscant. Dar poţi să te înscrii în alt barou şi să lucrezi aproape în orice stat vrei. Ar trebui să plecăm din Juneau, întrucât cunoscuţii mei ar putea să pună întrebări, dar nu-mi pasa. Nu mă interesează decât să ne făurim un viitor împreună. O viitor fericit, Noble. Te rog, *te implor,* calcă-ţi pe mândrie şi abdica de la principiile tale măcar în privinţa asta. Dacă poţi face atâta lucru, o să ne căsătorim, o să avem o familie…

— S-o iau ca pe o declaraţie de dragoste?

Lumina de speranţă din ochii lui făcu ca şi în sufletul ei să reînvie speranţă.

— Da, *da.* Te iubesc, Noble! îl asigura ea cu pasiune. E un lucru pe care nu mai pot să-l neg. Ne potrivim, ne potrivim atât de bine! Ai învins, domnule avocat. Ai învins pentru amândoi. Putem avea totul. *Ce mai aşteptăm?*

Noble o sărută cu pasiune. Apoi se retrase, clătinând din cap.

— Cât am tânjit să aud cuvintele astea de la tine. Dar, Lori nu putem avea totul dacă trăim într-o minciuna. Adevărul iese întotdeauna la iveală, mai devreme sau mai târziu. Uneori, cu ajutorul celor mici; copiii au obiceiul să vorbească fără reţineri. Ai vrea să-mi ascund moştenirea de odraslele cu care ne va binecuvânta Dumnezeu? Ai vrea să le dăruiesc un nume care nu e al meu?

Îşi puse mâna stângă peste a ei.

— Îmbătrâneşte alături de mine, Lori. Ni se cuvine tot ce poate fi mai bun.

Dumnezeu îi era martor că avea nevoie de ceva mai bun decât atât. Era nefericita, ziua pe care o aşteptase cu atâta nerăbdare fusese compromisă.

Lori îşi cauta puterea de a aduna cioburile şi a găsi un tovarăş de supravieţuire: Noble Zhivago, avocat, care câştigase încă un proces.

— Bine, Noble. Vom face cum vrei tu. Termină-ţi studiile, convinge pe cine ai de convins că eşti cel care eşti, ca să poţi fi primit în barou, iar cu savanţii şi mass-media o să ne descurcam noi. Împreună.

Arunca blocnotesul într-o parte şi se ridica, începând să se plimbe prin camera.

— Oare sunt nebuna, sau doar îndrăgostită? se întrebă ea, cu ochii spre tavan. Te iubesc atât de mult, încât îmi pierd minţile. O să fie îngrozitor.

Noble. Cu-adevărat îngrozitor. Dar, până atunci, să ne simţim bine atâta cât mai putem.

desfăcu braţele. Noble făcu un pas înainte, nerăbdător, apoi se opri. O

privi în ochi, iar ceea ce văzu acolo îl făcu să înghită în sec.

— Ce este, Noble? Ceva e în neregulă.

— Într-adevăr, Lori, ceva e în neregulă. În mare neregula. Între noi sta o minciună. Este minciuna mea şi o urăsc. Dar am ţinut-o până acum ca să nu te pierd. Dacă dragostea ta e aşa cum spui – şi mă rog la Dumnezeu să fie aşa – atunci mă vei iubi în ciuda hidoşeniei adevărului.

— Orice-ar fi, nu poate fi nici pe jumătate atât de rău pe cât dai tu de înţeles.

Privirea lui îndurerată îi spuse că era. Pe Lori o cuprinse o senzaţie cumplita, făcând-o să simtă furnicături prin pielea capului.

— Ei, doar n-o fi omorât pe cineva, sau… începu ea, cu un râs nervos, forţat.

Blestemând în surdină, Noble ridica salteaua şi scoase o hârtie împăturită.

— Înainte de a-ţi arata o parte întunecată din trecutul meu, te anunţ ca ea conţine şi o făgăduială pentru viitor. Mina unde te-am dus – înţeleg, e posibil să conţină mai mult decât amintiri. Dacă aşa este, putem revendica pământurile care-mi aparţin de drept, pentru a reconstrui casa mea pe vechiul loc. Indiferent dacă mijlocul de a face asta mai e acolo, am să mă înscriu în barou. Iubesc prea mult legea ca să n-o fac.

— Bine, bine, răspunse ea neliniştită. Cu baroul ne-am înţeles, da? Dar ce-i povestea asta cu un trecut întunecat?

Noble atinse hârtia cu degetul, ezitând, ceea ce spori şi mai mult teama lui Lori. Când răspunse, cuvintele îi erau măsurate şi atente. Prea atente.

— Te rog, Lori, retine ca oamenii bogaţi se bucura de multă protecţie care le este refuzata celor cu mijloace mai reduse. Am putea să ne revendicam visul, şi o anumită imunitate fata de curioşi, dacă am fi protejaţi de puterea care însoţeşte banii. Mai bine zis, o avere în aur. Aurul *meu.* L-am luat înapoi de la cei care mi l-au furat. Nu mai rămâne de văzut decât dacă a rămas în mina, acolo unde l-am ascuns.

— Nu mai rămâne de văzut *decât* atât? repeta ea, auzind un ţiuit care-i umplea urechile. De unde ai obţinut aurul acela, Noble? Ce-ai făcut ca să-l iei înapoi?

Noble îi dădu hârtia împăturită. Cu mâini tremurătoare, Lori desfăcu încet foaia îngălbenită de vreme, şi un coşmar sari din trecut, în prezent.

Privi portretul desenat grosolan, dar care-l reprezenta inconfundabil pe

Noble, şi cuvintele pe care mintea ei refuza să le înregistreze:

URMĂRIT

LUKE LASSITER

PENTRU JAF CU MÂNA ARMATA ŞI OMOR

$5.000 RECOMPENSA

MORT SAU VIU

Îi venea s-o arunce pe jos, să-şi azvârle capul pe spate şi să izbucnească în râs, să-l acuze ca făcea bancuri proaste şi să-i spună că-l iubea oricum, ca amândoi ştiau că era Noble Zhivago, avocat, nu un oarecare Luke care jefuia bănci şi ucidea oameni.

— Ciudat, dar am senzaţia… cum să spun, aproape ca în tine s-ar ascunde doi oameni.

— Dar fireşte că aşa e. Bănuiam ca Attu ţi-a spus.

— Nu… nu mi-a spus mare lucru. Ştiam doar că ai nevoie de ajutor, şi că eşti norocos…

— Luke Norocosu.

Un chicotit.

— O poreclă lipsită de distincţie, n-ai crede?

— Merge…

În minte i se iviseră imagini cu cărţi de joc şi pistoale scoase.

— Deci, Attu nu ţi-a spus adevăratul meu nume?

Văzându-i mişcarea afirmativa din cap, se înclina spre ea.

— Îngăduie-mi să mă prezint.

Prima lor întâlnire i se derula prin minte fără milă. Lori privea neîncrezătoare adevărul care făcea o minciună din tot ceea ce împărtăşiseră între ei. Amorţită, se simţea atât de amorţită… La fel ca atunci când atinsese mâna rece a lui Mick, în sicriu, nevenindu-i să creadă că era adevărat.

— Te iubesc, Lori.

Era un glas bărbătesc plin de pasiune şi convingere. Dar nu era glasul lui Mick care-i spunea că o iubea. Şi nu era nici al lui Noble. Era glasul unui străin, al unui hoţ şi ucigaş.

— Te… iubesc… Lori… iubito… îmi pare… rău… atât… de rău…

Mick îi ceruse iertare pentru că o iubea. Iar acum, ea îi cerea iertare pentru că era vie. Pentru că se trezise iar la viaţă, însufleţită de atingerea unui bărbat care şi el apăsase pe trăgaci.

— Te iubesc, Lori.

Cuvintele se repetară, pline de adevăr şi dor – dar Lori nu le dorea. Nu le voia şi nu mai suporta să-i simtă mâinile apucând-o de braţe.

— Nu mă atinge, se răsti ea, smucindu-se din strânsoare.

Împinse spre el afişul, ca şi cum ar fi fost contaminat.

Nesuportând să-l mai vadă, se întoarse cu spatele.

— Lori, te rog…

— Nu mă atinge.

Şoapta lui rugătoare o făcea să se crispeze. Îl lovi peste mâna pe care i-o pusese cu blândeţe pe umăr.

— Niciodată să nu mă mai atingi. Eşti necurat.

Capitolul 13

Niciodată să nu mă mai atingi. Eşti necurat.

Cuvintele se repetau la nesfârşit, de nenumărate ori, lovindu-l mai crud decât bastonul bunicului său, mai dureros decât un fie înroşit în foc.

Se aşteptase la tot ce putea fi mai rău, dar ceea ce se întâmplă era incomparabil mai rău decât îşi îngăduise să-şi imagineze.

— Numai trecutul tău şi al meu sunt necurate, spuse el, încercând cu disperare să se facă înţeles. Pentru numele lui Dumnezeu, Lori, nu distruge viitorul nostru numai pentru ceea ce nu se mai poate desface şi e mai bine să fie uitat.

Lori se răsuci spre el, aruncând flăcări reci din ochi.

— Ai dreptate, nu se mai poate desface. Nici toată viaţa n-am să-mi pot şterge vinovăţia pentru că te-am lăsat să mă atingi cu mâinile tale mânjite de sânge. Ia-ţi lucrurile, Noble. Iati-le şi ieşi afară.

Un timp, nu putu decât s-o privească, nevenindu-i să creadă ca toată iubirea ei se putea preface atât de repede în atacul acela veninos învecinat cu ura.

Să-şi ia lucrurile? Avea să şi le ia, nici pomeneala. Îşi scoase pistolul de sub saltea şi i-l întinse.

— Hai, Lori. Ia-l. Încarcă-l cu cartuşele pe care le-ai ascuns în sertarul cu lenjerie. Te aştept.

Lori îşi ridica bărbia care-i tremura uşor.

— Asta-i genul tău de dreptate, nu al meu. Păstrează-ţi pistolul. Nu merita.

Durerea şi disperarea lui se amestecau cu o furie familiara, o furie de care se agaţa la fel de aprig cum avea s-o facă şi pe ea să se agaţe de el înainte de a pleca.

Arunca pistolul cu o mişcare sălbatică, spărgând oglinda. Zgomotul era un ecou al speranţei lui sfărâmate, iar cioburile, visurile lui.

Tăcerea care urma trosnea de tensiunea emoţiei. Apoi, Noble îşi

smulse cămaşa de pe trup, aruncând-o spre cioburile oglinzii.

Lori se retrase, ridicând braţele ca să-l oprească.

O apuca de mâini, râzând feroce în timp ce ea încerca să scape, lovindu-l peste piept.

— *Dă-mi drumul!*

— Toate la timpul lor. Dar mai întâi ai s-auzi ce-am îndurat. Şi după ce termin, eu am să te aud pe tine cerşindu-mi atingerea.

— *Niciodată.* Atinge-mă şi, aşa să-mi ajute Dumnezeu, am să…

În clipa următoare, Noble îi strivi gura sub a lui.

Avea s-o facă să-l dorească, să-l dorească pe *el,* fir-ar să fie, aşa cum era. Ridicând-o în braţe, o asigura:

— Nu te-aş viola niciodată, Lori. Violul e un act violent, diabolic. Nu numai pentru victima, ci şi pentru cei care o iubesc, care şi-ar da viaţa ca să împiedice o asemenea atrocitate să li se întâmple celor dragi. O ştiu, pentru că am văzut-o cu ochii mei…

— Nu vreau să aud…

Vocea-i era înnebunită, la fel ca mişcarea de refuz a capului. Noble i le potoli pe amândouă, acoperindu-i gura cu palma.

— Aşa am fost amuţit şi eu, în timp ce priveam din dulapul mare şi adânc al mamei mele. Ma împinsese înăuntru, cu Attu. M-a săruta pentru ultima oară şi i-a poruncit lui Attu să mă ţină strâns şi să mă facă să tac. Eu mă zbăteam să scap şi am întredeschis uşa înainte ca Attu să mă imobilizeze.

Am văzut-o pe mama mea trântita pe jos, cu hainele sfâşiate cu cuţitul…

Trase aer în piept, aspru, întretăiat, şi făcu un efort să continue.

— A fost violata cu sălbăticie de trei bărbaţi, în timp ce tipa după îndurare, îl striga pe tatăl meu, care era ţinut cu un pistol la tâmpla. Attu mi-a poruncit să nu mă uit. Şi eu mi-am poruncit să nu mă uit. Dar nu-mi puteam lua ochii de la fapta aceea indescriptibila care li se săvârşea mamei şi tatălui meu. Îi auzeam rugăciunile, şi rugăminţile tatălui meu de a-l omorî pe al şi a-i cruţa sotia. Niciodată nu voi înceta să le aud. Cum voi auzi şi zgomotul celor două împuşcături. Una în capul mamei mele. Cealaltă, într-al tatălui meu.

Îşi lua mâna de pe gura lui Lori.

— Nu vreau să mai aud, gemu ea cu voce înecată. Destul, Noble. *Destul.*

— Roagă-te ca Dumnezeu să te asculte mai atent decât a

ascultat-o pe mama mea, pentru ca de la mine nu vei avea parte de iertare. Da, sunt necurat, şopti el, coborându-şi buzele peste ale ei. Da, am mâinile pătate de sânge.

Mâinile astea, cu care te ating acum. Vrei să le iau?

— După… după ceea ce le-au făcut oamenii aceia părinţilor tai, şi pe urma, mai… mai târziu, ţie… ai clacat, atâta tot. Nu erai responsabil pentru ceea ce ai făcut.

Noble râse scurt, îndârjit.

— A, ba cam, Lori. Eram pe deplin responsabil de luarea înapoi a aurului care fusese furat de la familia mea. La fel cum îmi recunosc deplina responsabilitate pentru că am vărsat sânge, cu atâta cruzime încât mi-a făcut plăcere. Nu mai am remuşcări pentru felul cum i-am pedepsit. Regret doar ca ultimul ticălos, cel care a siluit-o primul pe mama mea şi a tras un glonţ în capul tatălui meu, a murit altfel, nu de mâna mea.

Lori închise ochii, gemând încet. Era un sunet jalnic, ca tânguitul vântului prin crengile desfrunzite. Un sunet singuratic, plin de dor.

Noble ştia de cine-i era dor.

— Mai vrei să plec?

— Nu, şopti ea.

— Atunci, vrei să rămân?

Lori deschise ochii, iar Noble văzu în adâncurile lor o cumplita tristeţe, nedumerire, pâlpâirea unei excitaţii şovăitoare… Clătinând din cap, Lori îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Nu ştiu. Nu mai ştiu nimic, Noble. Nu vreau să pleci… nu vreau nici să rămâi. Te iubesc aşa cum eşti acum, dar nu pot suporta ceea ce ai fost. Nu ştiu cine eşti cu adevărat. N-am idee nici cine sunt eu. Tot ce ştiu e ca încă te mai doresc şi mă rog la Dumnezeu să nu fie aşa.

— Fiindcă atingerea mea te dezgusta?

— *Eu însămi* mă dezgust, suspina ea. Eu, care am nevoie de ceea ce-mi faci cu aceleaşi mâini cu care ai apăsat pe trăgaci. Dacă… dac-ai regreta măcar…

— Dar nu regret! replică el cu tărie. Îţi jur pe mormântul mamei mele cu un regret nimic. Nu voi îngădui să mai existe minciuni între noi, Lori. Prin urmare, dacă nevoia ta e mai puternică decât dezgustul, deschide ochii şi priveşte adevărul.

— Dar nu vreau să mă uit!

— Sau te uiţi, sau plec.

Şi atunci, Lori se uita, de la mâna lui care se strecurase în corsajul sumar şi-i cuprindea sânul, spre degetele strânse care-i intrau iar şi iar în trup, cu o încetineală inexorabila.

Îşi simţi pereţii interiori strângându-l, apoi dându-i drumul iar, ezitant.

Era aproape la fel de minunat de mulţumitor ca micile ei scâncete, în timp ce expresia de sila din ochi i se transforma în dorinţa.

Noble îşi retrase mâna. Lori i-o prinse.

— Nu. Nu pleca. Nu mă lăsa aşa.

— Atunci, cum să te las? Căci te voi lăsa, Lori. Nu mai pot trăi cu vinovăţia şi incertitudinea ta dacă-mi poţi accepta crimele din trecut. Lori ezita, apoi îşi desfăcu picioarele.

— Ai dreptate, Noble. Trebuie să pleci – poate pentru o oră, o zi sau o viaţă, oricât de mult va fi necesar ca să mă împac cu grozăvia asta. Dar fa dragoste cu mine acum. Fa dragoste cu mine şi să se treacă totul. Iar apoi…

apoi, după ce vei pleca, am să mă gândesc.

— Oamenii ca mine nu fac dragoste. Sunt mânaţi de demoni şi de tenebrele dintr-înşii. Tenebre hidoase, atât de hidoase şi de infame… Sunt întunericul acela, Lori. Dar, când intru în tine, mă purific. Doamne Sfinte, cât mai doresc asta de la tine, s-o iau cu mine când voi pleca… Dar acum am să plec, dacă nu mă primeşti cu totul, măcar de data asta.

— Bine… suspina ea. Bine! Te doresc tot!

Iar Noble i se dărui tot – cu trup şi suflet. Lori era încă zguduita de propria sa eliberate, când el se ridica de deasupra ei.

Înghiţindu-şi nodul amar şi arzător din gât, Noble spuse cât putea de deslușit:

— Oricât de întinata ar fi atingerea mea, inima mi-e curata. A ucis cu puritate. A iubit cu puritate. Te rog să ştii că te iubesc, Lori. As primi să-mi fii prietena peste măsură, mama a copiilor mei, tovarăşa de viaţă mai apropiata decât o sotie. Am să te-aştept, chiar de va fi să ne întâlnim într-o alta viaţă, ca să ne achitam toate datoriile. Până când demonii tai se vor potoli, rămâi cu bine, doamna mea.

Şi pleca – dar în hol se mai opri o dată, sperând totuşi ca Lori să se repeadă după el, să-l cheme înapoi. Însă nu-şi auzi numele nici măcar şoptit, numai bubuiturile din piept ale inimii, reverberând de la

o ureche la alta.

Ochii-i erau uscaţi, atât de uscaţi încât îl usturau de lacrimile zăgăzuite înapoia lor, în timp ce cobora resemnat scara, şoptind neauzit de nimeni, numai de sine:

— Rămâi cu bine.

Lasă tot aurul pe loc, până la ultimul sac. Fără să stea o secunda pe gânduri, lăsa acolo aurul şi tot ceea ce reprezenta.

Pornind în direcţia suspinelor, care acum se amestecau cu tunetele stâncilor şi ale lemnelor ce se prăbuşeau în urma lui, Noble îşi sili picioarele să alerge mai repede decât inima. O văzu pe Lori ghemuita după un felinar care se legăna, sub o ploaie de praf, în timp ce grinda de deasupra se înclina, începând să cadă.

Dintr-o salt, se arunca asupra ei, împingând-o la o parte, şi simţi aerul dislocat de bârna care izbi pământul la câţiva centimetri despatele lui. Ar fi vrut s-o certe pentru ca venise după el, dar nu avea timp pentru aşa ceva.

Dacă nu ieşeau de-acolo, urmau să-şi petreacă viitorul îngropaţi de vii.

— Noble, gâfâi ea, în timp ce Noble se repezea înainte, trăgând-o după el. Noble, slava Domnului…

— Mulţumeşte-i când vom fi în siguranţă. Grăbeşte-te, Lori, mai repede.

Mai repede!

— Dar… dar mi-am scrântit glezna, gâfâi ea şchiopătând, ceea ce le încetinea furia. Mi-am sucit-o şi n-am mai putut să merg şi nici să-mi trag respiraţia şi…

— Nu mai vorbi.

În timp ce o lua în braţe, auzi în spate un vuiet ucigător care-l îndemna sa se forţeze şi mai tare. Tocmai când era convins ca plămânii aveau să-i cedeze odată cu picioarele, simţi un curent slab de aer curat care-i fu suficient pentru a-şi trage respiraţia. Cunoştea mina ca-n palma, ştia la câte cotituri distanta era intrarea şi era conştient ca prăbuşirea urma să-l ajungă din urmă.

Nu mai avea decât speranţă şi rugăciunile de a apuca să mai vadă lumina zilei. Împreună. Indiferent ce soarta-i aştepta, aveau să şi-o întâmpine împreună. În aceasta revelaţie, Noble îşi găsi pacea care-l ocolise timp de două vieţi de-a rândul.

Cu o stranie senzaţie de calm, văzu două fascicule de lumina

care le făgăduiau salvarea şi un viitor de visuri împărtăşite.

Scapără în ultima clipă dinainte ca grinda de la intrare să se frângă şi o explozie de pământ şi pietre să înghită botul sedanului.

Noble se prăbuşi la pământ, cu Lori în braţe – cu Lori, care-i acoperea fata prăfuită şi transpirata cu sărutări.

— Acum poţi să-i mulţumeşti lui Dumnezeu, gâfâi el, strângând-o năprasnic la piept şi jurând să nu-i mai dea drumul niciodată.

— Îi mulţumesc, Noble, răspunse ea cu pasiune. Îi mulţumesc pentru tine. Îmi pare rău, atât de rău, că am…

— Taci, îi acoperi el buzele cu un deget. N-am nevoie să aud decât de ce ai venit după mine.

— Fiindcă te iubesc. Te iubesc, te iubesc, Noble.

În clipa când îi auzise vocea chemându-l, Noble ştiuse că aşa era.

Totuşi, simţi nevoia de a-i pune cuvintele la încercare.

— Dar, Lori, sunt vinovat şi de o crimă recenta, pe lângă cele din trecut.

Lori râse slab, în timp ce-şi trăgea nasul.

— Nu mai sunt spânzuraţi oamenii pentru ca fura maşini. Şi nici n-am de gând să te dau în judecata.

— A, dar crima la care mă refer eu e mult mai grava. Deşi, din fericire, nici pentru asta nu se mai spânzura oamenii.

— Atunci spune-mi, domnule avocat, pentru ce anume pledezi vinovat?

Il întrebă ea, ţinându-i fata între mâini.

— Sunt vinovat de iubire, doamna mea, răspunse Noble, sărutând-o apăsat. Iubire calificată.

— Eşti vinovat, ba bine ca nu, murmură ea. La fel de vinovat ca mie.

Cu ochii luminaţi de aşa-zisa lor vinovăţie, Lori declara solemn:

— Şi… ce-ai zice să ne petrecem împreună condamnarea pe viaţă?

— Accept cu bucurie să procur o pereche de ştreanguri. Două inele de aur.

Capitolul 14

— Noble, uita-te-aici! exclamă emoţionată Lori, bătând cu degetul în pagina revistei de medicină. Scrie ca „cea mai uluitoare anomalie cunoscută de om, care din motive legale va rămâne anonima,

a dovedit indubitabil ca ştiinţa emergenta a criogeniei nu e numai viabila, ci chiar o realizare inevitabila, accesibila omenirii".

Îi zâmbi radios, atât de mândra încât îi era greu să nu strige în gura mare ca acea anomalie uluitoare şi anonima era soţul ei.

— Da, da, bombăni el. Foarte frumos. Dar, te rog, iubito, nu mai citi cu voce tare. Mâine am examenul de primire în barou şi trebuie să studiez. Şi-n plus, puţin îmi pasă ce cred savanţii despre mine, atâta vreme cât nu uita c-am să-i fac praf în instanţă, dacă-mi dezvăluie identitatea.

— Dar, Noble, insista ea, datorită ţie, guvernul a alocat tone de dolari pentru cercetare. Gândeşte-te la toţi oamenii care vor mai avea o şansă să trăiască. Poate chiar oameni ca tine şi ca mine. Vreau să zic, n-ar fi extraordinar să putem fi îngheţaţi împreună şi să ne trezi peste încă o sută de ani, eventual să stăm prin secolul ăla până ne saturam de el şi hotărâm pe care vrem să-l vizitam în continuare?

— Sunt foarte fericit să-mi trăiesc restul vieţii în secolul ăsta, mulţumesc.

Noble smulse revista medicală şi o arunca.

— Şi sunt la fel de fericit să mi-l petrec aici, în casa noastră cea nouă. Nu e atât de mare ca aceea pe care aş fi vrut să v-o dăruiesc ţie şi copiilor noştri, dar pe măsură ce avansez în experienţa, o s-o extindem. Sper ca o parte din pământuri să mai fie de vânzare şi să putem cumpăra un lot apreciabil.

— Chiar dacă nu mai e, măcar avem suprafaţa pe care ne-o doream. Sunt sigură ca părinţii tăi ar fi mulţumiţi să ştie că temelia casei noastre e în acelaşi loc unde a fost a lor.

— Din mai mult puncte de vedere, spuse Noble, luând-o de mâna.

Iubirea e cea mai solida temelie din toate. Nici timpul şi nici moartea n-o pot slabi.

Apoi şopti ceva, cu buzele lipite de pântecul ei. Fără îndoială, un cuvânt drăgăstos şi un avertisment blând către copilul lor încă nenăscut să stea cuminte, la fel ca în viitor, când urma sa povestească aventurile strămoşului sau al cărui nume şi chip, de pe un afis de dare în urmărire, avea cinstea sa le moştenească.

Privind teancul de hârtii dintre ei, Lori zâmbi sugestiv.

— Credeam că ai de studiat pentru un examen la barou.

Noble se bătu cu degetul pe buze.

— Lasă asta acum, spuse el scurt. În fond, dac-am putut să obţin un certificat de naştere şi o diplomă recenta în schimbul contribuţiei mele la progresul ştiinţei, dacă am putut procrea un copil deşi mi-a fost îngheţată şi dezgheţata sămânţă pe cai primitive, dacă am putut să cer şi să ontin un ordin prin care se interzice orice viitor contact cu mine, cu sotia mea şi cu oricât de mulţi copii vom avea… Ei bine, dacă ţinem seama de toate astea, cred că intrarea în barou, fiind aproape pregătit, ar trebui să fie o sarcină destul de uşoară.

— I-auzi, domnule Noble Zhivago, avocat pledant – îndrăznesc să spun că eşti un adevărat pistol! glumi ea, imitându-i accentul englezesc.

Noble chicoti şi-şi arunca hârtiile şi volumele de drept pe podea. După ce-i dărui un sărut drăgăstos, se instala cu grija deasupra ei şi spuse mândru:

— Iar tu, doamna mea, mă ai în buzunar.

— *Sfârşit*

COLECȚIA DE AUR

Editura ALCRIS, prin romanele colecțiilor sale vă oferă vise ce nu se destramă o dată cu zorii, ci vise care se împlinesc zi cu zi și vă rămân alături o viață întreagă.

THE BEST

Îndrăznise să creadă într-un miracol, că un imobilizat zeci de ani de-a rândul într-un ghețar poate fi readus la viață – dar Lori Morgan știa că nu trebuia să se îndrăgostească de acel mascul colțuros și aspru! Și totuși, când Noble Zhivago și-a tras respirația, a cuprins-o o nepăsare suficientă ca să-i răspundă străinului oacheș care-i capturase buzele. Putea un om pierdut în timp să-i vindece durerea și să-și îndeplinească propriul lui vis?

ISBN 973-646-240-4

PREȚ 25.000 LEI